

MARIA BARBU

Iubire și Putere
★★
Iubirea Puterii

MARIA BARBU

Iubire și Putere

volumul II

Iubirea Puterii

Editura ARHIBOOK

București, 2018

Maria Barbu – proza scurtă, postume
Serie îngrijită de Dan, Emanuela, Dana și Magdalena Agent

Iubire și putere. volumul II: Iubirea Puterii
Ediție publicată de Editura ARHIBOOK.
Copyright 2018 București, 2018

Coperta și concepție grafică: Dan Agent
Editor: Dan Agent
Layout și tehnoredactare: Dan Agent
Corectură: Emanuela și Dana Agent

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un mijloc. electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiare, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea expresă dată de editor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ISBN

Tiparul executat la S.C. **LUMINA TIPO** s.r.l.
Str. Luigi Galvani nr.20 bis, sector 2, București
Tel/fax: 021.211.32.60; tel: 021.212.29.27
E-mail: office@luminatipo.com
www.luminatipo.com

MARIA BARBU

Iubire și Putere

★★

Iubirea Puterii

CONFESIUNE

Vreau să fac aici o mărturisire clară a ceea ce gândesc și simt.

Înainte de orice, vreau să mărturisesc credința mea în Dumnezeu Tatăl, dar și în Fiul Său, Iisus Cristos! Sunt botezată în ritul creștin ortodox și nu mă voi dezice niciodată de asta!

Mărturisesc deasemenea pasiunea mea pentru filosofia idealistă și pentru misticii de toate felurile: iudaici, creștini, budhisti și chiar musulmani.

Mă pasionează simbolistica religioasă, politică, masonică.

Cred în inițiativa și politica liberală, dar pentru cei sărmani cred că e mai bună doctrina social-liberală.

Consider că nu trebuie să cer voie de la nimeni ca să cred în ceva.

Mărturisesc că sunt și voi fi etern Poetă.

Iubesc națiunea română cu pasiune și România, în ciuda teribilei dezamăgiri pe care mi-o pot provoca cei mai mulți dintre contemporani.

Mă consider genială și cred că am o misiune specială în această existență și în această lume, și pentru asta îmi dedic energia, timpul și toată viața mea operei poetice și proiectelor pentru România, ca parte fundamentală a Europei.

Mărturisesc deasemenea pasiunea mea pentru latinitate și pentru măreția imperială a urmașilor românilor, printre care ne numărăm și noi.

Dacă ar fi după mine, aş face o alianţă mondială a popoarelor de origine latină şi cred că ar rezulta cea mai mare forţă politică de pe mapamond.

Faptul că cineva este sau nu de acord cu credinţele şi ideile mele nu mă interesează.

Sunt foarte puţini oamenii pe care îi pretuiesc, dar cei care mi-au cucerit admiraţia şi respectul nu le vor pierde niciodată.

Cred cu tărie în loialitate şi nu mă voi abate niciodată de la principiile morale care mă conduc în viaţă.

Semnez cu mândrie această confesiune,

MARIA BARBU

29 aprilie, 2010

Eseuri politice

Extrase din cartea:

„România în pragul mileniului III

Renașterea optimismului”

MĂRTURISIRE

Anul 2000 adaugă maturității mele o neașteptată luare în posesie a unui adevăr pe care, de 10 ani, încerc să îl ascund de mine însămi.

Și anume că fac parte dintre acei artiști ce s-au automarginalizat prin neparticiparea la realitatea exterioară, la Istorie, dintre aceia care s-au postat într-o contemplare aureolată cumva de o anume superioritate ori de trufia unei purități care nu are valoare în sine deși din punct de vedere moral ea contează.

Simpla contemplare a unei lumi care se agită și care chiar se chinuie să supraviețuiască este aproape o cruzime. Descoperindu-mă deodată în afara acestei lumi, m-a cuprins disperarea.

Toate poemele mele, apoftegmele, eseurile, emisiunile de radio, ori tot ce am scris și am gândit în acești ani, mi-a apărut a fi nedrept de neștiut. Și m-am găsit vinovată de a mă fi lăsat pradă vanității și unei anume voluptăți a solitudinii.

Mărturisesc astfel cum s-a născut nevoia de a scrie o carte despre România de azi. Pentru că ieșind din „turnul meu de fildeș”, am deschis ochii spre realitatea românească. Am înțeles că sunt implicată oricât m-aș fi considerat neutră. Că sunt criticabilă și supusă acelorași zbateri precum cei din jurul meu.

Mi-am văzut conaționalii cu un sentiment de dureroasă regăsire. Am pășit, cu oarecare sfială și cu un sentiment de culpă, în realitate și am considerat că e de datoria mea **să văd** și **să exprim** ceea ce văd.

Mi-am redescoperit pasiunea mai veche pentru politică. Am văzut totul cu alți ochi, de parcă, în mod miraculos, aș fi venit de undeva de sus, descoperind o Românie aflată în prag de nou mileniu, o țară atât de dragă mie, încât atunci când mi s-a oferit cândva posibilitatea de a pleca definitiv, am spus înlăcrimată că ultimul bătrân de pe străzile Bucureștiului îmi e mai drag decât un academician de la Paris. Eram foarte tânără, un copil considerat genial. Un copil !

Au trecut de atunci mai mult de două decenii.

Am realizat acum obligația fiecăruia dintre noi, artiștii retrași în contemplare, de a ne implica în destinul nației.

Milan Kundera vorbește, foarte frumos de altfel, despre „marea misiune istorică a națiunilor mici”, misiune pe care nu și-o pot împlini prin cantitate, precum marile popoare, ci prin calitate, prin actul valorizant al culturii. Pentru o națiune mică „crearea valorilor este legată de însăși problema ființei sale”.

Mi s-a impus astfel necesitatea ieșirii din autoizolarea la care m-am condamnat pe nedrept, căci cunosc mari oameni de carte și oameni politici români care și-au abandonat tabieturile și ritmul personal pentru a lua în piept valul istoriei.

Nu pot păși în noul mileniu fără să depun mărturie. Cartea va fi **mărturia mea** despre ceea ce am înțeles din istoria românească, mai ales despre ultimii zece ani, despre ceea ce au însemnat ei și despre ceea ce am putut să văd în actualitatea atât de dureros de încărcată de semnificații a acestui sfârșit de secol și de mileniu.

Suntem în anul 2000 și în pragul mileniului III. „Va fi spiritual sau nu va fi deloc”, spunea Malraux despre secolul 21. Pentru noi, românii, se pune problema **de a face saltul de la disperare la optimism**, de la orbire la luciditate, de la obnubilare la înțelegere.

Trebuie să reconsiderăm cu grijă acești ultimi 10 ani. Pentru că ei sunt temelia a ceea ce va fi.

Și dacă nu înțelegi rosturile adevărate ale anilor peste care ai trecut, nu poți face planuri de viitor. (...) a fost o epocă în care am trăit o comprimare a istoriei, parcurgând în doar zece ani evenimente pe care alții le-au parcurs în decenii. „Timpul nu mai are răbdare!”.

O sintagmă devenită celebră prin Marin Preda, deși cine știe de unde a luat-o, așa cum a făcut și cu acea splendidă afirmație a Apostolului Pavel din Epistola către Corintieni: „și dacă dragoste nu ai, nimic nu ai”.

Dar românii nu o știu de la luminatul Apostol ci de la Marin Preda, care a prelucrat-o puțin, înnobilându-și cu ea ultimul său roman. Numai că Marin Preda i-a dat o nuanță impersonală, ori sublimul Apostol vorbește despre ceva profund personal, despre un secret pe care ți-l asumi cu toată ființa.

Deci, dacă timpul nu mai vrea să aibă răbdare cu noi, nici noi nu mai avem răbdare cu timpul. Și ultimul deceniu din viața noastră, a tuturor, a însemnat, cu bune și cu rele, cât o viață întreagă.

În cartea mea, gândurile mele sunt uneori disperate alteori optimiste, pline de patos ori de părtinire, închegate în eseuri ori în portrete politice, scrise cu cubiectivism poate, dar de aceea având valoare de mărturie.

Mi-am redescoperit curiozitatea aproape halucinantă, dorința de a desluși în evenimentele ce au fost acele narațiuni viitoare, de a descoperi în personalitatea liderilor politici de acum, acele trăsături pe care le va immortaliza Istoria.

ROMÂNIA ÎN ANUL 2000

Pentru România anului 2000, psihoza milenaristă este nulă. Angoasa Apocalipsei, prăbușirea civilizației, dispariția omenirii, colapsul cosmic, sunt teme pe care românii, cei cultivați doar, le parcurg livresc și nu existențial.

Anul 2000 este un prag, Istoria recentă a României este mai ales istoria ultimului deceniu, deceniu definitoriu pentru evoluția viitoare. Ce s-a întâmplat în ultimii 10 ani, ce va spune istoria viitoare, cum ne plasează acești ani pe orbita evenimentțială a lumii, sunt întrebări firești la care vom încerca să răspundem nu privind doar evenimentele în sine ci, dincolo de ele, elementul uman implicat...

În decembrie 1989 s-a produs un fenomen de solidaritate națională pe care cred că numai marile momente ale Istoriei îl cunosc, o fraternizare a tuturor, atât de neobișnuită pentru noi, românii, ce moștenim de la "ginta" latină tocmai individualismul și distanțarea față de elită sau față de excepție. Românii s-au regăsit deodată într-o formula inedită, plini de speranță și de elan.

Ce s-a întâmplat în decembrie 1989 din punct de vedere al evenimentelor va desluși istoria viitoare, dar ce s-a întâmplat în psihologia individuală și colectivă, asta au resimțit toți cei ce au trait acel moment.

Această trăire are valoare transformantă, de aceea cred că cei mai mulți dintre noi poartă încă în ei contururile acelei trăiri excepționale, istorice.

Sentimentul messianic a străfulgerat România. Acest elan, această exuberanță a speranței, această copleșitoare descătușare de energii au făcut ca sentimentele să se transfere și asupra politicului.

(...) Marii oameni sunt cei care plătesc tributul cel mai mare fidelității. Dar tocmai această capacitate de sacrificiu îi recomandă posterității ca modele demne de urmat.

Viața politică a unei țări este marcată în mod determinant de relația dintre personalitatea liderilor și psihologia maselor.

Modelul paternalist încă mai funcționează în noi românii. Statul communist ne-a învățat cu asta. Suntem legați de Stat într-o dependență infantilă, de care ne e greu să ne desprindem. De aceea, trecerea de la comunism la capitalism este greoaie și cumva împotriva sensului istoriei învățate de noi la școală în acea perioadă de ineptă îndoctrinare. Trecerea de la dictatura care ne-a desfigurat launtru la democrație și la o libertate cu care nu știam ce să facem a fost aproape dureroasă.

Cât de mult a contat pentru românii obișnuiți să trăiască dependenți de modelul liderului, faptul că în perioada cea mai grea a acestei tranziții au avut un președinte echilibrat și solid ? Întrebarea este practic retorică ! Românii, cu psihologia lor încă dominată de dependența față de modelul politic al șefului Statului, au văzut în președintele Iliescu singura autoritate capabilă să le susțină saltul, să le repare dezastrelor, să le înlesnească ieșirea din impas.

Această dependență de autoritate nu este o trăsătură doar a românilor ci, în genere, a est-europenilor. Experiența comunistă este cea care ne leagă mult mai mult decât ne dăm seama. Ea ne-a creat tuturor un soi de complex politic care ne împinge mai mult decât orice altceva spre Occident, într-un soi de mișcare compensatorie, ca și cum am încerca, într-o grabă care nu ne lasă

întotdeauna timp pentru raționamente complete, să ne recuperăm Istoria, acea jumătate cumplită de secol care ne-a spălat creierele și ne-a maculat existența și sufletul.

(...) Istoria va face analiza de rigoare și va da acel verdict pe care numai ea are puterea de a-l da. Noi nu putem decât să ne descriem trăirile noastre subiective. Dar trăirile subiective, în ansamblul lor, pot defini o epocă. Căci dincolo de evenimente sunt oamenii.

Evenimentele concrete crează o schemă analizabilă și identificabilă obiectiv. Trăirile subiective ale oamenilor dau configurația întregului. Iar întregul este mai mult decât suma părților, spunea un mare filozof.

(...) În adevărul lucrurilor, dincolo de pasiunile partizane, se poate afirma că perioada dominată de statura politică a președintelui Iliescu a fost o perioadă constructivă și benefică pentru România. S-au pus bazele unei societăți care se va putea înscrie pe orbita democrațiilor reale.

Deceniul 1989-1999 a fost unul al recuperării istoriei și al saltului în contemporaneitate.

Consider că e o favoare a Istoriei faptul că ne-am putut recupera unele personalități din generația antebelică și că s-a produs această trecere a ștafetei politice, oricât de dureros a fost să fie. O mare figură cum a fost Corneliu Coposu ar fi murit într-un deplin anonim fără Revoluția din decembrie 1989.

Nu este nimic mai nedemn decât desolidarizarea de propria istorie. Trebuie să ne asumăm istoria noastră și să devenim mai buni și mai demni ocolind greșelile trecutului.

După Revoluție, România producea în exces oameni politici, politica părând un domeniu accesibil oricui. Fals ! Politica cere responsabilitate și dăruire, dedicație și stăruință, renunțări și chiar sacrificii.

(...) Apariția de noi lideri adevărați conferă o imagine dinamică vieții politice românești care, depășind perioada „conducătorului unic” își dovedește vigoarea prin crearea de oameni politici noi, energici, pregnanți, convingători.

Alternanța la putere s-a produs în noiembrie 1996 într-un mod exemplar. Ultimii ani ai acestui deceniu au fost, însă, ani de regres: economic, politic și social.

Nu știu cui îi place rolul de victimă în această țară plină deja de victime reale. Dar, decât să ne victimizăm perpetuu, ar fi mai bine să ne străduim a reface nucleul de optimism și de speranță fără de care vom intra în mileniul al treilea mai săraci și mai triști ca oricând.

România a început secolul XX sub semnul împlinirilor, de parcă făcuse, miraculos, să se deschidă pentru ea unda benefică a Istoriei.

Cu străduință și încredere, putem deschide și secolul XXI cu nădejdea că Europa în întregul ei se va simți mai bogată și mai deplină cu intrarea României în Comunitatea Europeană.

Europenismul înseamnă acum democrație, iar democrația înseamnă libertate și prosperitate. Să nu uităm că realitatea exterioară este expresia concretă a realității noastre lăuntrice.

Vom fi mai bogați cu cât vom fi mai buni și mai sânguincioși. Vom fi mai respectați cu cât ne vom respecta mai mult pe noi înșine și pe ceilalți. Este singura noastră șansă pentru a intra în mileniul III sub o stea norocoasă.

COMPLEXUL DE “RETARDARE”

România a făcut parte, timp de 50 de ani, cum bine știm, din lagărul comunist. Istoria acelor ani de instaurare a comunismului în România rămâne încă o necunoscută celor mai mulți dintre noi. Pentru că s-au făcut eforturi serioase de către regimul comunist pentru a șterge din memoria individuală și colectivă suferința atroce, psihică și fizică, teroarea, umilința, culpabilizarea fiecăruia și a tuturor, sub diverse pretexte, vină care a dus la pierderea libertății și chiar a vieții a unui număr mare de români. Și nu a unui segment oarecare. Ci a fost urmărită cu grijă distrugerea elitei intelectuale și politice, a liderilor spirituali, ai acelor capabili să determine și să definească conștiința oamenilor. A celor care puteau avea opinii sau puteau suscita în alții formarea opiniilor.

Comunismul de început din România, comunism de factură stalinistă, a acționat asupra societății tot astfel cum celulele canceroase atacă un organism sănătos. Recent s-a descoperit că celulele maligne sunt de trei tipuri: primul este alcătuit din celule care determină multiplicarea morbidă, ducând la formarea de tumori canceroase. Al doilea tip este format din celule care determină „adormirea” creierului, a acelei porțiuni responsabile și capabile de răspuns. Al treilea tip de celule este format din acele celule maligne care întrerup comunicarea între realitatea organică și creier și astfel organismul nu se mai poate apăra și piere.

Tot astfel a procedat și comunismul, distrugând partea de inteligență a societății, societate care, în întregul ei, nu a mai fost capabilă să răspundă la agresiunea totalitară, malignă, pentru că

nu a mai identificat-o ca malignă ci suportând acel proces de obnubilare și de supunere oarbă, a celor mai mulți. Și, supremă perversiune!, a șters și memoria acestor cumplite acte.

Incapabili de a-și redobândi integritatea morală și de a răspunde prompt acestei agresiuni, românii, după decenii de comunism, s-au regăsit, în epoca ceaușistă, fără memorie și fără demnitate, biete paiațe obligate să aplaude cu fervoare ceea ce nu mai știau ce înseamnă. S-a creat astfel o incapacitate colectivă de discernământ, o depozitare de averea lăuntrică de valori. Românii s-au trezit fără universul interior și fără repere. Cei care au avut acces la cultură în anii mai „relaxați” ai regimului comunist și-au format, ca scut, ca posibilitate de apărare, acea alteritate schizoidă, trăind în secret ceea ce în concret, în societate, nu puteau exprima.

S-a format astfel o elită de intelectuali cu semi-opinii, semi-idei, semi-existență. De aici și până la ipostaza frustrării și a inadecvării nu mai era nici jumătate de pas. Cei mai tineri au devenit complexați din cauza imposibilității de a-și exprima deschis și onest ceea ce purtau înlăuntru, iar generația mai veche, a foștilor deținuți politici, deveniți obedienți doar pentru a putea trăi, purtau complexul suferinței pe care nu aveau cum să o amintească, devenind resentimentari și patetici.

Epoca lui Ceaușescu a fost asemeni unei anticamere a morții. Noi muream în camerele noastre reci și imunde, reîntorși într-un primitivism fizic și psihic, într-o regresie a ființei noastre, mutilantă și chiar ucigătoare. Ceaușescu, cu geniul său demonic, a dus umilința la expresia ei ultimă: adularea servilă, idolatria stupidă și hidoasă.

Psihologia individuală și colectivă a românilor a devenit determinant psihotică, manifestându-se prin complexe de tot felul și prin cumplita, oripilanta neîncredere înșămânțată în noi cu o infernală abilitate.

Am ajuns astfel ca, în decembrie 1989 când, din cauza îndoctrinării, sufletul nostru decreștinat se umpluse de ură, să acceptăm tacit și cinic executarea cuplului demonic în ajunul Crăciunului.

Dar, paralel cu evenimentul în sine, s-a produs și o minune: a renăscut în români speranța recuceririi identității și a demnității. Au întrezărit posibilitatea de a scăpa de complexe și s-au solidarizat într-o exuberantă bucurie.

Conștient sau inconștient, românii și-au manifestat bucuria de a fi supraviețuit unui „morb” letal, acel cancer care le măcinase existența fizică și le intoxicase sufletele.

Revoluția din decembrie 1989 a găsit în România un popor de victime, ajuns la disperarea de a mai fi astfel.

Se produsese de ceva vreme o conștientizare a stării insuportabile, se ajunsese, în multe cazuri, la o ură atroce pentru Ceaușescu pe care îl consideram profund vinovat de sărăcia și chinul pe care le înduram cu toții.

Ceaușescu contura imaginea oripilantă a unei perioade care ne-a vidat sufletește și ne-a dat viziunea grozăviei infernului. De aceea, am urmărit cu toții filmul execuției Ceaușeștilor cu un sentiment nemilos de justiție.

În decembrie 1989, eram un popor care, văzându-și călăul murind, se simte eliberat și fericit. Poate că numai fraternizarea care ne-a unit în acele zile ne va fi spălat sufletele de vină, deși dorința de a ne spovedi și de a expia ar trebui să rămână în noi pentru tot restul vieții noastre !

Mă gândesc însă cu oroare ce s-ar fi întâmplat dacă Ceaușescu nu dispărea. Am fi continuat să purtăm în subconștient acea frică, pe care regimul lui o coagulase înlăuntrul nostru cu o sânguință diabolică, o frică paralizantă de a da altă configurație societății.

Elanul acela întemeietor care ne-a cuprins pe toți în '90, când visam o Românie prosperă, democratică și capitalistă (cuvând tabu până atunci) ar fi fost de neconceput.

De câtă durere ne-a scutit dispariția lui Ceaușescu încă nu ne dăm seama. Și nu ne mai dăm seama pentru că mulți dintre noi au șters din memoria personală acei ani. Ne-am dorit să ne găsim un alt chip, cu alte trăsături. Schimonosirea epocii ceaușiste am uitat-o, ca pe un coșmar.

Prima parte a anilor '90 este cea mai înfloritoare epocă din istoria recentă a României. Deschiderea largă a unghiului de speranță, lărgirea paletelor de opțiuni i-a găsit poate pe mulți români nepregătiți.

Dar apariția unui sector privat substanțial arată curaj și capacitate de acțiune economică, tot astfel cum puzderia de partide politice apărute atunci demonstrează un apetit aproape neverosimil de acțiune politică, o determinare extraordinară de a interveni în viața publică, de a modela și de a se afirma.

Erau energii descătuse, eliberate din chingile în care stătuseră atâtea decenii. Și toate astea au fost posibile numai datorită tăierii aceluia nod gordian, sau mai degrabă nod demonic, care a fost regimul ceaușist.

După 1990, România s-a angajat, economic și politic, într-o acțiune de recuperare a Istoriei. Țintim intrarea în structurile europene, desi am stat 50 de ani în hrubele comuniste. Și celelalte țări est-europene vor același lucru. Să sară cât mai repede peste hăul care le desparte de țările dezvoltate, să recupereze cât mai rapid. Unele aproape că au reușit.

Boi suntem mai înceți poate și din cauză că, la noi, comunismul, sub Ceaușescu, a luat formele cele mai sordide. Avem de recuperat moral, economic și politic. Trebuie să ne ridicăm din turpitudine și să ne transformăm în oameni lucizi și

capabili să-și asume responsabilități, în prezentul imediat și în perspectivă. Trebuie să ne depășim complexe. Pe cele știute și pe cele ignorate încă. Trebuie să intrăm în mileniul al treilea sub semnul obligației morale și istorice de a ne recuceri demnitatea individual și națională.

Este singura noastră șansă. Nu cea demagogică, nu cea declamativ pro-occidentală pe care o adoptă unii, doar pentru că este "en vogue", ci pentru că aceasta este realitatea, în necruțătoarea ei nuditate.

Nu adoptând atitudini sfidătoare și denunțând deznădăjduitoarea noastră tendință spre delăsare și urâțenie morală poate elita intelectuală românească să ajute națiunea să-și regăsească identitatea în formula eu superioară, pe palierul de sus al trăsăturilor definitorii ale neamului.

Poate că oamenii au rămas încă tributari demersului inept pe care comunismul l-a inoculat în ei, cu o sadică persuasiune.

Trădarea, invidia și mizeria morală ne vor împiedica să devenim cu adevărat civilizați și europeni, în sensul de participanți la civilizația europeană edificată de țările dezvoltate. Ne vor împiedica să fim sânguincioși și să avem scopuri pe care să le urmărim cu rigoare. Ne vor împiedica să fim demni și respectați așa cum am merita să fim.

Există însă o mare șansă, pe care doar mistic o putem înțelege. Sacrificiul tinerilor din decembrie 1989 ar putea conta în absolut pentru a îndupleca Divinitatea să acorde Grație neamului românesc.

Istoriceste însă, în realitatea obiectivă, șansa noastră este numai una: să devenim mai buni și mai cooperanți. Căci cooperarea presupune să ai o justă conștiință de sine cât și o cunoaștere a celorlalți, a partenerilor, și să-ți urmărești interesul cu inteligență și cu abilitate, respectând în același timp interesele lor.

În această lume în care politica globalistă își face tot mai mult loc, România își poate atinge țelurile afirmând cu stăruință propriul demers, propunându-l lumii în termenii și în cadrul unei scheme care trebuie, în mod necesar, să ne cuprindă și pe noi.

Românii au rezistat vreo două mii de ani și cred din tot sufletul că mai pot rezista și de acum încolo. Nu ne-ar strica însă să nu mai fim atât de resemnați "sub vremi", ci să încercăm să întoarcem "vremile" în favoarea noastră. Și cred cu tărie că o putem face !

ROMÂNIA ȘI „JOCUL” ISTORIEI

Suntem „o rasă occidentală cu obiceiuri orientale”, spunea Dumitru Drăghicescu în cartea sa „Din psihologia poporului român”, subliniind cu un anume soi de răutate defectele neamului nostru.

Că vrem sau nu, că ne place sau nu, aceste obiceiuri „orientale” ne-au făcut să suportăm istoria și ne-au ajutat să supraviețuim situațiilor cumplite ale destinului național.

Câtă putere de a îndura și cât curaj le-au trebuit românilor ca să apere hotarele Europei de hordale barbare, câtă abilitate în a împlânzi puteri strivitoare cum au fost Imperiul Otoman ori Imperiul Rus.

Dar Dumnezeu și Natura ne-au dat nouă, românilor, atât de mult încât ni s-a părut întotdeauna a fi suficient ca să justifice lipsa noastră de ambiție în demersul istoric.

Românii s-au complăcut în a aștepta, în Canaanul natal, ca Dumnezeu să le facă favoruri pe care adesea nici nu s-au străduit să le formuleze. Dar, puși în situații limită, aceiași români au fost mai capabili de eroism decât oricine, de dăruire, de sacrificiu.

Din punct de vedere psihologic, românii sunt fataliști și paseiști încă și azi, așteptând să fie integrați în tot ce înseamnă lumea civilizată, uitând adesea că acele țări și neamuri ce alcătuiesc comunitatea statelor dezvoltate se străduiesc de secole să-și construiască bunăstarea, să-și reformuleze istoria în termenii pe care-i găsesc cei mai apropiați aspirațiilor lor.

Că noi am fost, timp de jumătate de secol, victime ale unui cumplit regim totalitar, nu ne justifică întrutotul atitudinea de cantonare în această ipostază, care ne secătuiește energiile modelatoare.

România este cu adevărat **un pilon al Europei central-răsăritene**. O țară mare, cu o populație numeroasă. Suntem pe locul al doilea, după Polonia, între țările din fostul lagăr comunist. Avem, în mod obiectiv, o pondere serioasă și demnă de luat în calcul. Dar orice atu trebuie fructificat, orice calitate trebuie pusă în operă.

Paseiștilor și resentimentarilor trebuie să li se amintească necesitatea de a privi spre viitor.

Pasivii și lașii trebuie treziți din somnul letargic al conștiinței și făcuți să reintre în realitate, la care să participe activ și benefic, pentru că este singura posibilitate de a-și construi existența.

Responsabilizarea fiecăruia în parte și a tuturor în ansamblu este necesară și obligatorie.

Nimeni nu ne poate finanța lentoarea ori insuficienta adaptare, nimeni nu ne poate prelua efortul pe care trebuie să-l facem noi înșine pentru reconstrucția pe care am început-o în decembrie 1989.

Pentru reconstrucția lăuntrică, precum și pentru cea din realitatea obiectivă, avem nevoie să apelăm la toate resursele noastre de energie.

Atitudinea de menajare a eforturilor ca și când ne-am pegăti pentru ceea ce vom face **cândva**, este contraproductivă. **Aici** și **acum** este nevoie de acțiunea noastră.

Construcția pe care o visăm pentru România ne cere efort și un anume tip de asceză, de la simplul cetățean ca și de la înaltul demnitar, o supunere conștientă la regulile și la rigorile pe care le presupune un demers conștient de refacere a societății românești,

cu scopul declarat de a o înscrie pe orbita pe care s-au înscris, cu mult înainte, țările democratice și prospere.

Nu bunăstarea în sine este scopul; ea este doar unul dintre aspectele scopului spre care tindem. Dar calea spre el ne cere sacrificii personale și colective, renunțarea la dăunătoarele tabieturi orientale, la lene, la nepăsare, la intrigă și invidie distructivă, ca și la alte morhuri care ne mai deformează încă lăuntrul.

O altă fațetă a scopului propus este refacerea imaginii noastre emblematice, reedificarea demnității naționale. Demonetizarea la care a fost supus limbajul în anii epocii ceaușiste a condus la o falsă pudoare în folosirea cuvintelor, la apariția unui anume fariseism atât în discursul intelectualilor cât și în retorica politicienilor.

Limbajul trebuie lăsat să se umple din nou de substanță. Discursurile frumoase trebuie însoțite de faptele sânguincioase, de acțiunea riguroasă și decisă, vizând reformularea realității în sensul scopului ce ni l-am propus.

Ori, la începutul acestui nou mileniu, România are ca scop intrarea în concertul țărilor europene dezvoltate.

Și, deși nu am reușit performanța de a intra în „primul val”, să nu ne lăsăm descurajați ci, dimpotrivă, să ne reunim toate forțele pentru a recupera timpul pierdut și să ne ocupăm locul ce ne revine de drept, prin Grația divină și istorică, în Europa și în lume.

IDEALUL ȘI ISTORIA (iluzie și realitate)

Nevoia de fericire și ușurința de a ne minți pentru a întreține iluzia fericirii ne sunt caracteristice.

Poate fi explicată oare această nevoie de a ne simți fericiți și într-o stare de siguranță sufletească de faptul că ne moștenim strămoșii latini, care au construit un imperiu și-și clamau splendoarea chiar și atunci când ea era demult apusă? Sau îi moștenim pe ceilalți străbuni, riguroșii daci, ei înșiși descendenți imperiali?

Noi, românii, nu suntem în stare să construim un imperiu. Păstrăm însă în subconștientul colectiv amintirea aceluia imperiu și a acelei superbii pentru care nu mai avem argumente în prezent și de aceea par, pentru ceilalți, nepotrivite și lipsite de relevanță.

Nici să fim disperați nu ne permitem, chiar când realitatea ne oferă toate motivele. Nu ne place să ne arătăm chinul lăuntric și nici măcar să-l recunoaștem. Aruncăm cu abilitate în hăurile subconștientului tot ce ne poate amenința sacrosancta noastră „fericire”. Când Cioran a scris „Pe culmile disperării”, cele mai defavorabile comentarii au fost ale criticilor români, așa cum scria și Andrei Pleșu. Nu ne putem asuma disperarea. Pentru că nu-i putem face față.

A face față disperării înseamnă a reacționa la ea, a lua măsuri împotriva ei, a încerca să-i corectezi consecințele în psihic și apoi, a te strădui să modifice realitatea care o produce.

Acuza care li se aduce mereu românilor de a fi inerți, de a nu reacționa la realitate, oricât de cumplită ar fi ea, este dureroasă și nedreaptă.

Pentru că românii, în ciuda dorinței lor de a estompa nefericirea și chiar realitatea care o determină, se pot lucidiza și pot reacționa în forță împotriva a ceea ce încearcă să-i strivească.

Este în același timp un adevăr mai presus de noi acela că suportabilitatea noastră față de opresiune este înfiorător de mare, iar capacitatea noastră de a ascunde durerea este aproape neverosimilă. Reacționăm și noi, mai rar și mai încet însă. Dar atunci când o facem, putem deveni o forță redutabilă. Așa cum s-a întâmplat în decembrie 1989!

Începută politic, Revoluția a devenit o mișcare de masă, pentru că a conștientizat situația catastrofală în care ne aflam, pentru că a permis oamenilor să intre în conștient în posesia disperării lor, dându-li-se posibilitatea să o exprime și să reacționeze la ea cu toată hotărârea. Ar trebui să ne facem o metodă, pe care să o utilizăm cu titlu permanent, prin care să utilizăm energiile acumulate din frustrările noastre, din durerile noastre, și să le eliberăm benefic, într-o reacție coerentă și conștientă, de modificare a realității.

Abia atunci fericirea noastră, atât de dorită, atât de visată, ar înceta de a mai fi iluzorie, iar disperarea noastră, utilizată inteligent, ar putea deveni o armă care, îndreptată asupra realității cauzatoare de rău, ar putea acționa ca un laser. Și astfel s-ar corecta nu numai deformarea din psihologia noastră individuală și colectivă, ci însăși realitatea socială, însăși istoria noastră ar putea fi altfel. Mai bună, mai conștient construită, pe criterii realiste și îndreptată spre un scop benefic.

Pentru a face istorie, trebuie să ne debarasăm de iluzie. Trebuie să pătrundem în realitate cu hotărâre și să urmărim

atingerea idealurilor noastre printr-un demers susținut în mod conștient și inteligent, utilizând toate resursele noastre reale. Fericirea nu este o iluzie. Ea poate fi reală numai dacă o raportăm la istorie. La istoria individuală, și la cea națională.

Avem dreptul la o fericire reală și concretă, nu la una iluzorie. Avem dreptul la o istorie mai bună, în care idealul nostru să se transforme, chiar dacă încet și cu străduință, în realitate.

DOGMATISM ȘI INTOLERANȚĂ

Deși suntem în existența zilnică dezordonați și aleatorii, când e vorba de principii, cădem deîndată într-un dogmatism irepresibil. Avem o irezistibilă tentație a severității excesive și-n fiecare dintre noi stă ascuns un Savonarola.

Ne place să ne auzim judecându-i pe ceilalți fără drept de apel, și în momentele în care dogma creștină adevărată cere să ne fie milă, noi, mai dogmatici decât sfinții, cerem jertfă. Cerem desființarea celorlalți, excomunicarea lor, jertfirea lor în numele unui dogmatism a cărui rigiditate ni se pare că poate compensa lipsa noastră de morală în viața personală reală, ori în viața comunitară.

Din cauza acestui dogmatism înăscut, la noi au prins atât de repede legionarismul și comunismul. Poate că toate neamurile au propriul lor apetit pentru dogmatism, dar pe noi, românii, dogmatismul ne ajută să ne scuzăm micimea personală și abaterile proprii de la morală, practicând însă, rigid și adesea nedrept, dogmatismul când e vorba de alții.

Într-o tentație mefistofelică inconștientă facem Răul în numele Binelui. Sufletul nostru pare că freamătă de satisfacție și ne simțim cu atât mai bine cu cât suntem mai severi cu ceilalți. Practicând această tăiere a capului celor ce greșesc, uităm să ne aplicăm nouă înșine aceeași severitate.

După decembrie 1989, dogmatismul ne-a făcut să ne împărțim în tabere adverse, fiecare excomunicând-o pe cealaltă.

Declarațiile dure, în termeni excesivi și insuportabili au făcut carieră. Rupturile care s-au produs în partidele politice, punând de multe ori în pericol însăși existența respectivului partid, fie el liberal, social-democrat ori creștin-democrat, nu au fost o excepție.

Dogmatismul cel mai rigid cu putință a împins pe unii dintre politicienii români să se desprindă de trunchiul original și să creeze alt nucleu politic, altă "aripă" a aceluiași partid, ori vanitatea "purității" proprii i-a făcut să creeze partide noi, concurente cu cel din care s-au "dezlipit". Însăși retorica politică a liderilor a împrumutat sintagme extremiste, violentând și lexicul și morala.

Această "rigoare" lăuntrică ne împiedică să fim solidari și, de multe ori, îi împiedică pe cei pregătiți să acționeze în numele României să o facă în mod constructiv și convingător.

Istoria însă nu ne scuză, ci ne acuză.

Nimeni nu ne va ierta dacă, în numele acestui dogmatism dus la extrem și transformat în anti-politică, vom pune în pericol chiar idealurile adevărate, în spatele cărora noi ascundem multe dintre demersurile aberante. Nimeni nu îi va ierta pe cei care vor pune în pericol viețile oamenilor și însăși existența Statului. Severitățile noastre nu trebuie să servească la a ne distruge între noi și a ne disculpa apoi în numele dogmei.

Singurul ideal pe care istoria îl validează este acela al salvării personale de sub obsesia egoistă și al salvării naționale de sub acțiunea politicii oarbe și autiste.

Avem nevoie să ne înscriem într-o Europă ce a renunțat la segregatie și a intrat într-o zodie nouă.

Să ne propunem și noi să depășim dogmatismul lăuntric și cel din acțiune și să ne obligăm la a fi mai puțin severi cu ceilalți și cu mult mai severi cu noi înșine.

ÎNTRE FATALISM ȘI OPTIMISM

Este cultura românească o cultură a disperării?

Nu! Categorie nu!

Suntem poate marcați de un anume fatalism, care ține mai mult de detașarea filozofică de realitate pe care o practică românii, și în general și în particular.

Existența e astfel contemplată de la o distanță cosmică, ceea ce face ca ea să fie percepută mai mult ca destin, ca schemă prescrisă a devenirii noastre, ca fatalitate.

Românii nu-și personalizează trăirile într-atât încât ego-ul să devină predominant. Ei își ridică trăirile deasupra ego-ului, într-un super-ego, filosofic și implicit fatalist, gata să accepte realitatea în toate manifestările ei, pentru că Binele, ca și Răul, când au un caracter de predestinare, pot fi acceptate fără resentimente, ca făcând parte dintr-o schemă superioară, divină.

Situându-se într-un punct ideal, aflat deasupra existenței cotidiene, românii o contemplă cu detașare și cu un accept superior. Am convingerea că această detașare filozofică de accidental a avut un rol esențial în supraviețuirea românilor, în prezervarea celulei naționale, în toată existența lor, mai mult decât bi-milenară, dacă ne raportăm la matricea etnică. Fiind un neam străvechi, românii au folosit metode străvechi și arhiverificate de preservare a ființei, și cu titlu individual și cu titlu colectiv.

Nu resemnarea este cea care ne caracterizează, ci mai degrabă contemplarea, plină de comprehensiune, a realității.

Nu disperarea este cea care ne domină, ci acest fatalism milenar, înțelept și protector, datorită căruia am reușit să supraviețuim în istorie și să ne coagulăm spiritual și cultural. Nu o cultură a disperării este caracteristică românilor, ci fatalismul filozofic, acceptarea cu detașare și superioritate a Binelui și a Răului, înțelegerea schemei divine, pe care românii sunt capabili să o întrevadă în existență.

Inteligența superioară și detașarea lăuntrică sunt trăsături ale psihologiei naționale. Nu disperarea, nu ranchiuna, nu sentimentele negative sunt cele care ne domină sufletul, ci, dimpotrivă, o comprehensiune atotcuprinzătoare a accidentalului existenței, a "vitregiilor" naturii și ale istoriei, cu aceeași credință neșămutată că ele au o semnificație ascunsă și că, în mod paradoxal, acea Instanță Superioară ne poate da Răul pentru a pregăti Binele!

De aceea poporul român parcurge acest Rău nu resemnat ci detașat, nu disperat ci supus, cu acea obediență care nu vine din slugărnicie ci din înțelepciune. Din milenara sa înțelegere că "toate trec", și că, dincolo de tot ce este aparent, se străvede, în momente de elecție, schema supremă.

Cioran a fost un adept, un practicant chiar, al disperării, pentru că era un român în exil. Rafinamentul francez, suprapus pe înțelepciunea românească, a dat lumii un apologet al disperării expresive și nu psihologice, un eseist ce practică "autoflagelarea" cu scop estetizant.

Cioran este un român devenit francez, un ins carpatic rătăcit în Orașul Luminilor, a cărui fulgurantă genialitate a făcut posibilă exprimarea nostalgiilor românești într-un idiom cartezian. Cioran este adeptul disperării pentru că îi accentuează voluptatea de a supune rigoarea gramaticii franceze la paradoxurile trăirilor unui român.

Cât despre fatalismul nostru fundamental, nu balada "Miorița" este cea mai potrivită expresie a acestuia, ci toată istoria noastră reală și toată cultura românească. În această baladă avem a face cu un anume primitivism al acestei atitudini, pentru că nivelul folcloric este acel prag de jos, acea bază a culturii noastre.

Dar marii creatori români sunt fataliști în sensul superior, contemplativ, metafizic, "sofianic", cum spune Blaga. Chiar și Caragiale este fatalist, în sensul că acceptă accidentalul cu detașarea ironiei, ca provenind dintr-o sferă în care nu poți interveni, chiar dacă la Caragiale se surprinde și suprapunerea schemei politice peste schema divină, sursă inepuizabilă de situații dramatice. Autoironia românească este una dintre expresiile cele mai elocvente ale înțelegerii superioare a destinului în condițiile în care românul modern nu se mai raportează doar la schema ideală, ci are capacitatea de a surprinde faptul că fiecare individ în parte este pus într-o "schema" a societății, care este mai presus de individ, dar cu mult mai prejos de schema divină.

În acest moment al devenirii noastre istorice, anunțat de profeți a fi un moment fundamental în procesul de prefacere a lumii, românii își confruntă vechiul fatalism cu mai recentul optimism, pe care au învățat să îl practice, chiar dacă mai au încă dificultăți în a o face. Pentru că, la noi, optimismul, o dată asumat, pare să reziste chiar și în condițiile în care nimic din realitatea exterioară nu îl susține.

Optimismul românesc este o proiecție de viitor a propriilor dorințe și speranțe, îndrăzneala de a crede că acestea vor fi cuprinse în "schema superioară", divină. Cred că este o atitudine profund pozitivă în fața Istoriei.

Pendulând între fatalism și optimism, românii au intrat în mileniul trei cu sentimentul că proiecția acestui viitor a fost deja făcută de "Instanțele Superioare" și că destinul lor a fost cuprins acolo în mod miraculos și benefic.

CREDINȚA CA FORMĂ DE SUPRAVIEȚUIRE

Lucian Blaga vorbea despre ortodoxie ca fiind dominată de sentimentul sofianic, în sensul că Transcendența (Divinul) coboară spre oameni, în timp ce în catolicism este dominant sentimentul că oamenii sunt obligați să se ridice spre Divin, conceput ca un Sus etern intangibil.

Astfel văzută relația om-Dumnezeu, se poate explica, după Blaga, din punct de vedere formal, tiparul bisericilor creștine răsăritene, mai puțin înalte, mai aproape de om și de existență, dar și tiparul bisericilor occidentale, de tip gotic, în care înălțimea strivește omul, refugiat în rugăciunea către o Divinitate aflată cu mult mai sus decât poate el ajunge vreodată.

Este discutabil. Dacă intrăm în interiorul lăcașurilor de cult ortodoxe, vom vedea că există o barieră, iconostasul, spre altar, spre Divin. Am putea spune că noi nu intrăm în relație cu Divinul decât prin intermediar, în timp ce în bisericile catolice altarul este deschis, Divinitatea expusă privirii omenești.

Ortodoxia încă mai ține la acel **Deus absconditus**, Dumnezeuul ascuns, refuzând parcă să ne lase să comunicăm direct cu Divinitatea.

Refugiați în ei înșiși, românii au trait în comunism o intensă frustrare. Li se refuzase relația cu Biserica, singura care le putea intermedia comunicarea cu Divinitatea. Românii s-ai încrâncenat să creadă că fără a fi în biserică, nu poți fi credincios, sau ești credincios în mai mica măsură.

Credința în credință a devenit pentru români o nevoie vitală, elementul fără de care supraviețuirea era imposibilă.

De aceea, bisericile românești, chiar și în perioada comunistă, erau pline de credincioși. Era o nevoie manifestă de credință, o exasperare evidentă, un strigăt de ajutor.

După decembrie 1989, când bisericile au putut primi, în mod liber, credincioșii, aceștia, în mod paradoxal, s-au rărit.

Tot ce este viu și liber este paradoxal. Libertatea i-a făcut pe români să-și reconsidere relația cu Biserica. Au simțit că nu mai au o atât de acută nevoie de intermediar între ei și Divinitate și au descoperit credința dinlăuntrul lor. Au refăcut comunicarea cu Divinul fără intercesor. De fapt, au devenit mai credincioși decât erau înainte, nu doar într-un mod specific orthodox, ci în modul universal valabil, al credinței din suflet.

Nu mai surprinde pe nimeni faptul că mulți dintre cei considerați atei convinși au fost văzuți reculegându-se. Sufletul nu-și pierde niciodată credința. Trebuie doar să o conștientizezi, să o pui în act.

Tot Estul Europei s-a redescoperit, în ultimul deceniu, ca fiind un spațiu al spiritualității reale, așa cum nu mai pare să fie occidentul. Dar spiritualitatea Estului asociată pragmatismului occidental sunt cele două laturi ale unui întreg și acest întreg este Europa, cu tot ce are ea, cu toată averea sa materială și inefabilă, cu istoria și tradițiile sale, cu capacitatea, foarte nuanțată, de a răspunde solicitărilor lumii moderne, cu un demers extrem de divers, dar pozitiv și hotărât, în ceea ce privește viitorul.

Dorința românilor, atât de des subliniată, de aderare la Uniunea Europeană, nu reflectă doar supunerea la o direcție politică, ci și o nevoie reală de refacere a unui contur spiritual a cărui coerență s-a pierdut din cauze exterioare, numite adesea „vicisitudinile istoriei”,

Credință reală sau ipocrizie ?

Credința poate fi definită nu numai ca relație cu Divinul ci și ca stăruință în respectarea unor precepte, a unor norme care te fac să fii mai bun, mai drept, mai generos, mai demn.

De foarte multe ori, în discursul politic, credința este folosită ca o formula magică, un fel de „sesam” pentru a deschide inimile oamenilor.

E un mod ipocrit de a uza de credință, profitând de obnubilarea ori ignoranța multora, care cedează cu ușurință sugestiei că este suficient să folosești cuvinte mari, chiar dacă nu au acoperire în realitate.

Rămân însă la convingerea că o credință reală este cea practică în existență și probată zilnic de realitate. Credincios este omul fidel, care nu-și înșală partenerii și nu își dezamăgește semenii, credincios este acela care dăruiește cu generozitate din energia sa și din timpul său pentru a-i îndruma pe ceilalți pe o cale mai bună, spre un țel mai înalt.

Nu credința ca slogan este cea care poate impresiona în acest moment de cumpănă între milenii.

Pentru că în acest moment al istoriei reale și al realității spirituale suntem la Armaghedon, unde se dă bătălia mistică între Bine și Rău, va trebui să facem o opțiune clară. Să alegem Binele, acel bine dovedit de fapte și nu conținut doar în cuvinte. Să alegem acel bine cu adevărat operant în realitate.

Cum vom recunoaște acest Bine, cum vom ști să deosebim „grâul de neghină”, cum spune parabola evanghelică ? Răspunsul se află tot acolo unde se găsește și parabola.

Trebuie lăsate aceste discursuri să se desfășoare în fața mulțimii și apoi să decelăm Adevărul de Fals, Binele de Rău, Credința de Necredință. Dacă ne-am lăsat vreodată înșelați, să nu ratăm șansa unei opțiuni reparatorii.

Dacă ceea ce am crezut a fi un model de credință și de intransigență morală s-a dovedit a fi doar o nesusținută verbiozitate, va trebui să ne trezim din hipnoză și să redescoperim acel model care nu poartă doar masca Adevărului ci și conținutului lui.

Ne aflăm într-un moment de cumpănă cosmică și istorică. În pragul noului mileniu, România trebuie să opteze pentru Adevărul real, cu fermitate și credință. Să ne luăm în posesie adevărul nostru, considerându-ne îndreptățiți să aspirăm la tot ce este mai bun. Există un eroism ascuns în actele umane cu aparență obișnuită, dar care au consecințe puternice în viitor. Acest moment istoric poate proba eroismul nostru real, capacitatea românilor de a opta pentru mai mult și mai bine.

Aceasta ar putea fi deviza noastră, a tuturor: MAI MULT, MAI BINE, MAI ADEVĂRAT.

Cred că putem păși în noul mileniu cu sentimentul că Istoria noastră a atins acel moment în care opțiunile majore sunt opțiunile benefice.

Întegrarea României în Europa este nu numai o opțiune politică ci este, în acest moment, și o opțiune spirituală. Este regăsirea întregului. România își poate recuceri, cu credință și cu rigoare morală, locul la care are dreptul să aspire, ca fiind locul său legitim și istoric.

NEVOIA DE RAȚIUNE

Cât de disperat poate să fie cineva pentru a ajunge să spună că "trebuie să ne smulgem din vraja acestei minciuni care este România"? Textele politice ale lui HR Patapievici m-au făcut să înțeleg cu groază că s-a constituit în România un model de intelectual ce își arogă dreptul de a cenzura cu duritate orice manifestare ce nu concordă cu o concepție prestabilită, model ce se dorește a fi unica reprezentare a elitei intelectuale românești. Am văzut cu oroare că a fost "absorbit" un dispreț masiv față de națiune, dispreț asimilat ca un nectar otrăvit de a cărui toxicitate mulți nici nu-și mai dau seama.

Oripilantele afirmații făcute pe seama românilor, a limbii române, ori a României în general, – istoric, social ori politic vorbind – alcătuiesc o "teorie" care promovează disprețul ca formă de afirmare a personalității.

Distructive și cu un conținut de coșmar, textele lui HR Patapievici ne propun spre contemplare un lăuntru devastat de resentimente, un raport inconsistent cu realitatea, ca și o pasiune morbidă pentru judecățile desființatoare, văzute ca modalități de expresie.

Trăind în infernul lăuntric, intelectualul de acest tip își dorește, în mod criminal am putea spune, să modifice națiunea printr-o violență extremă. "Numai violența, numai sângele mai pot trezi acest popor de grobieni din enorma-i nesimțire", afirmă Patapievici.

Tot astfel va fi gândit și Hitler, când a dorit să "curețe" rasa ariană de elementele alogene!

Lipsa de toleranță și de echilibru a acestui "model" intelectual, mă face să înțeleg cât de pernicioasă este în general analiza negativă, aplicată indiferent cărei realități, și cât de lipsită de morală prin consecințele ei!

În orice epocă istorică, și în legătură cu orice popor, judecățile negative au determinat acte negative, violențe ucigașe!

E un spectacol trist și indecent această afișare deșăntată a resentimentelor față de neamul în care te-ai născut, față de țara din pământul căreia te-ai hrănit!

Cultivarea cu înverșunare a unui anti-românism strident și agresiv, deznădăjduit și deznădăjduitor, nu folosește nimănui. Se întrevade în această atitudine o tehnică, o metodă de inducere a pesimismului și a sentimentelor negative, prin care se vizează anularea valorilor naționale, distrugerea demnității și a energiilor pozitive, vidarea de conținut a oricărei acțiuni românești.

Nu putem asista pasivi la această tentativă de renegare a valorilor românești, doar pentru că unul sau altul dintre intelectuali, cu titlu individual, se simte agresat, disperat, maculat. A face din problemele personale o doctrină este imoral. A face din propriile vinovății o "catedră", de unde să vituperezi împotriva celorlalți, este injust și de neiertat.

Incapacitatea unuia sau a altuia de a înțelege sentimentul național nu desființează realitatea acestui sentiment.

Resentimentele unuia sau altuia față de România nu înseamnă că această țară nu face parte din averea lumii, din punct de vedere geografic, istoric și uman.

Deraierile subiective nu trebuie să pună în pericol realitatea obiectivă, pentru că altfel ieșim din sfera normalului și intrăm în cea a patologicului.

Cine își poate construi existența pe dispreț și pe aglomerarea imundă de ineptii și insulte? Sau poate că acestea vor să dea imaginea unei sensibilități exacerbate, a unui rafinament intelectual care se vrea admirat!?

Ne aflăm cu toții într-un moment când amintirea Holocaustului e încă vie. Se dorește oare un nou Holocaust? Cine își poate permite să condamne un popor la pieire numai pentru că nu îi place lui cum arată acest popor, ori cum vorbește și ființează!

România are nevoie de gândire pozitivă, de scopuri clare, de răbdare și sârguință în demersul propus pentru atingerea acelor scopuri. România are nevoie să se reafirme ca o creatoare de valori, ca o sursă de echilibru, ca un model de stabilitate!

Nu ne putem permite să acceptăm, în numele libertății, aceste devieri patologico-politice de la normele acceptate de întreaga lume civilizată. Nu putem lăsa să ne devoreze aceste expresii ale urii, ale dogmatismului intolerant și inept, în numele unui rafinament individual-extremist care nu mai este valabil nicăieri în lumea adevărată.

Valorile umaniste pozitive și echilibrate trebuie să triumfe, iar creaturile informe și maladive , promovate în numele unei expresivități "originale", trebuie să se retragă în subconștientul din care au venit, lăsând lumina rațiunii să se întroneze, victorioasă, și peste noi, în România, și peste tot, în lume.

SUNTEM CARPATICI NU BALCANICI

Daca ne asumăm curajul de a contempla cu atenție și cu bunăcredință istoria românească, ca și geografia și, dacă am ține cont și de argumentele sociologilor și etnologilor, am vedea că România nu este "un loc unde nu se întâmplă nimic" ci, dimpotrivă un spațiu monumental, la propriu, deoarece munții noștri, Carpații, sunt presărați de sculpturi megalitice provenind de la o străveche civilizație, antediluviana.

În acest spațiu, Carpato-Danubiano-Pontic, poporul român s-a plămădit din fibra străbunilor daci și romani și a primit un destin în care dramatismul istoric a fost suportat cu stoicism.

Suntem unul dintre cele mai coagulate popoare. Arcul Carpaților este, din punct de vedere geografic, coloana noastră vertebrală.

Carpații sunt prelungirea estică a Alpilor. Cultura românească străveche are elemente comune cu cea a altor popoare europene a căror existență fizică și istorică a ținut de proximitatea montană. Pirineii, Alpii și Carpații au dat ceva din monumentalitatea și rigoarea lor popoarelor care viețuiesc în proximitate.

Nu avem de ce să ne raportăm la Balcani, care sunt în Sudul Dunării, în timp ce noi, românii, suntem conturați, de o istorie de aproape douăzeci de secole, ca aparținând de Nordul Dunării.

Dunărea a fost hotarul natural pe care românii l-au pus mereu între ei și numeroșii agresori care au atentat la viața lor, la țara lor, la bogățiile lor.

Cronicile noastre istorice sunt presărate ca de un lait-motiv de formularea: "și i-au alungat pe dușmani peste Dunăre". Cronicarii au înțeles cel mai bine rolul celor două repere naturale pe care le-au folosit mereu românii: Dunărea pentru a-i alunga pe dușmani dincolo de ea și Carpații, care au fost și sunt adevărata matrice românească, locul unde românii s-au format și unde s-au retras mereu pentru a-și apăra ființa.

Existența însăși a poporului roman este strâns legată de Carpați. Acesta este un adevăr evident și accesibil oricui. Suntem carpatici, ori carpatini așa cum alți europeni sunt alpini.

Suntem acel neam de oameni pentru care arcul majestuos al Carpaților a funcționat ca element organic, unificator.

Întreaga noastră istorie se leagă de Carpați, întreaga noastră cultură, întreaga noastră spiritualitate. Cultura românească este profund marcată de această rigoare, care este o trăsătură specifică oamenilor de munte. Folclorul românesc este unul pastoral, iar literatura cultă a preluat sintagme, cândva esențiale, transformându-le în metafore.

Carpații i-au făcut pe români să fie unitari, să aibă aceeași limbă și aceleași obiceiuri. Arcul carpatic nu a despărțit provinciile românești, ci le-a unificat, le-a dat coerență. A fost nucleul magnetic al ființei noastre naționale.

Carpații sunt munții ce susțin centrul Europei, cu forma lor robustă, aproape circulară. La fel sunt și românii. Robuști și neclintiți, românii au apărat Europa.

Este de neînțeles de ce, după atâtea secole de istorie dramatică, când românii s-au luptat să-i alunge pe agresori peste Dunăre, poate afirma cineva acum că aparținem unui spațiu geografic și cultural de care ne-am delimitat.

Aceasta nu înseamnă că nu recunoaștem valoarea zonei balcanice.

O recunoaștem cu aceeași generozitate cu care suntem gata să recunoaștem valoarea tuturor, o recunoaștem dar nu-i aparținem.

Am înfruntat agresiunile venite din acest Sud, stăpânit cândva de Imperiul otoman, și le-am făcut față cu eroism și sacrificiu.

Carpații au fost magnetul natural, coagulant pentru geografia, istoria, cultura și spiritualitatea românească. Tot în Carpați, și azi încă, sălășluiesc acei miraculoși pustnici, acei mari rugători, care prin credință și asceză ne fac să ne raportăm mai direct la Înalt. În acest spațiu sacru, în zona Carpato-Danubiano-Pontică, românii sălășluiesc din vremuri antice. Nu există nici o rațiune de a ne abandona locul de origine, loc pentru care fidelitatea noastră este absolută. Nu există nici un motiv de a-i dizloca pe români din locul unde i-a pus Dumnezeu, Natura, Istoria.

Într-o cuvântare a lui Carol I, rostită la 3 ianuarie 1885, marele rege spunea:

"Istoria poporului român din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre este numai o lungă serie de lupte uriașe războinice, ce a trebuit să susțină cu multă vitejie și devotament poporul român pentru apărarea țărilor române, a naționalității, limbii, religiunii și libertăților sale. În tot cursul evului de mijloc invaziunile la Carpați și la Dunărea de Jos s-au continuat, s-au reînnoit și s-au preschimbat cu aceeași rapiditate și vehemență ca și în epoca Imperiului Roman. Și dacă poporul român a ieșit victorios din aceste războaie gigantice, dacă țările n-au fost subjugate de popoare străine, dacă naționalitatea română n-a fost distrusă, dacă și azi țările acestea sunt latine, precum au fost latine înainte aproape cu 1800 de ani, aceasta are s-o multumească geniului său național,

virtuților sale militare, moștenite de la strămoși, încrederii ce au avut-o întotdeauna Românii în drepturile și în forțele iubirii de țară și de naționalitate, unirii și înțelepciunii lor politice."

Am preluat acest fragment din prefața la o lucrare monumentală și de o importanță de excepție pentru istoria României, ca și pentru cultura noastră, o contribuție de maximă importanță la studiul neoliticului european, "Dacia preistorică" de Nicolae Densușianu, apărută în anul 1913, cu o prefață de dr. C.I. Istrati.

Să nu ne uităm adevărurile!

Să nu ajungem să negăm ceea ce este evident și obiectiv în geografia, istoria și cultura noastră.

Românii de azi nu trebuie să fie hienele strămoșilor lor, ci să păstreze alura puternică și demnă a lupilor din Carpați, lupi din care dacii făcuseră o imagine emblematică și drapel de luptă. Locul nostru, din preistoria neolitică și pâna astăzi, a fost și este "leagănul" Carpaților. Acești munți ne-au dat și ne dau "osatura" lor și vom rămâne inchegați și demni numai raportându-ne la ei.

Suntem carpatici și putem fi mândri de asta. Carpații ne leagă de inima Europei în mod natural și organic. În "cuibul" Carpaților palpită "sângele" geologic al Europei, tot astfel cum străvechiul sânge european palpită în ființa noastră națională.

Este o realitate pe care nimeni nu are dreptul să o ignore.

OMUL POLITIC ȘI PIRAMIDA UMANĂ

Am făcut într-o serie de eseuri citite la Radio, o încercare de a schița piramida umană, din punct de vedere al forței lăuntrice.

Puneam atunci în vârful piramidei umane sfântul, pentru că are revelația Divinului, fără să fie nevoit să o comunice altfel decât prin propriu-i model uman; urmează artistul, care, comunicând cu Înaltul, împarte apoi cu ceilalți această viziune prin creația artistică.

Pot spune acum, cu deplină convingere, că **omul politic**, cel superior desigur, aparține și el vârfului piramidei umane, pentru că are vocație edificantă la nivelul întregii societăți și puterea de a o pune în opera.

Marii oameni politici ai lumii au creat Istoria, au făcut din realitate, în totalitatea ei, o opera. Nu trebuie însă ignorat faptul că personalitățile constructive sunt cele care modifică Istoria în sensul benefic, în timp ce personalitățile distructive o modifică în sensul malefic.

Nu mă simt rezonând decât cu personalități pozitive, de aceea am apelat la cei pe care-i consider cei mai proeminenți lideri politici ai epocii, la care se poate întrevădea acea vocație constructivă pe care o consider esențială în definirea personalităților politice.

PORTRET POLITIC

Pentru a-ți face un portret, pictorul te obligă să stai nemișcat. A surprinde mișcarea în nemișcare, eternitatea în clipă, este misiunea pictorului.

Pentru a face un portret în cuvinte este însă și mai dificil. Cuvântul este ziditor. El construiește realitatea, prin însăși desfășurarea sa. Iar a face un portret, în cuvinte, unui om al cărui destin este plin de paradoxuri, este un demers cu atât mai temerar cu cât tentezi să cuprinzi cât mai mult din adevărul acelui destin. A face portretul unui om politic de excepție (...) este cred eu, un act de curaj. Pentru că nu poți cuprinde toate etapele demersului său politic fără riscul de a ignora ceva, nu poți evoca toate nuanțele personalității sale, fără riscul de a eluda vreun aspect pe care posteritatea îl poate transforma cândva din accidental în proeminent.

O existență în întregul ei, mai ales când ai a face cu destinul unui mare om politic, îți dă însă un sentiment de gratitudine pentru rolul pe care Dumnezeu ori Soarta ți l-au hărăzit.

Trebuie să-ți iei elan și să te obligi la o anume detașare, să-ți cenzurezi participarea psihologică, pentru ca ochiul lăuntric să se poată limpezi iar cuvintele să exprime acele trăsături care vor rămâne mai puternic imprimate în pasta realității. (...)

IUBIREA DE ȚARĂ

Când eram elevă, în Moldova mea natală, în rabinicul orășel în care m-am născut, se întorsese, după un număr de ani petrecuți în Israel, o bătrână evreică, vecină cu noi.

Ajunsă în fața casei unde locuise, a îngenunchiat la poartă.

Cu obrazii scăldați în lacrimi, cu părul alb în vânt, bătrâna s-a aplecat să sărute pământul acestei țări, unde s-a născut și unde a trait.

Emana atâta drag, atâta dor, atâta blândă tristețe încât plânsul acelei bătrâne evreice este pentru mine cea mai frumoasă imagine concretă pe care o am despre ceea ce înseamnă iubirea de țară.

Însemnări

(Jurnal on-line)

DE CE NU AVEM EROI?

Mai este oare vreunul dintre noi interesat de eroism, de curaj, de sacrificiu, de luptă pentru ideal? Hai să fim serioși! În atâta bășcălie câtă e în jurul nostru, unde ar putea să fie eroii? Și dacă ar fi, i-am recunoaște oare, sau am crede că histrionii care știu să joace roluri de eroi sunt chiar eroii înșiși?

Pe această scenă deja putrezită, cu decoruri desuete și regie învechită, nici măcar eroii de operetă nu mai au nici un haz. Din păcate însă, mulțimea, prostită de ariile vulgare, de plângărețele gesturi de paradă, își imaginează că a descoperit chiar eroi adevărați! Bieții de noi! Poveștile noastre sunt fără valoare, pentru că ceea ce le lipsește e tocmai idealul, iar eroii pe care-i adulăm nu sunt nici măcar ridicoli precum Don Quijote. Acesta credea în ideal, credea nebunește, dar credea.

"Eroii" noștri sunt mânjiți de comunismul bolșevic și de securismul abject iar faptele lor de vitejie se limitează la distrugerea adversarilor. Pentru bani sau pentru putere se luptă urât și grotesc, iar noi asistăm neputincioși la o exhibare nesfârșită de gesturi penibile, atunci când nu sunt imorale sau chiar periculoase!

De ce nu avem eroi? Pentru că nu suntem în stare să îi dorim, să îi cultivăm, să îi prețuim. Poate că vom reuși totuși să renunțăm la a identifica histrionii cu eroii, ceea ce ar fi deja un foarte important pas înainte.

Am dovedi măcar luciditate. Ceea ce e mare lucru.

ARTA ȘI PUTEREA

Mă preocupă de mai mult timp relația dintre **artă și putere**, considerând că aceasta reprezintă în esență relația dintre două modele umane, respectiv **artistul și liderul**, sau, chiar mai mult decât atât, relația dramatic de complexă dintre creație și dominație.

Ceea ce mă interesează pe mine este mai ales felul în care elita artistică și elita politică reușesc astăzi să conlucreze, sau dimpotrivă, să fie în opoziție, în funcție de pattern-ul pe care îl adoptă în principal puterea în relația cu creația.

Am încercat să decelez în țesătura actualității acele scheme arhetipale care marchează atât arta cât și puterea, punându-le fie în stare de echilibru, fie în stare de antagonism.

Mă fascinează acea zonă comună, în care arta și puterea își caută și chiar își dispută modelele, și anume modelele eroice, și văd cu o anume stupoare cum oamenii politici de astăzi caută să își exercite puterea utilizând formulele persuasive ale modelelor eroice și charismatice, care în artă rămân perpetuu ca modele pozitive, în timp ce în politică alimentează adeseori modele distructive.

Dar arta și puterea își dispută și retorica, și nu mă pot împiedica să nu văd, cu o anume tristețe, cum artistul și liderul se folosesc deopotrivă de retorică pentru a-și emfaza expresia, pentru a captiva, și, în cele din urmă, pentru a domina publicul.

Relația dintre artă și politică, dintre artist și lider, a fost, este și va fi întotdeauna o relație dilematică, antagonică, tensionată și, adeseori, dramatică.

De câte ori oare artistul a fost susținut de lider? Eu cred că de cele mai multe ori liderul este cel care apelează la susținerea artistului, fie prin metode blânde, soft, fie prin metode brutale, hard. În Roma imperială, artistul era perceput ca un adversar direct al împăratului în situația în care el avea curajul să nu își construiască faima și opera pe adularea "stapânului" ci îndrăznește să își cânte propriile cântece. La fel în Germania fascistă, ori în România ceaușistă.

M-am gândit adesea la situația din epoca lui Shakespeare, când doar poezii erau acceptați la masa Prințului, în timp ce actorii mâncau cu servitorii.

De ce oare? Pentru că poezii erau Artiști care exprimau adevăruri, în timp ce actorii erau considerați la acea vreme doar niște histrioni, meniți să îl distreze pe "stăpân", în felul în care acesta dorea.

Menirea mea, ca artist, este să îi spun deținătorului puterii adevărul, indiferent cât de mult doare acesta. Am credința că relația dintre artă și putere este, sau poate fi, o relație echilibrată, în condițiile în care atât arta cât și puterea împărtășesc idealuri comune.

Cât de mare poate să fie presiunea puterii politice asupra artistului încât arta acestuia să fie una șchioapă și ciungă, cerșind îndurare ori favoruri?

Ceea ce e și mai greu de înțeles este felul în care puterea se poate insinua în expresia artistului, într-atât încât opera însăși să își vicieze conținutul, transformându-se într-o "goarnă" a politicianului, abandonând orice fel de ideal pentru înguste "poteci" ale servituții!

Dar nici nu-mi place să văd cum se ridică ziduri artificiale între cei doi, ca și cum artistul ar trebui să stea perpetuu întemnițat de bunăvoie într-un sine neînțeles și insurmontabil de către ceilalți, ferindu-se din calea puterii politice precum din calea ciumei!

Mi-e greu să văd Cetatea divizată mereu, în tabere artificial constituite, sfârtecată de baricadele urâte ale urii. Îmi este însă la fel de greu să accept lipsa de luciditate ori de onestitate a artistului, care ignoră semnalele puterii politice, prefăcându-se că este imposibil de corupt, în timp ce elementul politic urcă încet dar sigur pe zidurile cetății, precum o igrasie. M-aș bucura să văd că ne putem elibera de complexe, recunoscându-ne cu sinceritate preferințele pentru politic, fără să riscăm ca arta noastră să "doară", sau să se simtă vinovată de cine știe ce complicități, care sunt poate cu mult mai perverse decât își imaginează cei care cred că artistul este mereu victima.

Între artă și putere a existat și va exista mereu o zonă comună. Publicul. Depinde de acesta și artistul, depinde și liderul. Numai că unul poate să plătească doar cu opera, în timp ce omul politic poate plăti, în situații extreme, cu viața!

CE VIITOR ARE ROMÂNIA ?

Am stat deunăzi de vorbă cu un mai vechi prieten, care îmi spunea, exasperat, că nu înțelege de ce, în România, tocmai cei cu idei, tocmai oamenii care vor să facă ceva pentru binele public sunt tratați ca niște indivizi care nu merită atenția ori sprijinul autorităților.

Ba, mai mult decât atât, mi se plângea amicul meu, acești oameni cu idei devin chiar vulnerabili în fața autorităților, pentru că pot fi ușor loviți în ceea ce îi doare cel mai tare, și anume interesul lor pentru binele general.

Mi-am dat seama cu durere că România asta a noastră e o țară în care totul merge încet, prost sau deloc nu pentru că nu ar exista oameni cu idei și inițiative, ci pentru că instituțiile statului și funcțiile lor de decizie sunt ocupate practic exclusiv de inși retardați politic, intelectual și moral, ceea ce este o adevărată rușine! Și chiar și eu, în ciuda optimismului pe care îl afișez mereu ca pe o etichetă de firmă pe întreaga mea figură și în toate demersurile mele, văd cât de puține sunt șansele reale ale apariției unei alte categorii de lideri în imediat, cât de greu sunt lăsați cei valoroși și bine intenționați să ocupe posturile de lideri recunoscuți de societate.

Întreaga societate românească este bolnavă de sindromul slugărniceii față de falșii lideri, față de rebuturile stupide ale comunismului, de care se pare că nu mai putem scăpa, de parcă ar fi un sifilis ajuns din sânge în celula cerebrală!

Mă cuprinde un soi de oroare la gândul că toata munca mea de creare a domeniului de leadership și transformarea acestuia într-un proces activ academic și politic de formare de lideri pare să fie, pentru multă vreme de acum încolo, doar o utopie. Iar în România, utopiile sunt fără relevanță!

Ce propensiune imbecilă îi impinge pe români spre susținerea celor mai scelerați dintre supraviețuitorii școlilor comuniste de partid, care poate că nici în comunism nu-și mai găseau locul, tocmai datorită lipsei lor de valoare reală?

Mi-e groază să mă gândesc la ce viitor mai pot spera generațiile active care sunt în România de azi, din care și eu fac parte, și care se simt strivite de roata primitivă, grosolană și irațională a acestor mecanisme instituționale românești, conduse de lideri ieșiți din uz și fizic, și politic, și, mai ales, moral!

CE CRED EU DESPRE LIDERII CHARISMATICI

Dacă până de curând lumea părea să aibă mare nevoie de inși providențiali, de lideri charismatici, de conducători unici, acum cred că ar trebui să înțelegem că tocmai aceștia au fost cei care au provocat cele mai mari nenorociri popoarelor lor.

Ei au fost cei care s-au situat deasupra întregii umanități, oricum deasupra poporului, pe care l-au manipulat fără milă. Mi-e groaza să mă gândesc că oamenii încă mai vor să fie mânați ca vitele, că mai vor să trăiască pasiuni viscerale, că mai lasă pe unul sau pe altul să devină tiran ori dictator, în numele a ceva ce nu are nimic de-a face cu adevăratul ideal.

Ar trebui să lăsăm baltă acest model și să adoptăm modelul liderului inteligent și implicat, care se dorește a fi util și nu adulat. Și ar trebui să ne ridicăm pasiunile spre inimă, să nu le lăsăm să zacă acolo jos, sub ombilic!

VREAU FAPTE, NU VORBE !

Am început să am oroare de toată vorbăria fără rost pe care o oferă de exemplu forumurile ad-hoc, create pe unele bloguri de excepție, cum este cel al fostului premier, Adrian Năstase! Vorbe, vorbe, vorbe! Dispute sterile și... cam atât! Am scris și eu destul acolo, dar m-au atacat unii "deștepți" care țin în mod irațional partea președintelui Traian Băsescu, deși eu nu am nimic împotriva acestuia, ci împotriva modelului de lider pe care pare că dorește să îl reprezinte, și anume modelul liderului charismatic, pe care îl consider anacronic și periculos, așa cum a și dovedit istoria recentă. Dar este posibil ca eu să mă înșel și să nu fie acesta modelul pe care președintele dorește să îl întruchipeze și atunci este perfect!

Dar ceea ce vreau să spun aici poate fi sintetizat în felul următor: a trecut vremea vorbelor goale, e nevoie de fapte. Cine vrea să schimbe ceva în mentalitatea societății românești sau în societatea însăși trebuie să se apuce de treabă, concret, aplicat, din toate puterile. Sigur că sunt foarte importante și formulările pe care un teoretician, cum mă consider și eu, le face pentru a putea să dea expresie unor adevăruri, de care oamenii chiar au nevoie. Dar politicienii trebuie să acționeze, să facă în așa fel încât să ralieze în jurul lor cât mai mulți susținători pentru a schimba ceva în peisajul politic românesc.

Iar când spun asta mă gândesc chiar la un politician cum este Adrian Năstase, care a fost mazilit de proprii oameni din partidul pe care l-a condus.

De ce a fost îndepărtat cu atâta înverșunare de la conducerea partidului un om politic de talia lui Năstase, după ce își câștigase funcția prin alegerea sa la congres, asta e într-adevăr o problemă. Eu nu găsesc altă explicație decât aceea că modelul de lider pe care îl reprezintă Adrian Năstase deranjează extraordinar. S-a spus și se mai spune încă despre el că este arogant, și poate că și este, dar este ceva firesc pentru modelul lui, de intelectual care s-a străduit să obțină competențe de excepție. Însusi faptul că este un intelectual adevărat printre atâția politicieni agramați deranjează.

Și cel mai tare îl deranjează cred pe Traian Băsescu, dar asta deja nu mă miră. Președintele Băsescu este un model de lider puternic și vindicativ, și marele pericol cu un astfel de om este acela că nu știi când îl va apuca spasmul ce conduce la lovitura finală! Sigur, nici Adrian Năstase nu este vreun blajin și molatec bard! Nu, doamne ferește! Doar că lovitura lui poate fi mai previzibilă, pentru că este rațională, în timp ce lovitura unui lider ca Traian Băsescu este pornită din impulsurile cele mai adânci și mai stihiale ale ființei! Dar asta este poate arma lui cea mai de preț, cea care îl face să fie admirat de popor și adulat de unii intelectuali subțiri, care și-ar dori să îi semene!

Îmi este foarte clar că cei doi sunt modele de lider complet opuse, dar se întâlnesc totuși într-un punct, și anume în felul în care utilizează puterea. Și Adrian Năstase ca șef de partid și de guvern a fost mână-forte, liderul indiscutabil și indisputabil. La fel și Traian Băsescu. În ciuda conținuturilor intelectuale și de personalitate diferite, ei sunt totuși asemănători în relația cu puterea. Este posibil ca puternica raționalitate a unui politician cum este Adrian Năstase, ca și competențele intelectuale, să îl fi făcut un președinte mai avizat în problematica politică reală, decât pare să fie Traian Băsescu. Dar, asta este deja o chestiune pe care o va rezolva istoria.

Pentru moment însă, pe mine mă preocupă alt aspect, și anume faptul că în peisajul politic românesc domină acum doar partidele de dreapta sau de pseudo-dreapta, în timp ce stânga a rămas oarecum vidată de conținut, ceea ce nu este deloc bine nici pentru echilibrul politic și nici pentru democrație.

Am declarat de multe ori că sunt fascinată de lideri și leadership, de puterea politică și de modul cum este aceasta pusă în operă, dar în această perioadă mă întristează să văd cât de grotescă este lupta politică în România, cât de primitive sunt mijloacele, cât de ignorat este interesul națiunii, în timp ce interesele personale sau de clan sunt sacrosancte!

Ar fi de dorit, în mod obiectiv, ca un lider cum este Adrian Năstase să își facă un partid, sau să contribuie în alt mod la reconfigurarea stângii politice românești. Oare mai sunt destui oameni care să îl urmeze dacă ar declanșa acest demers? Oricum PSD-ul pierde atât de mult teren, încât trebuie neapărat susținut de o nouă formațiune politică având aceeași direcție ideologică. Sigur, în măsura în care în peisajul politic românesc mai contează cu adevărat ideologiile!

Oricum ar fi însă, ajunge cu vorbele. Să trecem la fapte, adică la renovarea politicii românești. Este prea trist ce se întâmplă acum și parcă prea murdar!

26 iulie, 2007

STRESUL LOR ȘI STRESUL NOSTRU

Tocmai am primit niște mailuri consistente de la una dintre marile organizații mondiale de leadership, documente în care se dezbate în bună parte stresul puternic la care sunt supuși liderii, stres pentru care se caută soluții.

Foarte frumos, mi-am zis, sigur că liderii, și ai lor și ai noștri, sunt foarte stresați, pentru că exercițiul puterii este unul dificil, iar elaborarea deciziilor politice, mai ales, este un proces cumplit de stresant se pare, dat fiind că el presupune și competență și responsabilitate.

Dar, bieții de noi, cât de stresați suntem noi oare, noi cei asupra cărora se răsfânge actul puterii și deciziile luate de niște lideri atât de stresați!

Tare mă tem că stresul nostru e mai profund și mai greu de tratat, pentru că viața noastră în întregul ei este afectată de presiunea și opresiunea exercițiului puterii politice, pe care cei mai mulți dintre scumpii noștri lideri foarte stresați îl fac să fie insuportabil, nefericit și contorsionat din toate punctele de vedere.

Deci, între stresul lor și stresul nostru este o foarte mare diferență. Ei, liderii, sunt plătiți foarte bine pentru ceea ce fac, au toate cheltuielile plătite de stat, adică de noi toți, și tot o fac pe stresații, și tot pe noi ne calcă în picioare și ne pretind să îi înțelegem, să îi tolerăm, să îi suportăm, să îi votăm.

Ei, liderii, se hrănesc cu banii noștri, cu energia noastră, cu visurile noastre, cu iluziile noastre, pe care le terfelesc fără milă, doar pentru a ne vampiriza și pentru a-și umfla vanitatea lor stupidă.

Stresul lor este o nerușinare, în condițiile în care activitatea lor este una care le satisface și orgoliile și buzunarele.

Cât despre stresul nostru, vai de noi, victime ale unor lideri avizi de putere fără limite, avizi de avere fără limite, avizi de adulare fără limite. Și toată aviditatea lor este alimentată de munca noastră, de energia noastră, de viața noastră.

Uff, fir-ar al naibii de stres!

COMPASIUNEA MEA PENTRU PROȘTI

Lumea noastră este populată în ultima vreme de tot mai mulți proști. Că prostia lor devine din ce în ce mai răspândită, ca o boală contagioasă, la care sunt predispuși în special cei cu un bagaj genetic de calitate îndoielnică, nu ar trebui să mă deranjeze deloc.

Ce mă face dar să le plâng de milă? Agresivitatea lor, ieșirea la rampă, expunerea în lumină a sinistrei și totuși înduioșătoarelor imbecilități!

Ceea ce îi deosebește pe acești "sfâșietori" proști de restul lumii este tupeul lor, nesimțirea, vulgaritatea, incapacitatea de înțelegere și de comunicare.

Nu-i așa că este de-a dreptul inuman să nu ne fie milă de ei? Dar de noi? Atunci haideți să vedem cam ce ar fi de făcut!

Cred că cel mai bine pentru noi toți ar fi ca societatea civilă să ia atitudine, să solicitem Parlamentului o lege prin care, pe bani publici, din profundă compasiune pentru acești bipezi aflați în suferință, să fie strânși în adăposturi confortabile, să li se pună un semn distinctiv, să li se dea o pensie alimentară, și, în acest fel, să îi protejăm și pe ei, bieții suferinzi, dar și să asanăm societatea de prezența acestor indivizi bolnavi de prostie gravă, crasă, grotescă!

Poate ar trebui chiar scoși în evidență și prin mijloace electronice, care să ne avertizeze de apropierea lor, periculoasă pentru sănătatea individuală și publică, așa cum se face în alte țări cu exemplarele canine bolnave de rabie.d să îi înțelegem, să îi tolerăm, să îi suportăm, să îi votăm.

Altfel, nu știu zău cum vom putea să îi protejăm pe proștii noștri, care se înmulțesc îngrijorător, ca și când specia umana însăși, speriată de propria degradare, ar anula softul cerebral al exemplarelor nereușite, punându-l în stare de inactivitate, pentru a se conserva doar fizic și urmând să își reia activitatea intelectuală probabil în generația următoare.

Bieții proști! Îmi este atât de milă de ei, abia îmi pot stăpâni compasiunea!!!

DE CE-IIUBEȘTE LUMEA PE LIDERII INCULȚI?

Într-un comentariu, aș spune straniu, doar ca să rămân în sfera vocabularului decent, un ins se declară mare admirator al acelor oameni politici care nu gustă cultura ci trăiesc din plin "fascinanta" viață din cârciumi, case de toleranță, considerând superior un astfel de exemplar față de un politician cultivat ori cu propensiune pentru artă.

Am fost consternată de o astfel de atitudine, pentru că în asemenea condiții ar trebui să alegem la conducerea statului inși care nici nu apucă să se dezmeticească din băutură, iar la conducerea guvernului vreun "pește" care are o rețea de prostituție, sau.... Nici nu mai știu.

Dacă acesta este idealul de lider pe care îl admiră un om matur, atunci ce mai pot spune tinerii, cei foarte tineri și inocenți? Că nu au nevoie deloc de școală, unde se predau niște ineptii, ci de trăire "adeverată", beție, destrăbălare, mizerie morală și iresponsabilitate cât cuprinde, și atunci pot aspira la postul de președinte, de premier, de ministru, de parlamentar, de lider în orice caz.

Cine mai are nevoie de cultură în țara asta? După părerea unor asemenea admiratori ai ignoranței și golăniei, doar ratații, cei care nu sunt buni pentru asemenea posturi, fraierii, nene, nu-I așa?

Haideți să dăm foc muzeelor, bibliotecilor, teatrelor, și tuturor instituțiilor culturale, pentru că nu folosesc la nimic! Să fim toți grobieni, bețivi, degradați moral și imbecilizați intelectual!

Dacă așa cred atâția oameni din țara asta că e bine și frumos, înseamnă că așa o fi !

Doamne, câtă mizerie s-a putut acumula în sufletul unora și câtă imbecilitate în mintea lor bolnavă de slugărnicie față de unele false modele ori față de vulgarele topuri de popularitate?

Mă îngrozește această adulare necondiționată, această prosternare la picioarele mai marilor zilei. Ufff. Nici nu mai am cuvinte să îmi exprim oroarea în fața unei asemenea atitudini.

Ei bine, eu vreau să avem lideri inteligenți și culți, și ca mine sunt mulți alții care cred că merită să fii cultivat și să ai idealuri înalte. Și vom face tot ce ne stă în putință pentru ca România să fie condusă de astfel de lideri, să nu ne arate nimeni cu degetul prin străinătate, pe acolo pe unde se știe că liderii chiar au nevoie de cultură, nu de trăirea trivială pe care o proslăvesc nemernicii adulatori ai unor lideri mult prea creduli sau orbiți de putere.

VACANȚĂ PLECTICOASĂ

Asta este o vacanță plecticoasă. Cu ceva fițe, dar până la urmă plectiseala este caracteristica principală a acestei vacanțe. Poate că e din cauza persoanelor care mă însoțesc, sau poate alura oarecum stupid-pretentioasă a locurilor, gen Gstaad / Sinaia. Locuri cu pretenții aristocratice dar care trăiesc și respiră în ritm burghez, lent, imbecil aproape.

... Eu nici nu știu să trăiesc muntele, așa că m-am dus pregătită mai degrabă pentru strasse, și am avut parte de cea mai plecticoasă promenadă. Gata, de acum înainte merg singură. Nu o să-mi mai scrântesc gleznele, așa cum mi s-a întâmplat acum, nu o să mă mai las doborâtă de migerene cauzate de altitudine, nu o să mă mai plectisesc de moarte pe nici un pretențios teren de golf ori de polo ori de Dumnezeu mai știe ce-o fi. O să îmi fac vacanța așa cum voi vrea eu. Fără pretențiile astea de afumături stătute, de muzică veche, de imagini șterse de prea multă întrebuințare...

Numai natura a fost și a rămas minunată, și, în ciuda majestății muntelui, poate să îți devină apropiată, intimă chiar. O simți în tine, în plămânii tăi, în ochi, în inimă. Muntele are ceva magic, dar fără oameni, fără fețele acelea îmbuibate și idiotizate, fără nimic. Muntele și atât.

Nu-mi plac excursiile ori vizitele organizate. Detest să consum cultură în grup, mai bine mă duc pe furiș, sau rămân rătăcită de turma de turiști pentru că altfel simt cum îmi moare spiritul, de plectiseală, de oroare, de platitudine.

Începe să-mi fie greață aproape de pozele de vacanță, de relatările care se vor deștepte, despre cât de grozavi am devenit pentru că am vazut nu știu ce chestie. În grup. Uah!

Îmi displace pur și simplu. Nu știu dacă se va simți cineva jignit sau nu, dar eu am un anume dispreț pentru consumarea culturii cu ajutorul ghizilor, chiar dacă am practicat și eu asta un picuț, dar cu reticență, și pot mărturisi că m-am simțit mortificată încă de la primul meu contact cu ghizii.

O specie scarboasă. Știu câteva chestii pe care le repetă în disperare, dar când încerci să afli ceva mai semnificativ, te privesc cu niște ochi, nu doar stupizi, ci înfiorați de îndrăzneala ta nebunească de a ieși din tiparele turistului care ascultă cu un aer tâmp dar exemplar.

Te duci la vreun castel al dracului de renumit, dar vrei să afli de ce se spune într-o cronică medievală că vreo două-trei cornute erau duse în fiecare noapte cu lună plină să doarmă în somptuoasele camere ale stăpânilor, iar la luna următoare altele, și apoi altele, iar ele nu se mai întorceau niciodată pe minunatele pajiști alpine... Doamne, ce priviri asasine atragi asupra ta!

Da, Elveția e frumoasă și plecticoasă, iar România, dacă nu suntem atenți, devine la fel. Nici măcar la noi, ghizii nu știu de ce ești tentat să îngenunchezi în Bucegi și te privesc cu ochii stupidizați de repetarea unor formule din care semnificația s-a pierdut demult.

Poate o să mă întorc la iarnă și-o să mă arunc în zăpadă, singură, fericită, doar eu, stăpâna muntelui magic! Pentru că și eu vreau să pot să decelez vraja și fiorul aproape mistic în orizontul de la Davos, numai că altfel decât în rutina exemplară din "Muntele vrăjit". Pentru mine, frumusețe, vrajă, magie înseamnă comunicare dar și o anume ex-centricitate, adică să ies din centrul unui grup, oricare ar fi acela, și să fiu eu însămi centrul.

Centrul lumii, dacă se poate.

20 august 2007

PUNCTUL VULNERABIL

Vacanța mă doare. Mă dor gleznele scrântite, mă doare sufletul să văd că România nu știe să își facă o publicitate adevărată, și, în ciuda faptului că Sinaia, de exemplu, este chiar un oraș turistic, un oraș regal, construit în jurul Castelului Peleş, această localitate montană românească este cu mult mai puțin renumită decât micul sătuc elvețian Gstaad, care are o singură stradă principală, pe care trec de două ori pe an cirezile de vaci spre pășunile alpine, și totuși este vizitată, cu entuziasm aş spune, de toate alteţele regale ale lumii. De ce Sinaia nu poate fi la fel de preţuită?

Pentru că noi nu ne facem publicitate, pentru că la Sinaia un hotel de patru stele nu este la fel de luxos ca unul similar din Gstaad, unde poţi avea în cameră conexiune permanentă la internet, în timp ce la Sinaia ai dreptul doar la 10 minute pe zi, etc., etc.

Sunt tristă să constat că cele mai mari firme din lume au buticuri în sătucul acela minuscule din Alpii elveţieni, în timp ce în regala noastră staţiune dai numai de magazinaşe de doi bani şi de turişti pensionari veniţi din vest sau din Israel, mai ales pentru că vor să-şi aducă aminte de tinereţe.

Îmi place Gstaad, pentru că are o măreţie liniştită muntele acela ca un zid care se vede dincolo de partea împădurită, peisajul calm şi majestuos, dar nu pot să nu văd că peisajul muntelui românesc este chiar mai savuros şi mai dătător de emoţii şi totuşi...

În câteva zile, în Gstaad se vând 6 mașini Ferrari, în timp ce Sinaia biata de ea nu prea vede așa ceva. Dar, și în Gstaad și în Sinaia se organizează raliul de mașini de colecție. Doamne, dar ce deosebire este între mașinile pe care le vezi acolo și cele de aici! Este însă frumos în amândouă locurile și, așa cum am mai spus, la fel de plicticos.

E plicticos și în Gstaad, care este stațiunea milionarilor, dar și în Sinaia, care este stațiunea pensionarilor. Oricum, aerul este la fel de bun, iar mai încolo, la Davos, este un climat renumit pentru că vindecă tuberculoza, așa cum este și climatul de la Breaza noastră. Ce mai! Aproape că nici nu merită să te duci până în Elveția când ai toate minunile astea la tine acasă! Doar dacă vrei să te doara sufletul.

Dar nu de durerea de suflet sufăr acum, ci de durerea de glezne, pentru că la mine gleznelor joacă același rol cu călcâiul lui Ahile. Sunt locul meu vulnerabil, locul de care m-a apucat doctorul când am venit pe lume. Și se pare că era un doctor puternic și hotărât. Așa sunt și eu. Dar am, ca orice om puternic, un loc vulnerabil. La mine, ca și la Ahile, locul vulnerabil este foarte aproape de pământ. Gleznelor mele sunt vulnerabile. Slavă Domnului că nu este sufletul!

21 august 2007

CUM VOM FI REPREZENTAȚI ÎN EUROPA ?

Odată hotărâtă data alegerilor pentru Parlamentul European, politicienii români se apucă de ceea ce le place lor cel mai mult: să mintă. După aproape 18 ani de la căderea regimului comunist, putem vedea cum în fiecare ciclu electoral se dezvoltă, într-un mod aproape hidos, o retorică politică de o demagogie care a devenit nu doar grețoasă ci de-a dreptul periculoasă.

Din câte se pare, "băieții" au scos de la naftalină limbajul sacadat, ieșit ca dintr-o mitralieră, pe care și-l însușeau pe vremea comunismului uteciștii și activiștii la școlile de partid. Este un discurs ce presupune un ritm amețitor al minciunii, care exclude orice replică și nu admite sub nici o formă contradicția.

Cel care vorbește astfel se consideră unicul deținător al adevărului și își permite să împrăște în toate direcțiile, spre adversarii politici, cu invectivele cele mai violente, mai dezonorante și mai abjecte, fără nici un fel de teamă că va trebui să răspundă în fața justiției pentru ofensă ori calomnie, dat fiind că principiul bolșevic al maculării adversarului mai funcționează încă, și chiar cu mare succes.

Tot din școlile de partid ale comunismului provin și metodele de spălare a creierului pe care actualii politicieni le aplică abil și cu mare succes, electoratul ori poporul, ca să folosim o sintagmă comunistă reluată cu mare avânt în ultima vreme, fiind îndoctrinat și fanatizat să îi susțină numai pe auto-intitulații deținători ai perfecțiunii politice.

Vom asista din nou la niște exerciții de retorică populistă și la testarea unor metode noi de manipulare a poporului, metode perfecționate desigur de cei mai abili și mai performanți oameni politici ai actualului moment. Ne vom îngrozi poate sau ne vom ascunde sub măștile noastre, de teama că vom fi deconspirați ca adversari ai acestor retorici "mărețe". Nu ați observat că teama a reînceput să bântuie în societatea românească precum stafia marxistă a comunismului?

Fariseismul și minciuna se vor ambiționa să atingă noi culmi de perfecțiune. Vă dați seama ce spectacol fascinant ne așteaptă? Cât despre cei care ne vor reprezenta în Parlamentul European, ce să mai vorbim! Credeți că vor fi trimiși acolo oameni de valoare, care vor ști să apere interesele României cu argumente de substanță, cu viziune politică progresistă, cu moralitate și sensibilitate față de interesul național într-o Europă unită în care subsidiaritatea ne-ar putea avantaja enorm, dacă am ști să aplicăm acest principiu cu inteligență și loialitate?

Nu. Acolo vor fi trimiși cei piloși, cei care sunt bine ancorați politic din motive care de cele mai multe ori nu au nimic a face nici cu valoarea, nici cu personalitatea, nici cu integritatea. Și vom afla poate mai târziu că la Bruxelles nu prea este bine reprezentată România, care va rămâne perpetuu codașa Uniunii. De ce? Ei bine, dacă vom pune această întrebare, ni se va răspunde în stilul profesionist al școlilor de partid, cu turuiala aceea suspectă și cu retorica minciunii fără replică. Iar în capul bieților alegători, ritmul sacadat al fariseismului politic va bocăni fără încetare: boc, boc, boc!!!

23 august, 2007

CHEMAREA TINERILOR DIN VIRTUAL

Ați observat că România de azi este condusă de oameni născuți, în cel mai bun caz, după terminarea celui de-al doilea război mondial? Oameni născuți și educați în comunism, și, mai ales, care s-au afirmat și au făcut carieră sub stindardul nemerniciei comunisto-securiste. Ei bine, aceiași oameni se trezesc acum, deodată, să vitupereze împotriva comunismului pe care l-au slujit cu deplină obediență și care au și profitat de pe urma acelui regim, deoarece i-a susținut în cariere foarte profitabile la acea vreme. Tocmai ei ne dau nouă, tuturor, lecții de morală, de sinceritate, de progres!

Doamne, este o insultă adusă inteligenței întregii națiuni române, faptul că aceiași indivizi care au avut funcții importante în vremea comunismului ceaușist pretind să fie considerați azi, acum, campionii luptei anti-comuniste și cei mai buni lideri pentru o Românie capitalistă, membră a Uniunii Europene! Ei, hai să fim serioși. Cine mai vrea să înghită asemenea cacofonie politică? Există deja generații întregi de inși care nu au profitat de comunism, ori de tineri care s-au născut mult mai aproape de momentul acesta de boom politic, economic și social. Cu ei ce facem?

Îi lăsăm să plece în cele patru zări, încotro văd cu ochii? Îi marginalizăm doar pentru a păstra putreziciunile penibile care au monopolizat scena politică românească?

Îi mințim cu vorbe goale, spunându-le că va veni și vremea lor, că mai au timp? Eu cred că ajunge ! Nu se mai poate așa!

Trebuie lăsați să se afirme noi lideri, oameni tineri, curajoși, incisivi, determinați, implicați, și reduse la dimensiunea lor reală aceste anacronice figuri ale istoriei politice românești!

Haideți să nu mai lăsăm tinerii să se exileze în virtual și să îi chemăm să reformuleze întreaga realitate românească. Iar ei chiar pot face asta. Așa cum au făcut construcții în virtual, care funcționează, tot astfel pot face și în real.

VENIȚI DIN VIRTUAL, VOI, CEI VALOROȘI ȘI PLINI DE ENTUZIASM, CEI INTELIGENȚI ȘI DINAMICI!

TRANSFORMAȚI REALITATEA ROMÂNEASCĂ DUPĂ IDEALURILE VOASTRE, CARE SUNT MAI PERTINENTE ȘI MAI VALABILE PENTRU PREZENT ȘI, MAI ALES, PENTRU VIITOR!

ROMÂNIA ARE NEVOIE DE VOI!

1 septembrie 2007

PREȘEDINTE – O FUNCȚIE ANACRONICĂ ?

Voi nu v-ați pus niciodată această problemă? În ce măsură este utilă cu adevărat societății actuale funcția de președinte? Atribuțiile lui sunt puține și foarte bine acoperite de altfel de șeful guvernului, care face practic toată treaba de gestionare a unei țări. Atunci, la ce bun să mai existe și președinte?

Doar ca să mai cheltuim niște bani – foarte mulți de altfel – pe un protocol aproape regesc? Când de fapt nu ar mai fi cazul? Monarhii își plătesc protocolul în mare măsură din propria avere, dar un președinte este ca o cocoașă pe spinarea națiunii, indiferent care ar fi aceea, nu vi se pare?

În concepția pre-modernă și chiar modernă, ierarhia statului, ca putere politică, presupunea cu necesitate un "cap", care era de cele mai multe ori un cap încoronat, prinț, rege, împărat. În epoca actuală, în ciuda democrației pe care o tot perfecționează la nesfârșit teoreticienii politici, există un Cap al Statului, Head of State, cum spun englezii, care, atunci când nu este un monarh adevărat, este un președinte, și putem constata cu ușurință că această funcție, în condițiile pierderii coroanei, și-a pierdut și atribuțiile reale, rămânând un fel de simulacru.

Un simulacru extrem de costisitor dar și extrem de periculos.

De ce periculos?

Pentru că o funcție vidă, goală de conținutul și de substanța pe care o presupune monarhul de exemplu, poate face rău societății în întregul ei, prin alterarea funcționării structurilor

politice pe care le perturbă, dat fiind că dublează în esență atribuțiile primului-ministru, care este șeful guvernului.

Și, mai presus de orice, pericolul derivă din faptul că funcția de președinte oferă individului ajuns acolo, mai ales dacă este un om politic predispus la excese de autoritate, să atingă forme aberante de cezarism și de paranoia politică, să se simtă invincibil și indispensabil, ajungând să instaureze, în mod imoral și iresponsabil chiar, un regim dictatorial criminal, așa cum se poate vedea în actualitate, sau în trecutul recent.

Rezultă că funcția de președinte nu are ce căuta într-o democrație reală, decât în condițiile în care respectivul președinte este și șef al guvernului, așa cum este în SUA. Altfel, funcția de președinte rămâne în cele mai multe cazuri doar o funcție oarecum "decorativă", "onorifică", așa cum este în Germania, în Israel, în Austria, în Italia, ca și în multe alte țări, fiind un fel de "apendice" politic, un fel de reminiscență a unei majestăți care nu mai există, ceea ce poate să fie, în unele cazuri, chiar dăunător.

Îmi este din ce în ce mai clar că funcția de președinte este anacronică! Și poate că ar fi cazul să facem ceva, măcar în teoria politică, pentru a influența și practica, dar și pentru a salva realitatea de la aceste monstruoase coagulări de lideri autoritariști, pe care ni-i servește istoria recentă, dar și actualitatea, pe un fel de sinistră bandă rulantă!

9 septembrie, 2007

11 SEPTEMBRIE 2001

TRAGIC ÎNCEPUT DE NEW AGE

Într-una din zilele care au urmat atacurilor din 11 septembrie 2001, am mers la Cotroceni și, cu sufletul la gură, – căci așa mă simțeam atunci, într-o stare de panică totală, – i-am spus președintelui Iliescu despre convingerea mea că aceste atacuri asupra turnurilor gemene de la World Trade Center înseamnă de fapt un sfârșit al unei lumi, o reformulare a simbolisticii și a sintagmelor politice, diplomatice ori militare, pentru a se impune unele noi. Părerea mea era că trebuie să facem ceva, să ne plasăm în fruntea acestui val al noilor formule.

Atunci m-am gândit de altfel că vor urma decenii întregi de acțiune și de diplomație militară și că este de datoria mea să merg în sfera armatei și să încerc să le predau studenților de acolo un curs de simbolistică. De aceea, am vorbit cu Gheorghe Tinca, fostul ministru al Apărării, care m-a recomandat rectorului de atunci al Universității Naționale de Apărare, care se numea la momentul acela Academia de Înalte Studii Militare. Eu am considerat această mișcare a mea spre zona militară ca pe o problemă de destin, ca pe o întâlnire dintre destinul meu personal și destinul național. Veți spune că exagerez, dar asta e minunea sufletului unui poet!

Președintele Iliescu era oarecum obișnuit cu exagerările mele expresive și m-a privit cu un zâmbet înțelegător, atunci când am început să perorez despre faptul că această tragedie este un moment istoric de răscruce, despre schimbarea simbolurilor lumii,

despre felul în care ne-am putea noi, românii, planta interesele naționale în sintagmele viitoare, etc, etc.

Cam la o lună de la acele atacuri teroriste, pe foarte multe site-uri americane apărea, scris cu litere de-o șchioapă: "A început războiul simbolurilor", și acest "war of symbols", pe care eu îl prefigurasem dar nu m-a ascultat nimeni cu adevărat, a devenit profitabil numai pentru cei care au știut să îl analizeze și să intre în noul curent.

Fusesem poate printre primii care sesizaseră acest lucru, dar nu îmi folosea la nimic. Ce păcat este că la noi nu sunt ascultați, măcar din când în când, unii nebuni cu imaginație, cum sunt și eu și alții. Pentru că adevărul îl poți găsi de multe ori în gura acestor nebuni vizionari, cu mult mai mult decât la cei care ascultă doar de glasul rațiunii și al logicii.

Odată cu atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, eu cred că lumea a intrat abrupt în epoca postmodernistă, ale cărei simboluri suntem obligați să le învățăm cât mai repede cu putință, pentru a putea să mai păstrăm ceva din averea noastră identitară.

Astfel încât, 11 septembrie 2001 reprezintă nu numai un oribil atac terorist, nu numai o teribilă tragedie, ci și un moment istoric. Un moment care marchează sfârșitul unei epoci și începutul alteia, noi, începutul mult anunțatei new age, în care, dacă nu vom ști să ne înscriem, cu abilitate, cu subtilitate și chiar cu înțelepciune, nu vom face nimic profitabil, ori semnificativ, nici în existența individuală, nici în cea națională.

11 septembrie 2007

ȚARA OAMENILOR FĂRĂ CUVÂNT

Asta este România de azi. O țară de oameni incapabili să își țină o promisiune: vorbești cu ei, le propui un proiect, ei spun că este super și sunt de acord să îl detaliezi, că vor face ei și vor drege ca să se transforme în realitate, iar tu faci și te străduiești că doar totul este pentru "țărișoara" care te-a alăptat și te-a făcut mare și deștept.

Și când te duci, după ce ai dat și proiectul și instrucțiunile de folosire... constăți că... oamenii (sic!) foarte sus-puși, poate tocmai de aceea, pentru că sunt prea sus-puși fără să fie cazul, au uitat ce au promis, și ei oricum nu au cuvânt, că sunt necuvântătoare!

Ei bine, da, sunt foarte supărată, revoltată, îngrozită de această societate "fără prințipuri", cum zicea Caragiale. Ce principii, nene, când oamenii ăștia nu au cuvânt, nu au caracter, nu au morală, nu au nimic, decât o foame fără sfârșit, care îi face să radă tot, mai rău ca termitele. Au înghițit toată averea țării ășteia și tot nu se satură. Acum, deveniți, brusc, canibali, ne vor devora pe noi toți, cu viața noastră, cu istoria noastră, cu demnitatea noastră, cu tot ce avem...

18 septembrie , 2007

BUCUREȘTI-UL MEU - leapșă

“ce ai schimba în administrația locală din orașul tău?”

Eu aș schimba multe, dar, pentru că tot mă dau expertă în lideri și leadership, hai să vedem dacă reușesc să mă lămuresc asupra modelului de lider de care ar avea nevoie Bucureștiul.

Primarul Bucureștiului este, după șeful statului, liderul care are masa cea mai mare de alegători, dat fiind că Bucureștiul reprezintă mai mult de zece la sută din populația României. Dincolo de asta, Bucureștiul în sine este o mică patrie, ceea ce face ca acest lider să aibă nevoie de mai multe calități pe care, din păcate pentru acest oraș pe care îl iubesc, nu le-a avut nici unul dintre primarii de după 1989.

Cea mai importantă calitate pe care ar trebui să o aibă cel care conduce Bucureștiul este viziunea, pentru că, în lipsa unei viziuni coerente asupra marelui oraș și a direcțiilor lui de dezvoltare și de funcționare, se ajunge în situația unor gesturi gratuite, aleatorii, stupide ori de-a dreptul demagogice, așa cum a fost demolarea chioșcurilor, vânătoria câinilor vagabonzi, etc. După viziune, liderul unui oraș cum este Capitala, trebuie să fie capabil să elaboreze o strategie coerentă care să vizeze toate compartimentele, demersul urbanistic, problemele administrative și birocratice, circulația, serviciile publice, și alte asemenea. În funcție de nevoile individualizate se pot aplica tactici apropiate, și aici specialiștii, pe post de consilieri ai edilului, au un cuvânt greu de spus. .

Bucureștiul este un oraș viu, dar construcțiile noi, amplasate haotic, îi accentuează aerul dezordonat și întâmplător. Eu aş miza, din punct de vedere urbanistic, pe construcții-simbol, edificii-reper, pe care să le poți recunoaște imediat ca fiind emblema orașului, așa cum este de exemplu Opera din Sidney. Sau să se construiască niște zone-simbol, cum este cartierul Defense în Paris, să fie chemați cei mai mari arhitecți contemporani să participe la re-substanțializarea arhitecturii bucureștene, așa cum s-a întâmplat la Berlin. Cât despre fenomenul încurajator al migrării bucureștenilor mai înstăriți dinspre zona de blocuri spre zone rezidențiale, aceasta ar putea da posibilitatea primăriei de a avea la dispoziție locuințe de valoare medie-mică utilizabile pentru rezolvarea problemelor locative ale celor aflați în situații critice.

Mai este un aspect pe care nu l-a exploatat nici unul dintre edilii orașului. Bucureștiul poate fi un renumit oraș turistic, pentru că are istorie, locuri semnificative, trasee spectaculare. Palatul Parlamentului este, după clădirea Pentagonului american, a doua clădire ca mărime din lume. Nemaivorbind despre centrul istoric, despre urmele brâncovene, despre poveștile regale de iubire exprimate arhitectonic, cum este actualul Muzeu de Istorie a orașului, Palatul Regal, edificiile comuniste, poveștile orașului transpuse în piatră. Toate acestea pot transforma Bucureștiul într-o destinație turistică de neuitat. Sigur, cu condiția să existe circulație fluentă, să dispară "vestitele" gropi din asfalt, să apară niște parcuri civilizate, să se dezvolte zone pietonale care dau alt aer orașului, invitând la contemplare.

Fiecare dintre noi visează un București în care să alterneze natura cu arhitectura, ca în toate marile capitale. Ori, ceea ce se întâmplă de niște ani buni este întristător, pentru că zonele verzi din patrimoniul Capitalei au fost comercializate iresponsabil de primari care nu aveau vocație de lideri ci de geambași.

Lăsând însă umorul amar deoparte, vreau să-mi mărturisesc pasiunea reală pentru Bucureștiul meu, pentru lumina aurie a după-amiezelor care îl fac să fie asemănător Parisului, dar visez la un București pe care să nu îl mai confundăm cu nimic altceva decât cu el însuși. Bucureștiul meu cred că se poate înscrie printre cele mai frumoase orașe din lume. Rămâne doar să aibă norocul de a fi condus de adevărați lideri, nu de primari de ocazie.

28 septembrie, 2007

CUM SUSȚINEM INTELIGENȚA ?

Mă gândesc foarte serios să facem efortul de a crea o structură, o organizație de fapt, care să fie capabilă să comunice tinerilor cele mai noi tendințe ale lumii, să îi inițieze în obținerea succesului personal, dar și a promovării ideilor originale și a proiectelor personale. Nu vreau să ajungem la UTC-isme, deși văd ca partidele politice refac fără rușine organizațiile de tineri, după modelul comunist.

Aș dori să fie un forum real, deschis oamenilor inteligenți, care nu se mulțumesc să trăiască în rutină și care vor să știe mai mult, dar și să arate că pot să fie mai grozavi și au nevoie să fie sprijiniți în acest efort de promovare, care nu vizează doar profitul financiar, dar care pot ajunge la acesta prin punerea în practică a ideilor și propunerilor originale.

Mi-ar plăcea să facem conferințe și workshop-uri pe problemele cele mai stringente, cele mai importante pentru tinerii care se lansează pe piața inteligențelor și care simt nevoia să aibă "spatele acoperit" de o instituție de profil, care să le poată oferi recomandări pentru a merge mai departe, îndrumare și consiliere de carieră și care să le poată facilita relația cu instituții și companii care știu să aprecieze inteligența adevărată și creativă.

În cele mai dezvoltate țări ale lumii există asemenea structuri organizaționale, care sunt foarte solicitate de tineri tocmai pentru că ei le simt ca fiind foarte utile.

Aștept ideile și propunerile voastre, sau formularea de probleme care să determine crearea de secțiuni speciale ale unei asemenea structuri. Vedeți și singuri că în România nu are nimeni grijă de oamenii inteligenți cu adevărat, iar șmecherii sau "oamenii deștepți", în ghilimele, se ajută între ei într-un stil mafiot, cinic și sfidător.

Haideți să facem ceva cât mai adecvat problemelor de azi ale celor inteligenți cu adevărat, pe care societatea românească pare să îi ignore. Vă aștept cu idei și propuneri.

24 septembrie, 2007

EXASPERARE

Mă exasperează figurile mirate pe care le fac cei cărora le ceri să fie responsabili, mutrele scârbite pe care le etalează înalții funcționari care ar trebui să fie în slujba celor care i-au pus acolo! Mă exasperează mizeria morală a inșilor care se dau drept modele umane, dar și cinismul celor care comercializează și vând la mezat, cum spuneau bătrânii, tot ce ar putea constitui valoare.

Ei și! - probabil că veți spune. Cui îi pasă că te exasperează pe tine chestiile astea, pe cine vrei să minți? În loc să te bucuri că te învârti numai prin cercuri înalte, o faci pe nebuna și te nemulțumește totul, "îți pute", cum spune una dintre așa-zisele mele amice, plantată deja la Bruxelles, în umbra soțului ei plecat acolo în misiune.

Ei bine, da, sunt nemulțumită, exasperată, chinuită de lentoarea cu care se schimbă ceva în bine, de nesimțirea cu care cei care gestionează treburile publice și de agresiunile impardonabile pe care le comit asupra acestui biet buget strâns din truda colectivă. Mi-e milă de oamenii chinuiți de nevoi, de copiii care merg la școală târând cu greu povara unei existențe care este deja prea grea pentru făptura lor mică. Mă doare să văd bunicuțele astea care se duc cu monezi să își cumpere ceva de mâncare, că doar pensia lor e făcută numai din mărunțiș.

Mă dor străzile sparte, canalele desfăcute, șoselele care nu există, de parcă intenționat nu s-ar fi dorit să avem și noi, românii, drumuri, țara asta toată mă doare, pentru că e atât de frumoasă și

plină de resurse dar ajunsă la cheremul și bătaia de joc a unor parveniți puși pe o căpătuială fără limite. Mi-e frică de iarna care îi va prinde pe mulți în case neîncălzite, mi-e teamă de tristețea femeilor care își poartă bebelușii în brațe, uitându-se resemnate la vitrinele cu hăinițe superbe dar exorbitant de scumpe.

Ma rănesc librăriile pline de cărți stupide și costisitoare, parcările în care te pândesc tot felul de șmecheri, mă doare încrengătura asta de birocrăție și prostie în care ar trebui să intri înarmat cu ustensile de defrișare, mă dor nopțile mele când vreau să scriu ceva frumos dar mă violentează manelele din casele bogătașilor de plastilină, asediate de mașini ultrascumpe și de garduri cât copacii. Da, mă chinuiește această realitate urâtă și mă exasperează. Ufffffffffff.

27 septembrie, 2007

TOAMNA SE COACE POLITICA

E o toamnă atât de frumoasă și o "recoltă" politică atât de urâtă! Între natura pur și simplu și natura umană exprimată politic este o contradicție dureroasă. Parcă în alte țări ale lumii nu este așa. Politica a intrat acolo într-un fel de sertar al realității, ori realitatea însăși, adică societatea, este hardul, iar politica este un soft, așa încât oamenii nu își mai fac probleme. Știu sigur că ei reprezintă fundamentul concret al politicii, că fără ei politica nu ar avea suport de funcționare, așa încât preferă să nu aibă nici un stres din această zonă. Dar au învățat să aleaga bine acest soft. Își aleg cu grijă liderii, se interesează ce au făcut înainte, ce rezultate au avut pe unde au mai fost, ce caracter au, ce vicii ascunse. Altfel... nu e bine. Când alegi ceva trebuie să fi în cunoștință de cauză, nu alegi așa ca orbul. Și atunci, pentru locuitorii acestor țări toamna este un anotimp superb. Ca și celelalte anotimpuri. Iar politica și liderii sunt ceva ce poate fi schimbat fără probleme, cu alții mai buni, care să se dedice oamenilor și țării. Că doar de-aceia îi punem acolo, spun ei, să aibă grijă ca totul să meargă bine. Și merge.

La noi, nu. Românii își aleg politica și liderii de parcă i-ar lua cu vreo cununie și le e greu să se despartă de ei, chiar dacă nu mai sunt buni și nu mai au grijă de casă. La noi, oamenii sunt în stare să suporte cei mai cumpliți lideri așa cum femeile proaste îi acceptă pe bărbații care le bat, și tot acceptându-i ajung să fie victime de tot. Și românii sunt victime.

Victimele unor opțiuni insuficient gândite, victimele unei politici adoptată după ureche, doar pentru că sună bine numele cine știe cărei alianțe mai "shmekere", ori victimele unor lideri luați de buni fără analiza activității lor anterioare. Îi credem pe cuvânt, că n-au furat, că n-au mințit, ca n-au fost securiști, că n-au fost comuniști, deși ar fi atât de simplu să verificăm totul înainte ca oamenii ăștia foarte, foarte versați în minciună și în distorsionarea realității să ajungă acolo sus, unde pot decide asupra destinelor tuturor, și nu știu cum se face dar parcă intenționat istoria ne joacă feste și îi alegem tocmai pe cei care ne fac să simțim că toamna e din ce în ce mai amară!

29 septembrie, 2007

VIZIUNE vs. AGRESIUNE

În ultima vreme, sunt mereu agresată de tot felul de oameni. Agresiunea asta are multe tipuri de manifestare. Una dintre ele este neîncrederea, mai întâi pentru că sunt femeie, pentru că am idei și pentru că am curajul de a formula ceea ce cred.

O altă manifestare a agresiunii este aceea, mai perfidă și mai periculoasă, a încercării de a transforma în derizoriu propunerile mele sau ideile și proiectele pe care încerc să le promovez. Există și alte tipuri de agresiune, non-intelectuale, dar nu le voi comenta aici!

Cei care mă agresează s-ar putea înscrie în două categorii importante. Prima categorie este alcătuită din oameni importanți, deja realizați și bine plasați politic și social, iar agresiunea lor are mai mult aspectul unei atitudini condescendente, în ciuda faptului că îmi sunt net inferiori și ca intelect și ca viziune.

Poate fi și agresiunea directă, grobiană, primitivă, și... prefer să nu spun mai mult!

A doua categorie importantă a celor care mă agresează este alcătuită în general din trepădușii celor din prima categorie, adică sunt intelectuali de mâna a doua, a treia ori a șaptea, semi-docti care parazitează cultura românească și peisajul intelectual actual, ale căror pretenții derivă mai mult din grupul din care fac parte decât din meritele proprii, ori din umbra vreunei personalități politice sau culturale pe care o vampirizează cu nerușinare.

Nici unii nici ceilalți nu mă sperie, pentru că nu îi respect, nu îi prețuiesc nici din punct de vedere intelectual, nici din punct de vedere moral. Agresiunea lor nu face decât să îmi sporească încrederea în forțele mele proprii, nu face decât să mă stimuleze în a găsi noi idei și noi demersuri pentru mai binele țării, nu face decât să mă întărească în entuziasmul meu și în viziunea pe care vreau să o împărtășesc cu cei mai buni și mai valorosi oameni din jurul meu și din toată România.

În mod paradoxal, aceste agresiuni îmi certifică tocmai faptul că ideile și proiectele mele sunt valoroase și pot reprezenta, în perspectivă, amenințări serioase pentru actuala stare de lucruri din România. Oricum, eu nu am de gând să tac sau să mă opresc din demersurile mele de reconfigurare a leadership-ului politic ori a societății în general. Și nu numai că nu mă voi opri, dar voi aduce alături de mine mulți oameni de valoare, care acum sunt marginalizați cu bună știință și goliți de speranță și energie.

Voi dărui din viziunea mea și din entuziasmul meu tuturor celor care visează o Românie mai bine condusă, mai coerentă moral, politic, social și educațional și pot să jur că vom reuși să schimbăm în bine ceea ce astăzi pare imposibil de reînnoit.

Voi pune în slujba acestor proiecte și demersuri toată puterea mea de convingere, toate cunoștințele mele în materie de leadership, cultură și identitate națională și voi face ca aceia care vor începe să creadă că se poate trăi mai frumos și mai bine în România să fie din ce în ce mai numeroși, mai buni și mai activi.

Și știu că tot ce vom face va fi încununat de succes. Un succes temeinic, meritat și de lungă durată!

6 octombrie, 2007

MĂSCĂRICII ȘI JONGLEURII

Haideți să ne uităm în jurul nostru, la cei mai importanți oameni (politici) din societate, și spun importanți prin funcțiile pe care le dețin, și nu importanți neapărat prin valoarea intrinsecă. Veți descoperi cu stupeoare tot felul de figuri, care, în mod surprinzător sau nu, își au modelul sub cupola cercului. Îmi pare foarte rău că trebuie să spun asta, dar, din nefericire, asta este adevărul. Veți găsi printre vedetele zilei măscăricii de vocație, indivizii făcuți să se plieze dorințelor unui ins mai puternic, dispuși să îl înveselească, să îi facă pe plac, să facă tumbe, grimase, gesturi, salturi, orice, numai și numai pentru a-l amuza pe acela pe care vor să îl uimească, pentru a obține, ce știu eu, unul sau mai mulți bănuți, unul sau mai multe portofolii, una sau mai multe funcții. Acest tip de personaj devine din ce în ce mai bine reprezentat, și capătă culorile cele mai diferite, aspectele cele mai inedite, procedurile cele mai originale.

Măscăricii sunt de cele mai multe ori oameni cu psihologie "subțire", pe care îi depășeste cu mult funcția pe care au obținut-o prin sforile pe care le-au tras, sau prin intrigi murdare, a căror ocultare poate lua oricând sfârșit în urma unui șantaj de care inșii se tem ca de dracu. Măscăricii au existat și în alte epoci, dar ei erau bufoni oficiali pe la curțile împăraților, regilor sau prinților, "nebuni" nerușinați care, de foarte multe ori, erau singurii care îndrăzneau să le spună acelor despoți adevăruri pe care nimeni altcineva nu mai îndrăznea să le formuleze.

Măscăricii de acum sunt tot nerușinati, dar nu sunt deloc și în nici un moment curajoși și, sub masca lor de indivizi cu morgă și importanță, se ascund niște lași, cu caracter de trădători. Eram să scriu "caracter de Iuda", dar mi-am dat seama că cel mai nou trend în analiza evanghelică promovează reconsiderarea apostolului Iuda, care se pare că nu ar mai trebui considerat un trădător vulgar, ci un erudit și un habotnic, ce dorea cu ardoare revelarea misiunii divine a lui Isus Christos!

Ei, cu jongleurii însă, e cu totul altă poveste. Jongleurii sunt conducători talentați, șmecheri cu adevărat, abili și manipulatori, excelenți cunoscători ai naturii umane și ai inșilor pe care îi folosesc, exact așa cum jongleurii de circ folosesc obiectele în numerele lor de măiestrie. Cât de buni lideri sunt jongleurii, asta poate decide numai istoria, însă este cert că ei se folosesc de măscărici ca de niște personaje secundare pentru a declanșa crize, pentru intrigi de tot felul, pentru lovituri de palat sau chiar de stat. Jongleurii sunt stăpâni și maeștri, măscăricii sunt servanți și trădători. Conjugarea dintre cele două modele este dinamică și necesară. Nici unul nu pare să poată exista fără celălalt, și asta mai ales din cauză că biata noastră societate, și mai ales mediul politic, este cu adevărat un circ fără sfârșit!

8octombrie, 2007

EUROPA ÎN CEAȚĂ

Nici nu mai știu de ce nu am dormit în ultimele nopți aproape deloc. Să fie de vină ceața cu care m-am confruntat în această parte a lumii? Ce mică este de fapt Europa asta a noastră, mică și plină de ceață! Noul Tratat al Europei cică ar fi ieșit din această ceață, dar nu mi s-a părut că asta ar fi adevărul din discuțiile pe care le-am avut cu unii și alții dintre experții europeni. Nici măcar cei mai optimiști nu mai văd la fel de triumfător cercul înstelat, de parcă și în paradisul acesta simbolic ar fi pogorât ceața!

Eu am perorat despre ce bine ar fi dacă am renunța la orgoliile mărunte în favoarea celor superioare, susținându-ne interesele naționale prin conjugarea lor cu interesele europene și am vazut că sunt privită cu oarecare uimire, pentru că bieții de ei nu mai au curajul nici unui fel de iluzii. Mi s-a părut că s-a produs o prăbușire în miezul însuși al optimismului european, ca și când la Lisabona s-ar fi hotărât ca, în mod paradoxal, în construcția europeană să nu se mai folosească deloc grinzile unei arhitecturi tradiționale ci să se accepte faptul că acest acoperiș european se bombează ca boltă, dar într-un fel destul de puțin controlabil.

Nu am mai găsit oamenii aceia siguri pe strategiile de viitor ci niște inși temători de evoluții riscante și parcă resemnați să se mulțumească mai ușor și cu mai puțin. Eu rămân la părerea că statele europene vor trebui să aibă curajul formulărilor naționale într-un acord responsabil cu ceilalți parteneri statali din cadrul marii construcții europene.

Prea s-au învățat istoricește vorbind, să gândească solitar și pe principii exclusiv etnice! Nici Germania nu se poate lăuda că ar fi scăpat de tot de obsesiile naționaliste, nici Franța, nici Anglia, și nici micuța Ungarie. Mai lăsați-o baltă, fraților, cu criteriile naționalist-etnice strecurate printre formulările europene, astfel încât să fermenteze acolo! Tare mă tem că așa se va dinamita Uniunea însăși.

Dar eu tot mai cred că subsidiaritatea va mai potoli unele dintre tensiunile locale și naționale, va mai da drept de existență unor orgolii care se vor putea educa pe parcurs. Abia aștept să îi văd pe oficialii europeni din nou cu ochii strălucind de viziunea unui viitor european extraordinar, că de ceața asta care e acum în privirea lor, ca și deasupra întregului continent, mi se face cam frică!

28 octombrier, 2007

SUFLETUL ȘI CULTURA

Între sufletul individual și cultură există o legătură mai ușor decelabilă, pentru că din mica faptură umană a copilului se modelează până la maturitate un model sufletesc în funcție de cultura la care are acces.

Dacă am figura un triunghi, la baza acestuia ar sta sufletul și cultura, dar ele s-ar întâlni în vârful triunghiului în Ideal, fără de care nici sufletul nu evoluează, nici cultura nu se coagulează.

Școala ne prilejuiește acest acces la cultură, dându-ne doar direcțiile de urmat, dar nouă înșine ne rămâne de făcut, în permanentă auto-contemplare, acest drum fără de care aproape că nici nu putem spune că ființăm cu adevărat. Sufletul se educă, dar asta o știu puțini oameni în România.

Fără un suflet educat, fără să îți apropriezi anumite modele culturale ale carității, ale milei față de oameni și animale, ale generozității și comunicării sensibile, nici nu poți fi un om adevărat, chiar dacă ai toate averile din lume.

Pentru sufletul național, lucrurile sunt însă mult mai complicate. Intervin aici: tradițiile, istoria și nu în ultimă instanță credința religioasă a majorității. De multe ori am spus cât de mult apreciez protestantismul, pentru că le-a indus credincioșilor protestanți ideea mântuirii prin succesul personal în ACEASTĂ viață, nu într-o ipotetică existență post-mortem, așa cum face ortodoxia noastră.

Ortodocșii par să își permită să fie leneși ori egoiști, lăsând parcă pe viața viitoare această desăvârșire lăuntrică pe care ar trebui să o parcurgă aici, în această existență, acum, în propriul lor prezent.

Cât despre tradiții, ce să mai spunem! Românii s-au desprins prea repede și au disprețuit prea ușor modelul tradițional de tip rural al relațiilor familiale și sociale, un model care cultiva un suflet cuviincios și care promova un respect clar pentru ierarhia valorică. Urbanizați în viteză și neadecvat, românii s-au trezit, în perioada interbelică de exemplu, că au dezvoltat un model extrem de pernicios, pe care G.M. Cantacuzino, mare arhitect și gânditor al epocii, îl numea cu amărăciune modelul mitocanului, și despre care credea că va infecta societatea românească în întregul ei, ceea ce s-a și întâmplat.

Mitocanii de azi sunt foști țărani, ce se doresc orășeni, dar accesul la cultura urbană este pentru ei dificil, dat fiind că nu îl cunosc sau nu îl respectă. Este mai mult un model al unei mahalale perpetue. Oameni cu suflet brutal, care nu au nici un respect pentru reguli. Mizeria pe care o produc este inevitabil urbană, fără a deține însă secretul modelelor de adevărată urbanitate, care să le impună rigoare, curățenie, politețe, într-ajutorare.

Pierduți între sat și oraș, într-o permanentă tranziție de la rural la urbanitate, ori, mai nou, de la comunism la capitalismul postmodern, românul de azi, (chiar el și nu neapărat bietul țigan devenit brusc rrom!), sperie peste tot unde se duce, prin apucăturile lui grobiene, prin lipsa de respect, prin insalubra sa inserție în civilizația severă a Occidentului și, mai ales, prin incapacitatea de a se lăsa educat. Sigur că există și excepții, slavă Domnului! Dar știți cum se spune: excepția confirmă regula.

Cu un astfel de suflet, lipsit de educație, de cultură și de repere, românii intrați în Uniunea Europeană speră să îi păcălească

pe toți, dar mă tem că ei vor fi din ce în ce mai mult victimele regulilor unei culturi care se respectă pe sine și pe ceilalți, și a unor modele care nu mai sunt dispuse să accepte să regreseze într-o imemorială grotă a ființării.

Deci, singura soluție care ne rămâne este să educăm acest suflet mitocănesc și să îl transformăm în ceva suportabil, să obligăm școlile românești să îi urbanize pe copii înainte chiar de a-i învăța alfabetul, să le educe sufletul pentru respectul de sine și al celorlalți, ca și în spiritul demnității personale și al demnității naționale.

Fără acest efort conjugat, vom deveni un fel de figuri anacronice, cu un comportament "preistoric" într-o Europă pentru care sufletul și cultura contează mai mult decât funcția și averea, adică exact invers decât este acum la noi!

ROMÂNIA MEA IDEALĂ (anti-leapșă)

Nu cred ca România mea are nevoie de vreo formă de absolutism, nici măcar într-o domnie imaginaro-ideală! Așa încât vă voi propune FORMULA MEA.

Deci, voi începe domnia mea, ca Regina Maria a României ideale. După cum ați înțeles, România mea ideală face parte dintr-o structură confederativă care cuprinde totalitatea Europei. Această structură îi permite României să fie o monarhie deschisă către formula democratică parlamentară, iar primul-ministru e ales dintr-unul din cele două partide mari care se confruntă mereu, unul fiind de centru-stânga, celălalt de centru-dreapta. Sublineez mereu acest element de centru, pentru că nu îmi plac manifestările politice extreme.

Toate confruntările electorale se fac mai întâi în cadrul fiecăruia dintre partide, în interiorul lor având loc alegeri directe pentru desemnarea celui mai bun candidat, care trebuie să aibă un sprijin popular de largă majoritate și să fie o personalitate puternică și pozitivă. Se impune examenul psiho-psihiatric al candidaților, pentru a nu avea surpriza de a ne trezi cu vreun lider politic paranoic, schizofrenic sau cu pulsuni criminale.

România mea ideală are un Parlament bicameral de care este foarte mândră, pentru că în Camera inferioară sunt parlamentari aleși, în timp ce Senatul, care este Camera superioară, este alcătuit din personalitățile intelectuale de elită ale țării.

Guvernul este condus permanent de un prim-ministru serios și implicat, care are o totală autoritate. El își folosește autoritatea pentru a impune miniștri valoroși și competenți, pe care îi susțin și eu fără nici o reținere. Între mine, ca șef al Statului și primul-ministru raporturile sunt foarte cordiale și pline de respect. Tot ce îi cer unui prim-ministru este ca situația țării să fie echilibrată politic, să existe o situație economică bună, societatea să funcționeze corect în toate compartimentele ei, iar pretenția mea este ca accentul să cadă pe un sistem performant de educație și pe un program de sănătate națională bine pus la punct și urmărit cu asiduitate.

Justitia funcționează perfect în România mea ideală. Nimeni, niciodată, nu pune la îndoială vreo sentință, pentru că există un respect aproape mistic pentru respectarea legii și pentru onestitatea desăvârșită a actului juridic. Acest fapt a determinat scăderea drastică a delincvenței și a instaurat în societate primatul legii. Nu se cunosc nici un fel de cazuri de corupție ori de încălcare a legii, pentru că sunt la fel de dur sancționați și înalții demnitari și simplii cetățeni.

România ideală nu are armată proprie ci face parte dintr-un sistem de alianțe, care funcționează pe întregul continent confederat. Ceea ce face ca România mea ideală să aibă o poziție deosebit de respectată în întreaga confederație este faptul că promovează cu asiduitate cercetarea de vârf în toate domeniile tehnologiei, inclusiv militare, fiind de obicei prima în găsirea unor soluții novatoare. Inteligența românească a devenit un brand de țară care aduce mult mai mult profit decât orice altceva.

Mai e ceva. Religia României ideale este o religie liberă, nu este controlată de Stat. Tot ce mă interesează este ca formulele religioase adoptate de cetățenii țării să sublinieze în permanență valorile morale și spirituale care fac din ființa umană o ființă

superioară tuturor celorlalte. Apelul la conștiință, respectul principiilor moralei individuale și ale moralei publice sunt cele care le sunt inspirate cetățenilor nostri, încă de la o vârstă foarte fragedă, atât în familie cât și în toate formele de învățământ, fie acesta preșcolar sau școlar.

Și, pentru că sunt o Regină ideală a unei Români ideale, și accept democrația participativă ca formulă subtilă, aștept sugestiile oricui pentru a îmbunătăți oricare dintre aspectele sau domeniile pe care le-am menționat.

AM NEVOIE DE FRUMUSEȚE

M-a întrebat astăzi un bun prieten când o să mă apuc de reconfigurarea Fundației Noua Românie, când termin romanul, când o să concretizez proiectul institutului de leadership, ș.a.m.d. Aș vrea să fiu înțeleasă, așa cum i-am spus prietenului meu, că pentru toate astea am nevoie de echilibru, de bucurie și de frumusețe, iar ceea ce se întâmplă acum în România este parcă desfășurarea celui mai urât pattern din câte mi-a fost dat să văd. E o succesiune de mizerii politice, de orori morale, de devieri ale justiției, de exhibare a prostiei oficiale dusă la cel mai înalt nivel, încât nu pot decât să stau în mine însămi, refugiată în paradisul interior și să aștept să mai treacă valul acesta de urâțenie totală.

Sigur că le voi face pe toate, se poate conta pe mine, dar am nevoie de un respiro, ca să pot depăși dezamăgirea pe care am suferit-o în fața incapacității politicianilor de a înțelege utilitatea unor proiecte majore și benefice societății, ei preferând să își piardă energia în lupta surdă și absurdă ori în futilități jenante, în timp ce soarta românilor și a României pare să fie jucată nu la masa verde ci pe măsuta murdară a unui joc de barbut.

Mă doare să văd românii călcați în picioare, să văd demnitatea națională vidată de conținut și târâtă în piețe, mă sufocă lipsa de perspectivă și de viziune strategică a politicii românești, dar mă doare și reapariția în peisajul european a unor manifestări de tip fascist, vulgar și resentimentar, stupid și criminal, în timp ce la noi în țară toți se joacă de-a orgoliile și aruncă fraze sforăitoare și insuportabil de iresponsabile.

Mă doare România și mă doare Europa. Îmi plânge sufletul după frumusețe și mintea după coerența logică pe care nu le mai găsesc aproape deloc în peisajul actualității. Așa încât, lăsați-mă să coc în mine alte proiecte și alte cărți, care să mai lumineze măcar puțin acest peisaj mohorât și demonizat.

Voi ieși la lumină, voi duce din nou flamura entuziasmului, dar mai lăsați-mă puțin să plâng de durere. Să mă zbat ca să găsesc alte raze de soare. Am atâta nevoie de frumusețe!

7 noiembrie, 2007

SCHIZOFRENIA DIN ROMÂNIA

Este evident pentru oricine contemplă viața politică din România că elementul dominant al acesteia este schizofrenia, ruptura, confruntarea, adversitatea. Între puterile politice, cea executivă, cea legislativă și cea judecatorească, este o tensiune marcată și dătătoare de semnale îngrijorătoare.

Fără coerență și fără strategie, politica românească a ajuns la mâna unui singur om, care trage sforile întregului teatru politic pe care dorește să îl distrugă, poate numai pentru propria satisfacție, ca să ajungă la acel moment de plăcere absolută când poate hohoti în voie, spre disperarea noastră, a tuturor. Și totuși, poate că este prost sfătuit.

Cine sunt îngerii ori demonii care îl împing pe șeful Statului spre această acțiune permanentă de dezagregare a sferei politice, cine și ce anume îl împinge spre exacerbarea acestei stări de schizofrenie care va ucide până la urmă orice urmă de structurare și orice capacitate de a rezista demn și curajos acestei amenințări care urcă până la gâtul fiecăruia dintre români?

Cine ar putea fi cei care, din spatele cortinei, jubilează văzându-l pe președintele României pus în situații critice și periculoase pentru țară și poate chiar și pentru el însuși?

Oare chiar a trecut Războiul Rece sau încă Rusia mai speră să învingă, prin mijloacele cele mai murdare, această Europă Unită care o irită și pe ea, ca și pe scumpa Americă?

Din câte pot să îmi dau seama, dacă se ajunge la conjugarea forțelor obscure ale celor două mari puteri, foste adversare, Uniunea Europeană nu prea are mari șanse de supraviețuire.

Se vor monta crize după crize, se va dinamita Uniunea din interior, folosindu-se chiar diverse state membre în această acțiune de distrugere. Și, inevitabil, ne putem întreba dacă nu cumva România este folosită de "marii licurici" împotriva acestei construcții politice europene care, prin coerența ei, poate deveni un model pentru alte coagulări politice, în alte locuri din lume, ceea ce poate să fie îngrijorător atât pentru Rusia cât și pentru America.

Și atunci, de ce acceptăm noi, românii, să fim utilizați împotriva propriilor noastre interese? De ce România acceptă schizofrenia asta perpetuă care nu poate duce decât la disoluție și la o malignizare politică ce ne va dăuna și nouă și Uniunii Europene în întregul ei? De aceea, e foarte important să facem din aceste alegeri pentru Parlamentul european un act de responsabilitate. Trebuie aleși numai acei oameni care pot apăra interesele României, iar ceilalți n-au decât să facă efortul să evolueze și să se responsabilizeze, pentru că altfel nu numai că nu pot fi numiți oameni politici, ci nici măcar oameni pur și simplu nu pot să fie!

24 noiembrie, 2007

RĂSPUNSURI

Leadership transformațional vs. leadership tranzațional

Dacă ne referim la modelul de leadership tranzațional, ca și la modelul de leadership transformațional, vom observa că cele două modele privesc în principal tipul de motivație a oamenilor, aparținând unei organizații, sau societății pur și simplu.

Sistemul social, ca și cel organizațional, spun analiștii încă tributari modernismului, funcționează cel mai eficient în condițiile în care așa-numitul lanț de comandă este clar decelabil, astfel încât autoritatea liderului să fie legitimă, iar responsabilitățile sale să fie clar identificate.

Așa spun moderniștii, iar postmoderniștii se mai sfiesc câteodată să îi contrazică, dat fiind că postmoderniștii acceptă că lanțul de comandă nu trebuie să fie expresia unei autorități discreționare și a unor ordine transmise de "sus în jos" ci o mai complexă rețea de interacționări ale deciziilor luate, și la cel mai înalt nivel și la nivele intermediare, în consens.

Leadership-ul tranzațional privește motivarea financiară a subordonaților, prin răsplata pecuniară, în timp ce leadership-ul transformațional privește doar motivarea morală, prin convingerea cu argumente etice ori spiritual-morale ori cu auto-motivații venite din interior, în urma unei evoluții individuale, și nu prin plata în bani a performanțelor.

Despre aceste două importante direcții de leadership organizațional a scris cu multă aplicație celebrul specialist în domeniul leadership-ului, James Burns, care a dedicat în cartea lui de referință, intitulată chiar simplu și semnificativ, "Leadership", patru capitole modelului tranzacțional și cinci capitole modelului transformațional.

Leadership-ul tranzacțional promovează în organizații ori în societate un model de negociere pentru a se ajunge la o "motivare", exprimată printr-o sumă acceptată, în timp ce leadership-ul transformațional se referă la convingeri morale și responsabilități asumate. Modelul tranzacțional privește în cea mai mare măsură stilul managerial, iar modelul organizațional în care se practică este mai ales cel al companiilor, al firmelor de diferite profiluri. Acesta este modelul preferat de societățile capitaliste moderniste liberale.

Leadership-ul transformational, ca și leadership-ul vizionar, motivează membrii organizației apelând la principii și idealuri comune, la viziuni împărtășite, la strategii care să îi convingă pe cei care îi urmează pe lideri că membrii organizației sau ai societății respective participă împreună și din proprie convingere la atingerea unor scopuri superioare, de a căror valoare sunt cu toții convinși.

Acesta pare mai apropiat de postmodernism și de principiile etice și morale promovate de acesta. În cartea lor de referință, "Leadership Challenge" ("Provocarea Leadership-ului"), apărută în prima sa ediție din 1989 ca un eveniment remarcat pe plan mondial, James Kouzes și Barry Posner au făcut o analiză in extenso a modelului de leadership transformațional, deși abia mai târziu acesta a fost denumit ca atare.

Cei doi autori au decelat cinci principii ale acestuia, de care se ține cont și acum, și anume: provocarea în procesul de leadership,

viziunea împărtășită, modelarea căii de urmat, însuflețirea celorlalți și încurajarea entuziasmului.

Aceste modele de leadership, cum sunt cel transformațional ori cel vizionar-creativ, îi pot conduce pe oameni pe perioade îndelungate de timp, făcându-i să își asume privațiuni personale ori eșecuri de parcurs, dar cu convingerea că fac un demers benefic și că participă la progresul real al organizației ori al societății date. Liderii implicați în aceste modele de leadership sunt lideri de caracter, posedând o inteligență strategică activă și o creativitate fertilă, totul subsumându-se responsabilității morale asumate și a binelui general.

Liderii promovați de leadership-ul transformațional pot fi lideri charismatici, dar nu sunt nici narcisiști și nici paranoici, precum cei care reprezintă modelul individual de leadership charismatic, care profită de propria charismă în scopuri ignobile, ci pun în slujba binelui general toate calitățile lor individuale, oricât de puternice ar fi acestea.

Dorința liderilor implicați în actul de leadership transformațional ori vizionar-creativ este de a transforma în mai bine, de a schimba organizația ori societatea, conform unei viziuni progresiste reale și nu conform unor vanități ori orgolii personale, care, hiperbolizate, pot deveni pernicioase.

Aceste modele, dorite de modernismul evoluat și adoptate de postmodernism, reprezintă cu adevărat, cele mai înalte și mai progresiste modele de leadership, capabile să conducă oamenii, fie ei membrii unei organizații sau ai societății, pe drumul spre mai bine, spre acel mâine care să fie pe o mai înaltă treaptă decât azi.

DE CE NE AUZIM DOAR PROPRIUL ECOU ?

O să ziceți că am înnebunit că îl citez pe Patapievici, dar fac asta nu atât pentru că are dreptate în ceea ce spune în fragmentul acesta, ci mai ales pentru demagogia cruntă și pentru acțiunea din realitate, care contrazice complit acest adevăr exprimat aici. Demersurile lui, ca și ale grupului din care face parte, sunt absolut contrare față de ceea ce afirmă, atât de serafic, în acest text!

“Într-o lume în care aproape toți vociferează, în care tot mai puțini se pot smulge din orbire ideologică, într-o lume în care prea puțini mai știu să asculte și altceva decât sunetul propriei voci și în care nimeni nu pare dispus să cedeze la argument ori să prețuiască buna-credință, sper ca prezenta carte să poată aduce un moment de calm al discuției și de seninătate a valorilor.”

Asta e ceea ce, foarte frumos, spune Patapievici, în “Despre idei & blocaje”.

Și pe mine mă asurzesc țipetele fără argumente ale celor din jurul meu, mă înfricoșează agresivitatea lor ideologică și intoleranța exprimată în termeni triviali și nu conținesc să mă întreb de ce noi, românii, ne auzim doar propriul ecou?

Asta ne împiedică să vedem că și alții au dreptate, chiar dacă exprimă adevărul în formule poate inconvenabile pentru noi. Această incapacitate de a accepta și înțelege ceea ce spun și alții ne handicapează, transformându-ne în autiști, abandonându-ne în închisoarea unui ego supradimensionat morbid și nu creativ.

Iar patima politică ne întunecă de tot mințile, transformându-ne în niște mici hitleriști, care parcă așteaptă doar momentul în care i-ar putea extermina pe preopinenți. Incapacitatea românilor de a comunica fără urlete și fără ranchiună, în mod civilizat și respectuos, ne-a transformat în oameni-problemă.

Noi nu identificăm problemele, făcând efortul de a da logică și coerență unei demonstrații argumentate, ci suntem cei care ne complacem în a fi o problemă. Trântim totul, inclusiv o idee, precum un baros. Brutal, irațional, distructiv. Fără să ne pese de ceilalți, decât pentru a-i strivi și nu pentru a-i convinge.

Trăind în propria închisoare lăuntrică, ecoul cuvintelor noastre devine asurzitor, astfel încât nu ne putem înțelege decât pe noi, chiar dacă suntem absurzi. Totul e scuzabil și chiar hiperbolic valorizat atunci când ne privește pe noi, și este aberant și intolerabil atunci când e vorba de ceilalți.

Numai că această permanentă sfâșiere va duce inevitabil la un sfârșit tragic, de la care nu se va mai putea sustrage nimeni. Un sfârșit rușinos, de oameni uciși de propriul ecou, devenit atât de puternic încât poate să facă și trupul și spiritul să explodeze.

Mă doare sincer să văd cum ne aruncăm cu o ardoare demnă de cauze mai bune într-o absurdă luptă ideologică, atunci când ar trebui de fapt să ne străduim să decelăm valoarea celuilalt, făcându-l părtaș pe cel de altă părere la adevărurile noastre, așa cum și celălalt ne poate face părtași la adevărurile lui.

Pentru că dincolo de adevărurile noastre particulare, individuale și inevitabil trunchiate, stă Adevărul. Doar raportându-ne la acesta ne vom putea scutura de mîzga lăuntrică, adunată în atâția ani de prostrație, de obnubilare, de autism. Numai așa ne putem tolera ecourile vocilor, făcând din lupta de idei o luptă nobilă, de spirit, și nu o înrâncenată devorare sangvinară.

27 ianuarie, 2008

Trebuie Să Schimbăm Realitatea Românească

Mi-e rușine de tot ce se întâmplă în țara asta. Mi-e rușine de rușinea celorlalți, de lipsa de morală, de lipsa de rușine, de necuviința și necinstea altora. Nu mă mai pot uita la buletinele de știri ale televiziunilor, pentru că sunt pline de mizerii și de orori. Nu mai pot asculta speech-urile politicianilor, pentru că sunt intoxicante, otrăvitoare, dezgustătoare.

Vreau să îi pot privi pe ceilalți oameni numai din perspectiva adevărilor în care cred și pe care le simt că mă conduc în existență. De aceea refuz minciunile și mă feresc cu grijă de oripilantele "evenimente" care sunt preluate de media ca și când ar fi cele mai prețioase modele de viață.

Cred că a venit momentul să nu mai acceptăm această realitate românească putredă și degradată. Cred că a venit momentul să spunem NU acestor intoxicații, acestor infecții morale pe care mediul politic și media în general le propagă în eter, maculându-ne viețile.

Cred că trebuie să facem ceva să schimbăm această stare de lucruri, să înnoim societatea românească, clasa publică și clasa politică, să eliminăm mizeriile și non-valorile și să punem în loc valori umane, valori morale, valori intelectuale. Vă aștept să fiți și voi la fel de hotărâți ca și mine să facem ceva pentru a schimba realitatea din România!

30 iunie, 2008

PUTERE ȘI AUTORITATE POLITICĂ

Autoritatea reprezintă sursa puterii politice, a deciziei politice și a inițiativei politico-strategice. Liderul politic de top este cel care exprimă în concret autoritatea, instituțiile majore ale Statului sunt deasemenea expresii ale autorității naționale, iar Statul însuși poate fi expresia autorității atunci când ne referim la politica internațională. Fără autoritate, inițiativa politică și desigur decizia politică sunt irelevante, deoarece numai autoritatea este cea care le dă consistență și forță de a opera în realitate.

Autoritatea – spune Gh. Teodorescu în cartea sa despre "Putere, autoritate și comunicare politică" – "are drept corelate principale dominația, suveranitatea și guvernarea." Și tot el afirmă că nici o autoritate nu este unanim și egal recunoscută într-un domeniu, după cum nici nu poate fi autoritate pentru toate domeniile. "Autoritatea absolută este un privilegiu divin, iar delegarea unei astfel de prerogative către un magister pamântean se află la originea tuturor formelor de idolatrie și a marilor abuzuri pe care le inspiră această ultimă specie de autoritate" spune Gh. Teodorescu în opera citată anterior.

Desigur, nu putem trece peste realitatea istorică a autorității având fundamente religioase, când între politic și divin se crea o intimitate tulburătoare și fascinantă totodată, ambele reunindu-se și regăsindu-se în persoana sacră a Prințului, Regelui, Împăratului. Mai recent în istorie, unii dictatori s-au autoproclamat figuri mesianice!

Pentru ca autoritatea să se exercite în mod legitim ea trebuie să aibă un cadru apropiat de manifestare. Pentru a discuta despre cadrul de manifestare al autorității avem obligația să vorbim despre ierarhie, ca fiind "leagănul" care a făcut, din cele mai vechi timpuri, ca autoritatea să se dezvolte, de la formele benigne, până la cele mai exacerbate și chiar maligne forme.

Structura ierarhică a apărut încă din epoca pre-modernă, dar, mai ales pentru paradigma modernistă, ea s-a instalat ca forma cea mai propice pentru manifestarea deplină a autorității formale, cum ar fi de exemplu autoritatea militară sau autoritatea politică.

Depozitarul autorității este în același timp și sursa inițiativelor și deciziilor, autoritatea reprezentând în sine o incontestabilă forță decizională. Autoritatea în sistemul ierarhic se manifestă în registrul puterii și al forței, al puterii decizionale și coercitive în dauna autorității liber acceptate.

Toate sistemele politice în care a prevalat schema ierarhică au promovat autoritatea, în toate formele ei, până la excesele cele mai aberante.

De la cel sclavagist ori feudal până la cel comunist, sistemele politice au reprezentat creuzete ale autorității văzută ca putere și forță coercitivă. Desigur că prin forță se înțeleg conținuturile militare, în timp ce puterea definește mai ales conținuturile decizionale.

Paradigmele ierarhice ale autorității aparțin epocilor pre-moderne și modernismului. Sistemul postmodernist este cel care redescoperă virtuțile formulelor cooperative și participative. În spirit postmodernist, ierarhiile se modifică astfel încât practic fiecare nivel poate să aibă și el poziții de top, iar pe ansamblu se diminuează considerabil presiunea autorității concepută ca dominație, făcând din ce în ce mai mult loc autorității concepută ca putere decizională și competență.

Sursa deciziilor se descentralizează, punându-se accentul tot mai mult pe responsabilizare mai mult decât pe formulare. Autoritatea liderului postmodernist este mai puțin o autoritate pozițională, cât o autoritate morală. Este interesant de urmărit în perspectiva dezvoltărilor postmoderniste felul în care își face reparația elementul moral, ca fiind un criteriu al autorității, iar teoriile recent apărute în lume, în mod special teoria postmodernistă, converg spre a creiona un model de leadership care să aibă drept criteriu fundamental elementul moral.

Lucrări de mare reverberație teoretică, așa cum este cartea lui Noel Tichy, intitulată "Ethical Provocation" ("Provocarea Etică"), pun problema conținutului etic, care este în fapt morala aplicată public, al demersului de leadership, deoarece un leadership poate fi mai mult sau mai puțin eficient din punct de vedere tehnic, managerial, dar nu își poate permite să fie lipsit de etică, deoarece consecințele asupra societății sunt dintre cele mai sinistre, afectând în mod fundamental identitatea națională.

Ori, așa cum am mai afirmat, identitatea națională este esența, "miezul" pe care îl protejează securitatea națională. Rezultă că un leadership lipsit de etică, practicat de un lider lipsit de morală, afectează negativ și distorsionează dramatic securitatea națională. Multe dintre instituțiile democratice actuale au fost concepute pentru a cenzura excesele de autoritate în formularea deciziilor politice ale celor care se află în poziții de înaltă răspundere. Este o cenzură necesară și obligatorie.

Din punctul de vedere al securității, trebuie să ținem cont de sursa autorității care formulează decizii politice, ce se răsfrâng cu atât mai puternic în viața oamenilor și a Statelor cu cât poziția de autoritate emitentă este mai puternică, sau mai credibilă.

Este important de subliniat faptul că autoritatea politică exacerbată de un leadership dictatorial vizează să preia controlul, să accentueze dominația. A domina nu este sinonim cu a conduce.

Autoritatea exacerbată, cunoscută sub numele de autoritarism, nu se susține prin conținuturile proprii ale autorității, ci prin forță, opresiune, coerciție. Încă nu se cunoaște, în afara autorității religioase poate, nici un alt tip de autoritate, din nici un sistem politic, care să nu fi făcut sau să nu facă uz de presiune, și, în ultimă instanță, de forță. Lăsată să se manifeste într-un mediu prea permisiv, sprijinită și augmentată de centralizare excesivă ori de cumul de putere, autoritatea se poate transforma ușor în autoritarism și tiranie, în dictatură criminală.

LIDERII NATO ȘI LIDERUL RUSIEI

Summit-ul NATO de la București a prilejuit câteva revelații din perspectiva leadership-ului politic și de securitate. Mai înainte de orice altceva, am putut constata cu oarecare stupefacție, o Alianță Nord-Atlantică aflată în derută, din cauza slăbiciunii liderilor săi și a contextului politic internațional creat în principal de SUA. Deruta Alianței a fost foarte vizibilă, mai ales prin incapacitatea coerenței de decizie vizând lărgirea spre estul periculos, aderarea Ucrainei și a Georgiei fiind considerată ori inadvertentă ori generatoare de tensiuni.

În fața acestei situații, Summit-ul de la București a fost o încercare, oarecum disperată, de a da în lume un mesaj de solidaritate a statelor membre NATO cel puțin în fața terorismului internațional, ceea ce s-a și reușit.

Faptul că în Afganistan și Irak se continuă alimentarea cu trupe a teatrelor de război și că se configurează un nou front în Iran, a fost practic victoria majoră a leadership-ului american, care a utilizat și continuă să utilizeze NATO ca pe o organizație patronată majoritar de SUA.

E adevărat că pe micile probleme, cum a fost admiterea acum ori mai târziu a Macedoniei, sau formularea finală privind Ucraina și Georgia, și-au făcut jocul de orgolii și puterile europene, prin liderii acestora, Franța și Germania părând să recupereze ceva din demnitatea pierdută în ecuația de dominare pe care Europa o are cu America.

Dar, dincolo de toate acestea, NATO a părut să răspundă, nemărturisit, la comenzile subliminale dictate de Rusia. Liderii NATO s-au jucat de-a dominația și decizia și coerența doar în primele două zile ale Summit-ului de la București, pentru ca în a treia zi să se dezvăluie completa lor supunere, stranie aproape, la comenzile liderului de la Kremlin.

Putin s-a dovedit a fi vedeta incontestabilă a Summit-ului de la București, în ciuda faptului că liderul de acum al Rusiei este la sfârșitul mandatelor sale! Putin s-a dovedit a fi singurul lider politic care știe să pună deschis pe tapet problemele politice și de securitate, astfel încât poziția sa de forță să fie vizibilă, directă și fără echivoc.

Și asta, în timp ce liderii NATO își tot căutau cuvintele, astfel încât ipocrizia politică ajunsese la un apogeu greu de suportat. Depășit poate doar de Traian Băsescu, ale cărui afirmații păreau să acrediteze ideea că abia acest Summit a luat act de importanța strategică a Mării Negre! Trist și decepționant acest mod de a îți prezenta interesele, în timp ce lecția liderului Rusiei a fost aceea a susținerii directe, clare și puternice a intereselor naționale, mai presus de orice!

6 aprilie, 2008

STÂNGA vs. DREAPTA sau CONFESIUNEA MEA POLITICĂ

Dacă iau în considerație faptul că sunt într-o relație strânsă, directă, individuală, cu Divinitatea și că mă raportez mereu la transcendență înseamnă desigur că sunt de dreapta.

Naționalismul meu declarat, dus până la o mistică națională, până la exacerbarea sentimentului că fac parte din destinul național față de care sunt datorare cu ce am mai bun, înseamnă că sunt de dreapta, nu-i așa? Deși a existat și există și în formulele politice de stânga coagulări naționaliste.

Detest extremismele.

Iubesc oamenii, dar nu îi pot considera egali între ei, dat fiind că fiecare se naște cu alt potențial, însă cred că avem dreptul cu toții la șanse egale de afirmare în societate, în lume. Asta înseamnă că sunt de stânga, nu-i așa?

Cred în ierarhie, în domnia calității și nu a cantității. Asta e o trăsătură de dreapta, care îmi dă și o anume aroganță elitistă.

Cred însă și în valoarea rețelelor și a comunicării egale, pe orizontală, ceea ce este o trăsătură a stângii.

Cred că oamenii defavorizați de soartă trebuie ajutați de sistem pentru a putea participa la realitatea socială. Asta e o trăsătură de stânga, social-democrată.

Cred în inițiativa liberală și în progresul economic, ceea ce înseamnă dreapta.

Oare?

Dar cred în același timp și într-o distribuție corectă a venitului național astfel încât să nu existe doar câțiva magnați și o mare masă de săraci cărora primii să le împartă bani de pomană! Asta e o trăsătură de stânga.

În concluzie, nu știu dacă pot spune așa simplu și clar că sunt de dreapta ori de stânga.

Eu aș zice mai degrabă că sunt de centru, poate de centru-stânga, având însă și puternice trăsături de dreapta.

În ceea ce privește politica de partid din România, susțin fără reținere PSD-ul pentru profesionalism, în timp ce partidele de dreapta, fără excepție, au guvernat catastrofal. Mă refer desigur la perioada de după 1990. Ce-a fost înainte, nu mai știu și nici nu mai contează!

29 aprilie, 2008

FENOMENUL EMO ȘI POLITICA ROMÂNEASCĂ

Am înțeles cu toții ce sinistru este fenomenul Emo Kids, pentru că îi face pe copii și adolescenți să fie deprimați, triști, suferinzi și predispuși la sinucidere. E cumplit să asistăm la așa ceva și, mai ales, să vedem că exista copii care-și iau viața doar pentru că e la modă! Deplorabilă și dramatică situație!

Dar ce putem face cu politica românească, atât de urâta și de plină de crize încât pare că incită la un fenomen Emo în toată societatea românească? O să ajungem noi toți, românii, să devenim suicidari, dacă acceptăm această politică deprimantă, care se face cu pariuri în cârciumi și cu jigniri oribile la adresa adversarilor politici.

În politica României, fenomenul Emo a fost adus de președintele Traian Băsescu, prin celebra scenă din campania prezidențială, când a izbucnit în lacrimi și suspine, alături de un – vezi Doamne! – suferind Theodor Stolojan. Din păcate, de atunci, tot în lacrimi și suspine o ținem!

Trebuie să facem un efort uriaș de reconfigurare interioară și să respingem cu determinare și cu severitate atât fenomenul Emo Kids cât și fenomenul politic Emo! Să nu mai permitem ca aceste fenomene distructive să ne ucidă copii și nici speranțele noastre, ale tuturor!

Dacă nu vom face asta, atunci nu ne rămâne decât ultima soluție, sinuciderea în masă, pentru că toate interesele naționale

par suspendate și promovate doar acele interese care servesc exclusiv interesele personale și de clică politică!

Sigur că spun asta cu tristețe, cu disperare, cu oroare. Nu se mai poate tolera ca aceste nenorociri să se întâmple sub ochii noștri fără să facem nimic! Să nu mai amânăm reacțiile noastre cu lașitate și cu iresponsabilitate, pentru că viața copiilor noștri este cea mai de preț avere a națiunii, iar națiunea însăși este în pericol prin acceptarea unei politici de manipulare emoțională!

Să ne opunem cu hotărâre fenomenului Emo, de ori fel ar fi acesta! Ajunge! Avem dreptul la viața noastră, frumoasă, echilibrată, liniștită! Să nu ne mai lăsăm manipulați și transformați în victime, să fim mai puternici și mai hotărâți și să alegem numai formulele pozitive și constructive!

15 mai, 2008

RROMII = ȚIGANI EUROPENI

E jignitor la culme ce se întâmplă în Italia, în legătură cu cetățenii români, mai ales cu cei de etnie rromă. Nu-i vorba că și ei le dau autorităților italiene motive serioase de îngrijorare. Așa cum ne dau și nouă. De ce se întâmplă asta? Pentru că societatea românească acceptă de foarte mult timp ca delincvenții aparținând acestei etnii să aibă un fel de justificare aberantă, ceea ce este complet nedrept și față de etnicii rromi, care astfel devin automat niște cetățeni-problemă și este incorect și față de românii majoritari!

Sigur că nu mai miră pe nimeni faptul că autoritățile române se bâlbâie penibil și nu iau atitudine în mod demn și coerent față de ceea ce se întâmplă în Italia. Dar, dincolo de toate aceste stupide erori ale politicii românești de acum, oficialii europeni au început să își asume problema. Și asta e foarte bine. Sigur că asta nici nu scuză autoritățile române și nici nu le scutește de obligațiile ce le revin față de proprii cetățeni aflați în situații inadvertente pe teritoriul altor state.

Nu înseamnă nici că trebuie să îi lăsăm de izbeliște, pentru că ei aparțin oficial României. Dar tot e bine că încep să se preocupe și alții. Și totuși e păcat că nu sunt mai mulți oficiali români preocupați de acest fenomen de recrudescență a neo-fascismului italian care folosește rromii din România ca justificare pentru o politică retrogradă a imigrației, politică nu doar non-europeană, ci chiar anti-europeană!

Dar câți dintre parlamentarii noștri europeni sunt preocupați de asta ?

Ceea ce mă impresionează însă este următorul aspect: europenii au descoperit abia acum că rromii nu sunt români, ci o etnie minoritară europeană, țigani, gitans, zigeunen, gypsies sau cum se mai numesc ei în alte țări. Rromii sunt deci țigani europeni. Mărturisesc că abia acum mi se pare că începe procesul de asumare a realității acestei etnii care, de când a fost scoasă din nomadismul tradițional, nu a fost încă integrată în societatea europeană, fie aceasta româna, franceză, italiană, spaniolă, germană.

Apartenența la această etnie nu este o rușine și nici nu este ceva blamabil, așa, aprioric, numai pentru că așa vrem noi. Este o problemă rămasă nerezolvată la nivel european. Nici istoria nu le-a fost prielnică, pentru că au fost considerați mereu inferiori și tolerați, și nici geografic nu au o poziție fixă, ci sunt răspândiți în toată Europa. Țigani, rromi sau indiferent cum se numesc ei, au dreptul la o recunoaștere clară și la un proces de educație, de asumare, de integrare.

22 mai, 2008

MACULANTA REALITATE

Sunt convinsă că vă întrebați cu toții de ce am renunțat la articolele politice. Aș vrea să fu sinceră și să vă spun că mă simțeam maculată, intrată într-un vertij absurd al unor adversități care vor fi întotdeauna sub demnitatea mea.

De fapt artiștii, care alcătuiesc, în piramida umanității, adevărata elită a lumii, nu au de ce să coboare în piața publică atunci când politicienii o maculează. Nu au de ce.

Artiștii ținesc nemurirea, posteritatea operei, ei se raportează la Ideal, în timp ce politicienii se raportează la un câștig de putere pentru care sunt gata oricând să renunțe la morală, la caracter, la tot ce este valoros cu adevărat.

De când nu mai există la noi acei regi pe care succesiunea naturală la tron îi scutea practic de a avea calități personale pe care să le pună în vreo competiție, așa zisa noastră democrație scoate mereu în față tot felul de produse ale unui leadership nu numai deficitar ca educație ci și distorsionat ca direcție.

Lipsa de criterii, ambiguitatea profilului și lipsa de scrupule a mijloacelor de ascensiune fac din liderii de acum și de aici niște personaje afirmate aleatoriu și suportate cu dificultate de acest popor înjumătățit mereu de lupte fratricide.

Ce să caute un artist în asemenea lupte imunde, în aceste sfâșieri pentru care națiunea e doar un pretext, iar viitorul un construct rămas mereu opac.

M-am eliberat.

În asta și constă marea bucurie a existenței unui artist, în libertate și în acea capacitate de a face opțiuni care se raportează numai și numai la Ideal. Realitatea mi se pare doar un joc în care falsul și mizeria depășesc imaginația și nu cred că merită să mă las maculată de nimeni și de nimic. Asta nu înseamnă că nu voi face tot ce-mi stă în putință pentru a configura un viitor ideal, formulând și coagulând idei și modele pe care realitatea să le vadă cândva ca pe niște patternuri demne de a fi adoptate.

11 decembrie, 2009

SĂ NE SALVĂM DEMNITATEA !

Într-o Românie în care valoarea nu mai este un criteriu de apreciere și de selecție, iar demnitatea este considerată un defect, cum ne vom reface demersul existențial la nivelul pe care ni-l dorim?

Furtul și fraudă, minciuna și trădarea sunt marile calități ce caracterizează pe oamenii zilei. Dincolo de cortina aparențelor înșelătoare, ca într-un thrilling movie, se întrezărește rânjetul satanic al unui iad alimentat permanent de lașitatea mulțimii și de cinismul nerușinat al "aleșilor".

DEMNITATEA ÎNSĂ RĂMÂNE , CA ȘI LIBERTATEA, O NEVOIE FUNDAMENTALĂ.

Fără demnitate nu ne mai putem numi oameni și nu mai putem avea pretenții la respect și prețuire publică. Dar demnitatea este susținută de conștiință și are nevoie de un exercițiu permanent al exprimării de sine.

Avem dreptul la acest exercițiu și avem nevoie de el. Cu atât mai mult cu cât exercițiul și expresia demnității individuale sunt cele care configurează și demnitatea colectivă și națională.

ROMÂNIA ARE NEVOIE DE DEMNITATEA NOASTRĂ, EXPRIMATĂ DIRECT, ONEST ȘI FĂRĂ FRICĂ!

9 decembrie, 2009

“BĂȘICA” POLITICĂ

Societatea românească de azi este ca un labirint absurd, ba chiar mai absurd decât orice alt labirint, pentru că nu e un labirint al traseului ci un labirint de ziduri, de care ne izbim fără speranță.

Deasupra noastră, a tuturor, este însă un fel de sac inform, o bășică aș spune, care este formată din politicieni și politrucii, stăpâni și slugi, adică din cei care profită enorm și fără scrupule de toată seva societății, în timp ce restul românilor se izbesc de pereți și între ei, fără a putea pătrunde în “bășica de sus” decât prin trădare, fraudă, hoție, prostituție, fie ea economică, politică, moral/imorală, sau de altă natură.

Generațiile următoare sunt născute moarte, nu au loc de dezvoltare, nu sunt primite în nici un fel și nu li se recunoaște nici valoarea și nici legitimitatea. Singura opțiune care ne rămâne este aceea de a sparge și elimina această “bășică”, care este în fapt o tumoare pe sistemul nervos al societății românești.

A extirpa această tumoare nu înseamnă a elimina Parlamentul și instituțiile democratice, ci înseamnă să spargem găștile și mafiile politico-economice care vampirizează întreaga națiune. Numai astfel ne vom putea flexibiliza mediul social, ne vom putea afirma ca personalități și valori, vom putea reconstrui România și odată cu ea propriile noastre existențe, atât în concret cât și în Ideal!

11 februarie, 2010

ROMÂNII ȘI EUROPA LIBERĂ !

Scriam, azi, pe pagina de FACEBOOK destinată postului de radio EUROPA LIBERĂ:

E un paradox totuși faptul că noi, românii, deși facem parte dintr-o arhitectură politică definită ca fiind structurată pe libertăți democratice, cum este Uniunea Europeană, încă ne simțim prizonierii unui (in)conștient colectiv deosebit de încărcat și rămânem fani ai Europei libere!

Și mai departe, ca răspuns dat cuiva care mă acuza că spun "prizonieri":

Nu am spus prizonieri în sensul peiorativ. Știu că atunci, în comunism, EUROPA LIBERĂ era un fel de fereastră spre lume, acum însă ar trebui să avem alte ferestre deschise și nu e vina noastră, a "prizonierilor", că nu le avem.

Eu cred că libertatea și demnitatea sunt coordonate fundamentale și pentru conștiința individuală și pentru cea națională dar, așa cum se vede, ceea ce se întâmplă azi în România ne face să ne simțim prizonierii unui dureros abuz asupra conștiinței noastre, afectată tocmai în coordonatele ei fundamentale, libertatea și demnitatea!

27 martie, 2010

MOARTE ȘI CENUȘĂ

Zilele acestea care au trecut au fost asemenea unui film, intens dramatic, al unui regizor polonez.

Evenimente politice, accidentul sau atentatul asupra președintelui Poloniei și a elitei politice poloneze, avionul prăbușit peste locul unde mergeau să comemoreze moartea unor eroi-victime, pe același teritoriu, cu același dușman, plansul nesfârșit și impresionant al polonezilor, erupția vulcanului islandez și norul apocaliptic de cenușă întins peste Europa, toate acestea mi-au lăsat un gust de mega-viață, mega-evenimente, mega-istorie.

Un fel de mecanism colosal al unei istorii strivitoare pare că se năpustește peste noi, uitând ca noi, românii de azi, nu mai suntem susținuți nici de credința în Dumnezeu, nici de mitologiile pline de zei, nu mai avem aproape nimic, însuși instinctul animalic al supraviețuirii fiind și el aproape extirpat.

Asistăm într-un dezacord grotesc, românii de acum, nedemni și chinuți de un regim cvasitotalitar, la spectacolul unei demnități naționale pe care nu o poate învinge nici cenușa, nici moartea!

19 aprilie, 2010

VA TE FAIRE EDUQUER, IMBECILE FRANÇAIS !

Un comic francez idiot, incult și needucat, a vrut să smulgă aplauze făcând gestul cerșetorului, gest pe care l-a denumit 'SALUTUL ROMÂNESC'.

Avea dreptate Emil Cioran când spunea despre francezi, cu subtilitate, că sunt un PEUPLE DE GRAMMAIRIENS, accentul căzând pe RIENS, adică un popor de nimeni, de nimicuri, de zerouri umflate de îngâmfare și stupiditate!

Am putea spune și noi că SALUTUL FRANCEZ este "se gratter le cul"! Sau, "merde", ori "manger son merde"!

VA MANGER ... STUPIDE FRANÇAIS!

22 prilie, 20120

OCTAVIAN PALER, o institutie a adevărului național

Titlul poate să li se pară unora o enormitate, dar eu așa l-am perceput pe Octavian Paler în ultimii ani. Vârsta înaintată îi dădea lui Paler o noblețe seniorială, o înălțime a înțelepciunii care îi permitea să vorbească în sentințe.

Octavian Paler a fost pentru mine și pentru apropiații mei un model de curaj, curajul adevărului, spus cu durere, cu amărăciune, cu dăruire. El vedea toate defectele societății românești, toate desfigurările politicii românești, toate aberațiile ridicate la rang de lege în ultimii ani. Și nu se sfia să spună sus și tare ceea ce credea cu adevărat.

L-am iubit pentru acest curaj și cred că tocmai asta îl face să fie neprețuit! Pentru Octavian Paler apropierea morții nu mai era o spaimă, ci mai degrabă o datorie față de cei vii, o datorie pe care a înțeles să și-o îndeplinească prin faptul că a devenit o instituție a adevărului național.

Octavian Paler rămâne prin acest curaj un model de o inestimabilă valoare morală. Mi-aș dori ca și noi să avem acest curaj și să ne ridicăm la înălțimea unui asemenea model!

CAMERA DE BLOG

Îmi este din ce în ce mai greu să scriu pe blog, de parcă ar fi spațiul prea mic, locul prea strâmt, aerul prea puțin pentru a fi împărțit cu mii de oameni. E doar o cameră de blog (sic!), un spațiu personal, pe care îl pun la dispoziția tuturor și de foarte multe ori vin aici călători triști, călători care intră din greșeală sau chiar netrebnici care vin doar să maculeze locul. Așa e la blog, ca să parafralez o sintagmă televizivă, dar dureros de realistă de fapt, "la bloc"!

Am nevoie de un spațiu mai mare, de o tribună de unde să mă audă poate sute de mii sau chiar milioane de oameni, am nevoie să îmi strig adevărurile și să le împărtășesc tuturor, ca pe niște formule magice, care să îi ajute pe oameni în aceste vremuri de restriște, cum spuneau cronicarii. Sunt vremuri de cumplită urgie, de ură patologică, de hoție la drumul mare, de încrâncenare criminală în spolierea acestei țări.

Vreau să mă audă tot poporul acesta chinuit și umilit, dar vreau să mă audă și toți europenii, să știe și ei ce nenorociri se petrec în biata Românie! Și chiar voi face asta! Voi striga în piețele marilor metropole europene, voi striga după ajutor, voi țipa "hoșii! hoșii!" și sunt convinsă că cineva important va auzi și va face ceva pentru a ne salva din ghearele căpcăunului din Carpați!

În camera de blog poți șopti, poți cânta, poți psalmodia, dar nu îți poți urla durerea. Am nevoie de un blog cât UE, din care să strig cât să se audă de la Constanța la Gibraltar, să sară toate

neamurile vestice și să-i alunge pe nemernicii care le strică și lor casa europeană, le-o maculează, le-o subminează în cel mai mizerabil mod. Ori exact asta nu vor ei cu nici un chip: să aibă asemenea specimene degradate și degradante în propria lor casă!

Deci, dragii mei cititori de blog, vă ofer această cameră mică și dragă mai mult pentru lirică, pentru sentimente gingașe și mai puțin pentru pathosul meu revoluționar, care nu încap aici, oricât l-aș forța. Pentru aceste strigăte vă aștept în inima Europei, să urlăm ca lupii dacici până când vom scăpa de Fiara care ne distruge destinul!

MUNTELE MEU

Astăzi am primit o muștrare severă! De la un om foarte apropiat și foarte drag mie! Mi-a reproșat că stau prea retrasă, zăbovind prea mult în teorie, prea departe de realitate în general și de realitatea politică în special. M-a certat că nu ies în arenă, că nu fac efort, că nu urc acest munte care mă așteaptă!

Știam că o spune din suflet, știam că îl doare să vadă un om în a cărui valoare crede cu toată ființa, să mă vadă deci stând departe de centrul acțiunii politice, parcă deoparte și la o margine în care nu am ce căuta și nici de ce sta. Am simțit cuvintele lui ca pe o palmă ... poate că mi s-a și înroșit obrazul. Avea dreptate însă și nu m-am putut supăra.

Așa este. Muntele meu mă așteaptă, muntele realizărilor mele mă strigă și mă cere, îmi vrea călcâiele înfipite în coastele realității, așa cum împungi în coastele unui cal pe care-l faci să te ducă departe! Departele meu este acolo unde merit să fiu, unde pot să fiu și unde trebuie să ajung cu efort și cu dăruire, tocmai pentru a face bine și celorlalți.

Astăzi am simțit că mă cheamă destinul! Prietenul meu părea să fie acel mesager pe care destinul meu, exasperat de retragerea mea, mi-l trimitea să mă certe. Și pe bună dreptate! Nu am dreptul să las numai în cuvinte acele energii formatoare care există în mine, ci trebuie să mă lupt pentru modelarea realității. Să dau acestui munte al vieții mele locul și înălțimea pe care trebuie să o aibă în peisajul acestei realități naționale, în această țară pe care o iubesc atât.

Trebuie să pun în valoare și în opera practică loialitatea mea față de modelele superioare, față de formulele umane și politice pozitive și constructive. Să dau formă nouă și minunată acestei lumi pe care o coc în gând și pe care pot s-o transform în realitate. Am înțeles mesajul destinului meu! Voi urca, cu efort, cu dăruire, cu generozitate. Muntele meu mă așteaptă. Muntele realității!

19 mai, 2008

MODA BALURILOR DE CARITATE

Sigur ca este lăudabila orice acțiune de caritate, dat fiind că este o manifestare a generozității și compasiunii pentru semenii noștri aflați în nevoie.

Sunt atâția copii abandonați, bolnavi, chinuiți și bătuți de soartă. Sunt atâția oameni care au nevoie de ajutorul nostru, al celor care avem ceva mai mult decât necesarul.

Dar ceea ce mă uimește este proliferarea manifestărilor de caritate sub formă de bal, adică o formă de distracție a unei elite care este dispusă să dăruiască celorlați din preaplinul personal. Dar ideea în sine de bal, combinată cu actul de caritate, deși are o îndelungată tradiție, nu contenește să mă uimească oarecum.

Și vă spun și de ce. Pentru că simt o anume exteriorizare, o anume exagerare, o anume exhibare – toate cuvintele astea care încep cu ex!- a unei bunătați și a unei dăruiri pe care eu le văd mai degrabă menite să fie discrete, eficiente, bine direcționate spre cei aflați în suferință.

Deși eu însămi nu sunt deloc genul de persoană modestă, totuși, atunci când dăruiesc aș prefera să o fac în taină, în secret, ferită de ochii lumii.

Poate că exagerez eu, dar simt un fel de suferință când asociez divertismentul cu actul caritabil. Bine, admit că exagerez, dar parcă prea a devenit o modă chestia asta cu balurile de caritate!

Nu credeți?

Sunt eu prea sensibilă, cer prea mult de la cei care vor și pot să ofere să o facă mai discret și cu mai multă delicatețe? Offfff! O să învăț să mă limitez la a-mi cere doar mie aceste atitudini pentru că nu am nici un drept să le cer asta celorlalți, dar asta simt acum și voiam neapărat să împărtășesc aceste sentimente!

Și, până una-alta, hai la bal!

FETE, FEMEI, FIICE, IUBITE, SOȚII, MAME

Mă gândesc mereu în ultima vreme la ce se întâmplă cu toate fetele și femeile din România de azi și mi se face aproape frică. Mă uit la fetele de pe stradă și din magazine, la cele care merg la școală sau la facultate și mă infior de frumusețea și perfecțiunea ființei lor, de frumusețea făpturii fizice, de fragilitatea sufletului și nu pot să nu deplâng lipsa de viitor a acestor minuni umane.

Ce se va întâmpla cu ele mâine? Vor termina școala sau facultatea și nu vor găsi de lucru sau vor avea niște servicii atât de prost plătite încât vor fi mereu furioase și triste, îngrijorate și nefericite. Unde se va fi dus atunci minunea ființei lor de acum? Deși chiar și acum se uită încă neștiutoare la părinții lor care sunt din ce în ce mai frustrați și mai triști, mai săraci și mai împovărați.

Fiicele, iubitele, soțiile, mamele de azi au o viață teribil de greu de îndurat. În loc să fie izvoare de bucurie permanentă, de iubire și de dăruire, în sufletul lor își face loc teama, la fiecare cu atât mai mult cu cât responsabilitatea e mai mare.

Cunosc pe cineva care vrea să-și deschidă un cabinet de asistență psihologică nu pentru a câștiga cine știe ce bani, ci mai mult pentru a le ajuta pe aceste ființe al caror miracol sufletesc se stinge treptat, așa cum se stinge lumina unei flăcări care nu mai are substanță de ars.

Unde este Statul care trebuie să susțină aceste minunate ființe feminine, de a căror viață fericită depinde însăși fericirea națiunii?

Statul a murit sau a intrat în colaps, nu se știe prea bine, în orice caz nu este în nici un fel dispus să acorde asistență serioasă fiicelor, soțiilor și mamelor acestei țări, pentru că nu îi pasă de soarta lor, pentru că potențaii zilei de azi își îmbuibă hidoasele burdihane cu banii tuturor cetățenilor acestei țări, furându-le avutul și înșelându-le constant așteptările.

Știu că e foarte greu, dar voi, bărbații națiunii, ar trebui să aveți grijă de minunile feminine din familiile voastre, pentru că ele sunt purtătoare de har și deschizătoare de viitor, pentru că de ele depinde supraviețuirea adevărată a acestui neam. Binecuvântate fie ele, acum și întotdeauna!

RĂSPUNSURI

Despre Strategie

Cuvântul "strategie" derivă din grecescul *strategia*, care însemna "arta generalilor", numiți de greci *strategos*.

Strategie însemna deci arta conducerii războiului, sau arta victoriei. Astăzi i-am putea spune arta succesului. Deși, chiar și învinșii au o strategie!

De mai mult de două mii de ani, strategii militari au elaborat și dezvoltat această artă a războiului care se dovedește a avea niște principii fundamentale care, odată decelate și aplicate, pot conduce la victorie ori succes în orice domeniu s-ar aplica ele.

Analistii strategiei au revelat principiile de bază ale acestei arte a conducerii, străduindu-se să pună în circulație acele "secrete" ale conducerii coerente și eficiente către victorie și succes.

Într-o carte exemplară, publicată în 2002, analistul american William Cohen rezumă principiile strategiei în tabele exemplificative, în care acestea sunt prezentate și în raport cu marii gânditori ai strategiei.

Aceste tabele sunt rezultate din analiza a peste 80 de scrieri ale autorilor consacrați în domeniu, pornind de la generalul chinez Sun-Tzu (500 î. H.) și trecând prin mai modernii strategii militari precum Jomini, Clausevitz ori Sir Basil Liddell Hart.

Despre SUN TZU (sau, cum apare ortografiat uneori, Sun Tsi) și despre cartea sa fundamentală, intitulată "Arta Războiului", știe oricine se preocupă cât de cât de fundamentele strategiei.

Despre realitatea biografică a acestui celebru general chinez nu există izvoare în afara biografiei apărute târziu, în secolul 2 î.H. Magnifica sa lucrare este însă atât de complexă și de completă încât unii cercetători pun la îndoială faptul ca Sun-Tzu ar fi existat ca figură istorică reală iar "Arta războiului" le apare ca fiind o culegere de texte esențiale despre strategia militară.

Carl von Clausewitz (1780–1831) a fost un general prusac ce a luptat împotriva lui Napoleon și o personalitate intelectuală de o excepțională ținută.

Ca gânditor asupra strategiei, Clausewitz este un clasic, iar celebra sa lucrare "Despre Război" reprezintă un fundamental material de studiu pentru strategia modernă și pentru clarificarea principiilor acesteia.

Generalul baron Antoine Henri de Jomini (1779-1869) a servit în armata franceză și apoi în cea rusă. A fost un autor prolific, scriind despre campaniile lui Napoleon lucrări ce reprezintă un model pentru studiul sistematic al strategiei. Cea mai celebră lucrare a sa este cea despre "Arta războiului", impunându-se mai ales prin caracterul ei didactic.

Basil Liddell Hart (1895–1970) este autorul unei lucrări numită "Strategia" pe care mulți o consideră ca fiind una dintre cele mai importante cărți scrise vreodată despre strategia de conducere în războiul modern.

Despre principiile strategiei mai există lucrări similare cu cea a lui William Cohen cum ar fi de pildă cartea lui John M. Collins, intitulată chiar "Principiile Strategiei", în care autorul face o distincție interesantă între unele trăsături ale strategiei pe care le consideră doar "elemente" și altele pe care le consideră "principii".

O altă carte interesantă este cea elaborată de un colectiv de universitari de la Universitatea Princeton al cărei titlu este în sine deosebit de sugestiv: "Creatorii Strategiei Moderne: De la Machiavelli la Era Nucleară".

Unii analiști ai strategiei au decelat zece principii, alții douăsprezece sau paisprezece. Le voi enumera aici, într-o listă cât mai completă:

Obiectivul, fiecare strategie trebuind să definească obiective precise, clare, decisive și care să fie formulate inteligibil;

Inițiativa, care cuprinde atât acția cât și reacția, în funcție de situația de confruntare sau de competiție, cu scopul de a obține un avantaj;

Concentrarea este considerată de multi strategii, militari sau non-militari, ca fiind un principiu fundamental;

Economia de resurse semnifică o atenție sporită acordată principiului conform căruia trebuie să aloci resurse maxime acolo unde poți obține maximum de efect sau de profit și să le economisești acolo unde nu este cazul să dai mai mult;

Poziționarea, fiind cea care determină mișcări coordonate care să susțină întreaga strategie de atingere a obiectivului;

Unitatea de decizie, ca principiu conform căruia pentru a asigura o maximă coordonare a efortului pentru îndeplinirea fiecărei sarcini primite trebuie să existe un singur responsabil;

Coordonarea, care afirmă că pentru a avea maximum de eficiență, diferitele sarcini trebuie integrate astfel încât să determine ca întreaga strategie să aibă maximum de eficiență;

Securitatea este principiul conform căruia trebuie menținut secretul asupra acțiunilor propuse astfel încât posibilele acțiuni ale inamicului sau ale unui competitor să fie nule;

Surpriza este principiul care impune ca acțiunile întreprinse să utilizeze elemente neașteptate, inovatoare, creative, curajoase, surprinzătoare;

Simplitatea , fiind cea care impune o cât mai mare acuratețe unor planuri ce se pot aplica cu atât mai bine cu cât sunt mai epurate de elemente parazite;

Flexibilitatea este cea care face ca o strategie efectivă să se poată schimba rapid pentru a face față variabilelor realității și să conțină obiective alternative;

Organizarea determină ca toate acțiunile să fie organizate în sensul unei eficiențe maxime;

Morala este esențială pentru păstrarea unei atitudini pozitive și optimiste chiar și în condiții mai puțin favorabile;

Exploatarea fiind cea care determină menținerea momentului acțiunii până când succesul este complet.

Există și analiști ai strategiei care au curajul să reducă totul la trei întrebări: **Unde suntem acum? / Unde vrem să mergem? / Cum să ajungem acolo?** Sau, cum spun specialiștii în Strategie, dat fiind că strategia este Planul, sau Modul de organizare a unei acțiuni, trebuie să avem în vedere **Finalitățile, Căile și Resursele**.

Liderii strategici se focalizează mai mult, spun acești analiști, pe definirea contextului strategic și pe înțelegerea artei și rolului unei "strategii narrative". Ei par să fie mai mult arhitecții unui perfect proces al strategiei decât ai unui perfect produs al strategiei, ceea ce înseamnă că leadership-ul strategic este încă în curs de definire și de coagulare!

TRIST SFÂRȘIT DE CRĂCIUN

Crăciunul a trecut. A fost, în primele două zile, cel mai cald și mai cuminte Crăciun din viața mea de adult. Politica am lăsat-o în pace dar, dincolo de scena politică romanească care a stat aproape cucernic de tăcută, uite că pe scena lumii se întâmplă orori! Azi a fost asasinată Benazir Bhutto! Îmi pare îngrozitor de rău, cu atât mai mult cu cât, de îndată ce am aflat că s-a întors în Pakistan m-am gândit că așa se va întâmpla, dar nu credeam că va fi atât de curând. De ce trebuie să fie uciși acei lideri care nu convin forțelor dure, întunecate și autoritariste care încă mai stăruie cu o tenacitate dementă pe mapamond?

Acest asasinat și imaginea cailor abandonați precum câinii la marginea soșelei mi-au îndurerat sfârșitul acestui Crăciun, care fusese atât de cald și de cuminte! Unde e Dumnezeu atunci când se întâmplă atâtea orori? Unde e credința noastră, unde este sufletul acestei lumi chinuite și rătăcite de sine însăși? Îndrăznisem să cred că am refăcut Paradisul cu o Stea și-un brad închinat Pruncului Sfânt, încercam să țin în suflet cât mai luminoasă picatura de pace divină, dar ... realitatea urâtă și brutală a năvălit peste pacea mea. Dă-le Doamne acestor oameni mai multă minte și mai mult suflet, dă-ne nouă, Doamne, tuturor, precum credinciosului Ștefan care s-a lăsat lapidat, puterea credinței!

27 decembrie, 2007

LA MULȚI ANI, ROMÂNIA !

M-am născut în subcarpații răsăriteni, vedeam munții în zare ușor albastrui și mă simțeam atât de aproape de Dumnezeu! Când eram micuță, ieșeam în grădina din spatele casei splendide în care am crescut și mă uitam în zare și toată acea dantelărie de munți ușor încețoșați mi se părea cel mai minunat peisaj de pe pământ.

Am primit energie de la pământul dulce al Moldovei, acea parte care se duce mai spre nord, mai spre isihăști, mai spre Neamț, acolo unde mergea bunicul meu, cu barba albă fluturându-i în vânt, ca să ducă cele de trebuință sihaștrilor din munți. Și toată România asta în formă de pește, cu destin cristic, mi-e atât de dragă încât mă doare inima și mi se strânge, așa cum mă durea sânul când plângea pruncuța mea nou-născută.

Țara asta are nevoie de ființa mea așa cum eu am nevoie de pământul ei, de aerul și energia ei, de munții și de apele și de pădurile pe care acum le fură briganzii protejați de niște potențați iresponsabili și trădători.

România e țara trupului și a sufletului meu, e matricea mea primordială, și, vorba lui Creangă, care a cam dispărut din manualele școlare pentru a fi înlocuit de farseurii zilei, "nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc la locul nașterii mele" mă simt ca în Rai.

Pentru că România este Raiul pe pământ, este cu adevărat Țara Făgăduinței pe care noi nu știm să o prețuim, din păcate.

Așa cum spunea un bătrân evreu, prieten de familie: "Moise nu a înțeles prea bine mesajul Domnului, căci nu în Transiordania trebuia să-i ducă pe iudei, ci în Transilvania", pentru că acolo, ca și în toată Dacia de demult și România de azi "curge lapte și miere". Dacă am ridica de pe noi blestemul veneticilor care ne mănâncă precum căpușele, am reuși să strălucim "ca soarele de pe cer"!

30 noiembrie, 2016

NOUL IERUSALIM

(întâlnire în imaginar)

Aurel Dogariu, fost secretar de stat în guvernul României, actualmente om de afaceri independent, tremura de frig în timp ce închidea portiera mașinii sale, pe care o lăsa în parcare de la aeroportul internațional Henri Coandă din București.

Deși mai era foarte puțin timp până la sărbătoarea Paștelui ortodox, era o vreme rece, mohorâtă și ploioasă, spre deosebire de alți ani când, la sfârșitul lui aprilie, era frumos și însorit.

Aurel încălțase o pereche de pantofi noi și îl dureau degetele de la picioare, mai ales la piciorul drept, pe care și-l paradase în adolescență, când mersese ca nebunul cu motocicletă BMW care-i aparținea tatălui său, mare polițist la vremea aceea. Nici pardesiul, abia cumpărat de la un boutique de mare firmă, nu-i convenea, parcă ar fi fost al unui străin, pentru că încă nu mirosea a el, adică nu avea aroma aceea de mosc și vetiver, care-i plăcea atât de mult.

Abia ajunsese Aurel Dogariu în aeroport că avionul de la Atena și sosi. Era nerăbdător să-l revadă pe vechiul său prieten, Sakis Antonopoulos, pe care-l știa de când era un absolvent fraier de facultate, iar acum era mare boss, CEO la o firmă tare. Venea în România pentru un proiect, pe care românii îl aveau în comun cu grecii și olandezii pe niște bani europeni.

Din start însă, Aurel si-a dat seama că sumele care le reveneau, la o muncă egală, ca parte a acestui team, nu erau împărțite în mod egal, ci după modelul Uniunii Sovietice parcă și

nu al Uniunii Europene. Adică olandezii luau cei mai mulți bani, pe urmă grecii și la sfârșit românii, ale căror sume erau ceva mai mult de jumătate din cele ale olandezilor.

Huooo, la oase, ar fi strigat băieții din cartierul copilăriei lui Aurel, un cartier destul de rău famat, pentru că era cam plin de țigani și mitocani! Era o nemernicie că se putea întâmpla așa ceva în această atât de adulată UE, despre care toți crezuseră că e un fel de nouă Arcadie și că de îndată ce vor deveni membri va curge lapte și miere pe toate drumurile românești, de la autostrăzile puține și ciunte până la cele mai amărâte drumuri de țară, pline de noroi, de gropi și de dâmburi.

Dar au aflat curând că nu e deloc așa, că sunt unii care se cred mai tari și o fac pe stăpânii, mâncând la masă cu mâinile și gurile soioase hălcile de carne înfipite-n țepușe, așa cum au făcut în toată istoria lor, în timp ce slugile stau pe jos, bătându-se cu câinii ca să apuce niște ciosvârte ori niște oase mai puțin goale.

E ca dracu toată politica asta europeană, se plângea Sakis, în timp ce luau masa la un restaurant foarte fancy de lângă televiziunea națională, unde le plăcea amândurora să meargă și să mănânce somon cu sos de piper verde!

Aurel Dogariu ținea la Sakis ca la un frate, îl dusesese în anii trecuți la toate mănăstirile din Bucovina, îl făcuse să urce pe Piatra Craiului și să înlemnească de admirație, îl luase în Delta Dunării și-l făcuse să mănânce colțunasi cu icre negre, așa cum numai acolo știu gazdele să facă. Lui Aurel îi era drag Sakis pentru că era modest și bun, că nu se dădea mare ca mitocanii români, care, de îndată ce s-au pricopsit cu un post mai bun, nu mai fac altceva decât avere personală prin furăciuni abjecte.

Sakis Antonopoulos rămânea pentru Aurel un reper al prieteniei și știa sigur că dacă avea nevoie de ceva, putea să-l sune și acesta l-ar fi primit fără discuție în casa lui din Atena, sau putea

da o fugă la Londra să se întâlnească urgent cu John Dewey, bancherul lui Sakis, un englezoi simpatic și prietenos, cald și fermecător, așa cum nu sunt în general englezii.

Dar acest John avea ceva sânge românesc credea Aurel, tot așa cum Sakis credea despre același individ că are sânge grecesc! Oricum John avusese o străbunică venită de undeva din zona ortodoxiei și-și umpluse casa de icoane, care după moartea ei s-au răspândit pe la toate rubedeniile, făcându-și rudele engleze ortodoxe fără să vrea!

Ajunși la vin și cafele, Aurel și Sakis și-au dezlegat limbile și au răsturnat sacii cu necazuri și nedumeriri pe care joburile lor le produceau, ori mai bine zis erau generate de mecanismele stupide ale acestei non-arcadiene Uniuni Europene.

Vorbind pe îndelete, au ajuns și la subiectul clădirii Parlamentului României, a doua clădire din lume ca mărime după Pentagon și prima ca volum, deși americanii nu voiau nici în ruptul capului să recunoască asta. De fapt Aurel nu știa exact dacă era așa sau invers, dar în mod sigur era prima din lume, fie ca suprafață, fie ca volum!

– Spune-mi, e adevărat că Ceaușescu a vrut să ridice Casa Poporului după planul Templului lui Solomon? întrebă Sakis.

– Da, de ce întrebi asta? se miră Aurel.

– Păi știi că se spune că de îndată ce e ridicat al treilea Templu, se va declanșa Armaghedonul și omenirea o să moară! răspunse Sakis cu convingere.

– Nu cred că se poate împlini profeția biblică decât dacă Templul e ridicat pe pământul sfânt al Ierusalimului, pe locul lui adevărat și să fie Al Treilea Templu, dar Ceaușescu voia să facă din București un fel de Nou Ierusalim, pentru că visa să mute aici ombilicul pământului, centrul lumii, cel puțin așa credea el! comentă oarecum zeflemitor Aurel.

– Băi, eu nu știu ce mai credeți voi, românii, despre Ceaușescu acum, dar mie mi se pare că a fost un mare om, care și-a iubit țara la nebunie.

– Măi Sakis, se poate să fie adevărat. L-au acuzat unii și alții că a dat banii pe construcții faraonice, dar construcțiile astea au rămas în patrimoniul țării, nu le-a luat cu el în mormânt, în timp ce șleahța asta de golani nu știe decât să fure averea țării și s-o bage în buzunarele personale. Niște calici, niște nimeni, cum spunea bunică-miu. Să te ferească Dumnezeu de calicii procopsiti!

– Ai dreptate! Este și în Grecia boala asta nenorocită a furtului de la stat, dar parcă la voi a ajuns să nu mai aibă limite, e ca un cancer în stadiul de metastaze.

– Așa este, din nefericire. Colcăie viermii ăștia jegosi, și-și etalează banii și casele și mașinile și nemernicia. Niște hoți și niște curve, parc-am fi blestemați.

– Păi chiar se poate să fie vreun blestem prin istoria voastră, că prea v-au încălecat străinii! Iar pe Ceaușescu, singurul care a vrut să vă facă egali cu stăpânii ăștia care mănâncă la mesele bogate, l-au omorât ca pe un câine turbat! Foarte ciudat, foarte, foarte ciudat.

– Numai Noul Ierusalim ne mai putea salva de blestem, ai dreptate!

– Era un inițiat Ceaușescu ăsta al vostru și un mare patriot. ăștia se dau inițiați, dar sunt inițiați numai în hoții!

– Da, așa este. Mă doare sufletul să văd ce se întâmplă cu țara asta, grădina Maicii Domnului!

– Știi ce mă miră? Că la voi Biserica ortodoxă pare că nu ține cu neamul ăsta românesc, văd că popii s-au dedat la viciile bogaților. Cum de tolerați toate astea?

– Ei, sunt așa numai popii cu funcții înalte, că sunt și preoți sărmani dar cu har o grămadă. Și eu am crezut că Biserica ar putea

schimba ceva, dar nici pe departe nu e așa. Avea dreptate un mare român care râdea de autocefalia bisericii române spunându-i autofecalie! Dar lasă, că și la voi e tot cam așa, cu autocefalia!

– Dar nici nu poți să spui că masoneria ar putea salva România, tot așa cum nu poate salva nici Grecia.

– Dar nici nu cred asta, Doamne ferește! Credeam însă că Biserica ar putea să mai spele sufletele oamenilor, că ar putea să mai facă apel la morală. Dar cine să facă asta? Cei care s-au înhăitat cu bandiții din politică? Hai să fim serioși!

– Tot mă obsedează povestea asta cu Noul Ierusalim. Știi ce cred eu? Cred că odată construit acest palat, Casa poporului sau Parlamentul de acum, să știi că s-au pus în acțiune niște energii subtile, misterioase, s-au deschis niște porți spirituale pe care nu le mai poate închide nimeni. Degeaba l-au omorât pe Ceaușescu, pentru că de fapt l-au transformat în jertfă adusă templului. Și să nu te miri dacă la un moment dat soarta României o să se schimbe într-un fel absolut spectaculos, pentru că Dumnezeu a primit jertfa, are și Lăcașul și El poate veni oricând să se așeze pe tron și să binecuvânteze această țară! Ce zici? Ți se pare că spun aberații?

– Sakis, tu ești îngerul meu astăzi! Mi-ai dezvăluit ceva ce nu eram în stare să văd, mi-ai dezvăluit un foarte posibil plan divin, pe care eu, în nemernicia mea, nu-l văzusem deloc. Doamne Dumnezeule, ce bine ar fi să fie așa! Dă Doamne să se pogoare din cer Duhul Sfânt și Harul lui Dumnezeu peste neamul ăsta chinuit!

– Tu înțelegi ce se întâmplă cu noi? Parcă nu noi am vorbi acum ci niște îngeri ar vorbi prin gurile noastre, nu simți asta?

– Ba da! Și culmea este că nu mă simt deloc ridicol în postura asta de gură care exprimă un adevăr îngeresc. Fie așa, facă-se Voia lui Dumnezeu și Noul Ierusalim să-l aducă pe Ziditorul nostru! Dar știi ce mă miră totuși? Că tu, cu orgoliul tău grecesc, poți să admiți că România ar putea fi lăcașul Domnului și nu Grecia.

– Asta pentru că pe pământul vostru s-a construit Noul Ierusalim, nu-ți dai seama? Astea nu sunt simboluri goale, sunt realități materiale și spirituale deopotrivă, sunt peste înțelegerea noastră, a muritorilor de rând. Dar așa se explică și profețiile făcute de unii în legătură cu viitorul României.

– Doamne, Sakis, să-ți fie gura aurită și să te audă Dumnezeu și să se împlinească!

– Amin!

S-au ridicat tăcuți de la masă după ce au plătit nota și parcă și Aurel și Sakis erau storși de energie. S-au dus la hotel pe jos, au mers fără să spună nici un cuvânt, parcurgând toată Calea Dorobanților până la hotelul Howard Johnson, iar în holul hotelului s-au despărțit cu o îmbrățișare blândă.

– Pe mâine, Sakis!

– Pe mâine, Aurel, pe mâine!

Portrete

OMULOIU' CU MĂTUROIU'

Una dintre poveștile care m-au terifiat în copilărie a fost despre o vrăjitoare care avea un măturoi cu care distrugea viețile oamenilor, făcându-le praf și pulbere. Când am mai crescut și am văzut imagini ale Morții înfățișată ca o bătrână cu coasa, mi-a revenit în minte vrăjitoarea cu măturoiul, acela fiind prototipul distructiv care rămăsese în mintea mea pentru totdeauna.

Și, acum văd cu stupoare cum Șeful Statului român, liderul cu cea mai înaltă funcție în țara asta, se exhibă într-o poză sinistră, în care este înfățișat cu un măturoi! Doamne Dumnezeule! După ce am fost înspăimântată în copilărie de vrăjitoarea aceea cu mătura uriașă, copiii de azi trebuie să fie șocați de imaginea aceasta a unui omului cu măturoi?

De ce oare acceptă președintele o asemenea postură incalificabilă? Cui i-a putut trece prin cap să propună o asemenea hidoasă imagistică, în care Șeful Statului e un fel de patron la Rebu, atunci când nu bântuie visele copiilor transformându-le în coșmaruri, prin asocierea oarecum inevitabilă cu vrăjitoarea cea rea?

Mă întristează nesfârșit că am ajuns să vedem o asemenea imagine! Mă întristează și mă îndurerează imens să constat că demnitatea unui lider de top, a unui Șef de Stat, este târâtă într-o mizerie publicitară pe care nu înțeleg cum de a putut-o accepta președintele.

Cineva se întreba chiar cu ce drept poate președintele să accepte ca funcția supremă în Statul român să apară într-o asemenea alăturare compromițătoare. Aici nu mai avem a face doar cu demnitatea personală a unui individ ci, în condițiile în care omul respectiv este cel mai înalt demnitar al Statului, el nu se mai reprezintă pe sine, ci Statul însuși. Deci România va fi de acum înainte percepută în Europa ca fiind predestinată să poarte un măturoi, ori să ducă gunoiul? Asta merităm oare?

22 noiembrie, 2007

LIDER = COMANDANT ?

Există în fiecare profesie o frumusețe aparte. În ce măsură însă profesia inițială a liderului politic determină anumite caracteristici în demersul de leadership al acestuia? Sigur că un intelectual va fi mai înclinat poate să elaboreze strategii de leadership mai fundamentate, în timp ce un lider cu o meserie mai dinamică va fi eventual mai înclinat spre un leadership activ, poate chiar excesiv.

Toată presa românească a preluat la un moment dat știrea conform căreia președintele Traian Băsescu și-a reînnoit permisul de comandant de navă. Interesant gest! Iar comentariul președintelui care sublinia că "a fi un bun lider înseamnă a fi bun și în profesie" este și mai interesant. Ceea ce mă determină să fac acest comentariu este caracteristică profesiei de bază a domnului președinte Băsescu: comandant. Trebuie amintit faptul că un comandant de navă este vârful unui lanț de comandă, că el este cel care cere obediență totală din partea subordonaților și, mai presus de orice, este un post de conducere ale cărui atribute sunt puse mai presus decât ale oricui altcuiva, ceea ce determină un comportament discreționar și autoritarist!

Ce putem deduce de aici? Întâi de toate că un lider politic ce are ca profesie de bază aceea de comandant de navă este, ori va fi, un lider care va cere ca el însuși să reprezinte șeful suprem, ale cărui decizii sunt indiscutabile. În al doilea rând, acest tip de lider este obișnuit să reprezinte poziția supremă, drept care nu se simte dator să răspundă în față nimănui, asumându-și o impunitate totală, știind clar că nu poate fi pedepsit, indiferent ce ar face.

Și, în al treilea rând, acest tip de lider este cel care se simte cel mai bine în condiții de criză, situație în care autoritatea sa poate excede fără probleme orice fel de limite, sub pretextul soluționării crizei respective.

Seamănă oare în vreun fel acest model, creionat de mine, cu liderul prezidențial, Traian Băsescu? Nu e de neglijat faptul că cei mai mari dictatori ai lumii au fost tentați să se auto-intituleze comandanți supremi. Nu-i așa că este într-adevăr interesant?

9 decembrie, 2008

ROMÂNII ȘI MODELUL ÎNVIINGĂTORULUI

(Românii și istoria blestemată – fragment)

M-am întrebat mereu de ce în basmele românești protagonistul învinge doar prin metode neortodoxe, prin șiretlic, prin fraudă, prin minciună, ori folosindu-se cu o “nostimă” lipsă de scrupule de calitățile excepționale ale unor ființe pe care și le aservește într-un mod abuziv! Ei bine, încep să cred că am găsit abia de curând un răspuns.

Românilor le place ca eroul să învingă fără sacrificii. Pare prea obositor și chiar de netolerat pentru mentalul colectiv românesc să fii de partea unui martir, ori a unui erou care îți pune imediat probleme de conștiință și de identitate, făcându-te să te simți mic și stupid. Mai bine să transformăm nimicnicia și stupiditatea, la care adăugăm hoția, mârľănia și despotismul încropind astfel un model de erou absolut, un fel de chintesență a sufletului românesc de acum, rămas involuat și mizer!

Numai așa se explică atât fascinația pentru protagoniștii celor mai multe basme românești, cât și succesul mai recent al unui “erou” politic cam de aceeași factură și mă refer aici la Traian Băsescu.

A, și mai e ceva! Românii admiră paricidul politic! L-au iubit pe Nicolae Ceaușescu și l-au admirat pentru felul în care l-a păcălit pe Gh. Gheorghiu-Dej, tot așa cum îi admiră acum pe toți trădătorii care-și reneagă tații politici, alipindu-se rapid la ceata de hămăitori a Făt-Frumosului ciudat de la Cotroceni!

Așa încât, a-l demoniza exclusiv pe Traian Băsescu e și inutil și oarecum nedrept, pentru că acest Comandant exprimă cele mai puternice năzuințe ale sufletului colectiv românesc de azi, iar basmul pe care-l desfășoară sub ochii noștri uimiți seamănă foarte mult, izbitor de mult aș spune, cu basmele cele mai cunoscute pe la noi, pe aici, la gurile Dunării. Destul de straniu e faptul că numai prin raportarea la un basm cult cum este Harap Alb înțelegi că de fapt personajul Traian Băsescu pare să fie mai mult Spânul, care era întruchiparea Diavolului, decât a lui Făt-Frumos!

Am de mai multă vreme convingerea că noi, românii, purtăm povara unui blestem venit din stră-istorie, un blestem istorico-mistic dacă se poate spune așa! Și mă gândesc la blestemul care a făcut ca toate popoarele care practicau în străvechime sacrificii umane să dispară din istorie, mai devreme sau mai târziu.

Știm că dacii îi aruncau pe tineri în sulite, ca să ducă mesaje în Cer, dar și mayașii ori aztecii trimiteau solii sinistre spre un Cer care poate să fi fost mai negru decât credem. Și cam toți au dispărut dramatic. Noi suntem urmașii unor sacrificatori de oameni vii, și chiar mai purtăm însemnele oripilante ale unei lipse de compasiune pentru semenii noștri ca și pentru alte ființe în general, lipsă de compasiune pe care îmi este foarte greu să o accept ca făcând parte din compoziția sufletească a unor oameni adevărați.

Dat fiind că omul nu este și nu a fost niciodată necesar naturii, pentru că nu face parte din lanțul trofic, există cred eu o singură explicație pentru prezența omului pe pământ, dincolo de cea religioasă/mistică, conform căreia omul este teofor, adică purtător de Divinitate!

Această explicație ar fi aceea că Omul este singura ființă cu o conștiință activă, ceea ce îl face să poată fi recunoscut ca superior tuturor animalelor și să-și asume rolul de protector al întregii naturi pământene.

Cerescul divin din om îl face capabil să înțeleagă și să protejeze tot ce e pământean/pământesc!

Și atunci, cum de românii ignoră cu atâta încăpățănare tocmai conștiința? Nu știu, dar e straniu și dureros să văd asta și să văd cum blestemul istorico-mistic continuă să lucreze! Unde vom ajunge oare? Probabil la aneantizarea definitivă a ființei naționale, a acestei ființe care a generat mentalul românesc colectiv, cel care ne face să idolatrizăm tocmai acel model de învingător ce-și canibalizeaza semenii! Așa încât nu ne rămâne decât să schimbăm cât mai repede cu putință modelul, patternul cum îmi place mie să spun, al învingătorului, să ne străduim să adoptăm acel model de erou adevărat, care să determine o regenerare a sufletului nostru colectiv, în care să înmugurească germenul unui basm eroic și benefic cu adevărat!

VOTUL NU ESTE UN ACT DE IUBIRE

Am rămas foarte neplăcut impresionată de cuvintele președintelui Traian Băsescu, spuse la ședința Consiliului Superior al Magistraturii, președintele scuzându-și greșelile și erorile politice prin cuvintele: "eu am fost ales, cu bunele și cu relele mele".

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, când va înțelege domnul președinte că votul nu este un act de iubire? Votul este un act de încredere, așa încât această scuză începe să sune sinistru. Și spun sinistru pentru că ea poate continua așa: "m-ați ales, deci trebuie să suportați orice, să mă țineți în brațe (= în funcție) orice aș face!"

Dacă votul ar însemna un act de iubire, acolo sus la Cotroceni ar fi oamenii noștri dragi, iubiții sau soții, fii sau fiicele, nepoții sau nepoatele, nu domnul Băsescu. Ori, în urma votului, domnia sa a fost investit cu încrederea unui sfert din populația României să facă treabă bună, să fie serios și nu miștocar, să fie echilibrat și nu criza(n)t, să fie sobru și nu hlizit, să fie un model pozitiv și nu unul teribil.

Nu mai spun că trei sferturi din populație nu au arătat nici iubire și nici încredere față de domnul Băsescu! Dar ce contează aceste trei sferturi din populația votantă, ce mai contează ceva sau cineva atunci când ești deja acolo sus și poți să faci tot, dar absolut tot, ce vrei?

Unde ar putea duce o astfel de concepție, cum este cea dezvăluită de afirmația președintelui Traian Basescu?

Într-o singură direcție: la dictatură și la un leadership discreționar. Aceasta ar putea fi epoca lui "dacă nu-mi faceți pe plac, vă scot dosarul și vă dau la cap!"

Cineva spunea, zilele trecute: "Ce seamănă, dom'le, Băsescu ăsta cu Ceaușescu! Ăla ne făcea dosare, ăsta ne aruncă-n cap dosarele făcute de ăla! Ce blestem pe capul nostru!"

Ceea ce spunea acest alegător arată că omul respectiv și mulți alții ca el nu mai văd votul nici măcar ca pe un act de încredere, ci ca pe o pedeapsă! Iar asta este ceva extrem de periculos pentru România!

13 ianuarie, 2008

JURNALIȘTII ANTI SUNT MAI BUNI DECÂT CEI PRO

Am preluat acest subiect de la un prieten, via alt prieten pentru că începe să devină un subiect fierbinte și chiar periculos. Presa românească s-a împărțit în două tabere din ce în ce mai clar delimitate: presa pro-Bănescu și presa anti-Bănescu. Ce anume îi face pe jurnaliști să fie atât de clar pro sau contra? Este oare vorba de propria lor conștiință sau de vreo comandă politică?

Îmi pare rău că trebuie să recunosc faptul că atitudinea pro-Bănescu este o atitudine partizană, care nu mi se pare deloc a fi spontană ori de conștiință, ci, dimpotrivă, pare să fie mai degrabă o misiune, de tipul osanalelor ce i se cântau "Marelui Cărmaci" Ceaușescu, iar "Noul Cărmaci" Bănescu le duce mai departe, la o foarte periculoasă "perfectiune". De ce are nevoie Traian Bănescu de asemenea osanale cântate de jurnaliștii de palat, ori de ziare devenite oficioase pentru că nu ies din cuvântul președintelui? Asta chiar nu înțeleg.

Jurnaliștii anti sunt, pe cale de consecință, toți cei care se pronunță, într-un fel sau altul, împotriva președintelui Bănescu. Aceștia sunt în general jurnaliștii critici, cei care nu au mintea inflamată de patimă, ci caută să deceleze în demersurile prezidențiale acele elemente care sunt periculoase pentru politica internă, dar și pentru politica externă. De altfel, Traian Bănescu, fiind un lider care e o sursă de crize permanente, nici nu are cum să nu stârnească aceste critici, de cele mai multe ori justificate.

Ceea ce este însă neplăcut, nu doar din punct de vedere estetic, ci și politic, este faptul că limbajul folosit de jurnalistii pro-prezidențiali este un limbaj agresiv, arogant, demagogic ori chiar mincinos.

Ei vituperează împotriva oricui este cumva critic la adresa președintelui, ori împotriva adversarilor politici ai președintelui, etalând un vocabular aproape grotesc, din care nu lipsesc nici măcar cuvintele triviale, așa cum nu lipsesc nici îndemnurile criminale, invitând adeseori la exterminarea fizică a adversarilor, ceea ce este chiar penal.

Jurnaliștii anti-prezidențiali își caută cu mai multă grijă și cuvintele și argumentele.

Ei par să fie puși la zid de corul de lăudători și obligați la a-și justifica atitudinea critică, ceea ce ar fi rizibil și ridicol, dacă nu ar fi de-a dreptul periculos pentru libertatea de opinie și libertatea cuvântului, care ar trebui să prevaleze și să funcționeze într-o democrație adevărată.

E trist ce se întâmplă în România de azi, pentru că aduce aminte de epoci depășite de istorie, semănând cu epoca bolșevică. De ce e nevoie ca atâția jurnaliști ori intelectuali altfel respectabili să se plieze, ca la comandă, la această acțiune de înălțare la ceruri a conducătorului mult iubit? Chiar nu s-au săturat oare de epoca Ceaușescu, atunci când dicționarul limbii române părea să fie insuficient pentru termenii laudativi supremi care îi erau dedicați marelui conducător?

Haideți să ne regăsim echilibrul și rațiunea, să ne păstrăm spiritul critic, pentru că liderii nu sunt importanți ca persoane, ci sunt importanți în funcție de serviciile pe care le fac națiunii, de felul în care se pliază pe interesul național, nu cum își apără interesul personal ori orgoliul și privilegiile unei funcții pe care nu întotdeauna o merită.

Jurnaliștii ar merita să fie vocile rațiunii și ale națiunii, nu ale unor pasiuni mai mult sau mai puțin dăunătoare, ori ale vreunui lider cu mandat limitat!

16 ianuarie, 2008

AFIRMAȚIE PRIN NEGAȚIE sau AFIRMARE PRIN NEGARE

Ați observat că Traian Băsescu și partidul său, PD-L, nu reușesc să se afirme decât negându-i pe alții? Încă de la apariția sa pe scena politică românească, Traian Băsescu și-a făcut o metodă din denigrarea celorlalți, din acuzarea lor, din defăimarea, jignirea și umilirea adversarilor politici. Eu cred că un bărbat politic, un lider politic adevărat, are obligația de a aduce ceva pozitiv, de a se afirma prin propriile realizări, de a construi și nu doar de a distruge.

Ce fel de lider prezidențial poate să fie Traian Băsescu decât un lider care generează crize permanente, ca să aibă pe cine învinovați, acuza, înjura, denigra, umili. Nu există nici o ieșire în public în care să nu mintă, să nu acuze ori să nu distorsioneze în așa fel realitatea încât să îi facă pe ceilalți vinovați de tot și pe el însuși plin de merite, de cele mai multe ori imagine. Așa cum a făcut și cu Summit-ul NATO.

Pentru Numele lui Dumnezeu, oare românii sunt incapabili să vadă adevărata față a acestui om, care nu are nimic de oferit, nici o realizare, nici o soluție constructivă, ci numai acuzații și scheme distructive?

Cât despre PD-L, acest partid este făcut după chipul și asemănarea patronului său politic, adică al lui Traian Băsescu. Alcătuit din dezertori politici, fugiți de la alte partide prin trădare, ori afirmați prin fraudă morală, PD-L are pretenția să reprezinte electoratul român? Doamne ferește de așa ceva!

Puși numai pe căpătuială, pe afaceri veroase și pe faultarea cu orice preț a adversarilor politici, pedeliștii vor să vină la putere ca să ruineze definitiv această țară, care se află și așa în pragul colapsului politic, social și, mai ales, moral! Treziți-vă din vraja bășesciană și pedelistă! Nu există oameni de valoare care să se afirme prin negarea celorlalți, așa cum procedeaza Traian Băsescu și pedeliștii! Țștia sunt cei care vor fraudă și trăda perpetuu, și pe aliați și pe adversari, și chiar poporul acesta chinuit!

9 aprilie, 2008

PROLET CULTISMUL S.A.R.

un model negativ

Din păcate pentru democrație, pentru cultură și chiar pentru bunul simț, o asociație, abuziv auto-intitulată Societatea Academică Română – SAR, practică o vânătoare de intelectuali la fel ca proletcultiștii.

Cine nu este de părerea celor câțiva inși care alcătuiesc această asociație sunt excomunicați rapid, cu o judecată sumară și executați în termeni grotești.

Eu cred că această SAR este urmașa de drept a comisarilor bolșevici care trimiteau intelectuali de elită la Canal ori în pușcăriile comuniste. Alții sunt de părere că cei de la SAR ar fi de orientare fascistă.

Ce este însă și mai cumplit este faptul că acest model de atitudine intelectuală și de comportament politic pare să facă școală, creându-și adepți și printre intelectualii democrați, ceea ce mă întristează enorm.

În sfera ideilor ar trebui să domnească armonia, creativitatea, echilibrul și generozitatea. Singurul criteriu operant ar trebui să fie valoarea și nu orientarea ideologică, ori preferința politică. Trecerea infecției de la mahalaua politică la sfera intelectuală este impardonabilă.

Dacă este să avem o atitudine fermă și responsabilă, atunci tocmai această intoleranță ar trebui condamnată cu fermitate.

Apelul meu către toți bloggerii, care sunt în cea mai mare parte intelectuali, este acesta:

NU DEVENIȚI NICI FASCIȘTI, NICI PROLET CULTIȘTI.

RĂMÂNEȚI VOI ÎNȘIVĂ, NU CEDAȚI LA NICI UN FEL DE MANIPULARE!

25 ianuarie, 2008

UN CRIN APROAPE REGAL !

Sincer, nu mă pot abține să nu observ că, din punct de vedere simbolic, crinul va rămâne etern simbolul regalității.

Iar Crin Antonescu, trebuie să recunoaștem, chiar are niște calități cu totul ieșite din comun pentru un lider politic din România de azi.

În primul rând, dacă tot vorbim de simbolistică regală, Crin Antonescu are înalta noblețe aristocratică a unui om de caracter! Ceea ce este nu numai detestabil pentru pedeliștii lui Traian Băsescu, dar chiar și pentru unii pesediști ori chiar peneliști! Și periculos! DAR PENTRU ROMÂNIA ESTE BENEFIC!

Crin Antonescu are puterea și curajul de a spune adevărul, de aceea a și reușit să schimbe conținutul electoratului din campania prezidențială.

Aristocrația lui Crin se dovedește și în marea lui vocație retorică, pentru că numai plebeii cred că trebuie să răcnească sau să spună porcoșenii ca să fie pe placul poporului. Crin Antonescu are un verb atât de elegant, dar extrem de fin și de ascuțit, încât l-a putut executa pe Cataramă în public, asemenea aceluia maestru samurai care-i taie capul adversarului cu atâta măiestrie încât acela nu află ce i s-a întâmplat decât atunci când face reverență și țeasta i se rostogolește pe jos!

Cei care spuneau despre Crin că e doar o poză au aflat la congresul liberalilor că e o adevărată Figură, ceea ce e foarte rar pe la noi și chiar prin lume.

Îmi place că a căpătat evident Putere, că știe să-și gestioneze autoritatea , cu acea noblețe care te duce cu gândul la mâna unui prinț, ale cărui degete de oțel sunt acoperite de o superbă mănușă de catifea. Cu blazon, desigur!

7 martie, 2010

IMBECILITATEA POLITICĂ

Politica a murit, trăiască politica!

Imbecilitatea câștigă teren din ce în ce mai mult în spațiul politic, figuri tâmpe umplu ecranele, debitează fraze stereotipe, acționează nefiresc de teleghidate... mai e puțin și reluăm comunismul ceaușist într-o reinterpretare și mai grotescă.

Totul în jur e mizer, trădarea e la loc de cinste, handicapurile morale se substituie valorilor și uite-așa nici nu ne dăm seama cum trece timpul/viața și ajungem în paradisiacul an 2030, pe care profetul Ciob-Boc îl proclamă că va fi fiind Anul Salarilor Mărite!

Parlamentul e în stare de anihilare profundă, Opoziția e tocată de DNA, iar Guvernul triumfător papă bugetul și dărâmă țara!

Dar ce mai contează, când anul de grație 2030 e aproape, când pensionarii de acum vor fi deja morți și noi vom încasa banii lor, le vom mânca veseli colivele și vom cânta Mulți Ani Trăiască eternului guvern Cioc-Boc-treci-la-loc-ești-un-mare-dobitoc!

ERGO BIBAMUS!

14 martie, 2010

BORDEL-eza politică din România

Cine este și ce vrea acest nou partid care se naște din atâta trădare și din atâta zgomot de epoleți securististici?

De fapt, ce mai contează!?

În politica românească se joacă din ce în ce mai intens acest joc, Bordeleză! Da, cu accent pe bordel, pentru că prostituția este evidentă și cred că se face pe bani mulți, pe funcții grele, pe trădare urâtă!

Ce alternativă poate oferi o asemenea înhăitare politică?

Modelul haitei constituite din haimanalele politice, din vagabonzii plecați din partidele care sunt adversare ale PD-L-ul! Și spun vagabonzi referindu-mă la sensul etimologic, vagabondare însemnând de fapt mișcare dez-ordonată!

E rușinos ce se întâmplă, e periculos și cred că poate fi o amenințare la adresa securității morale și politice din România și, în final, la adresa securității naționale!

PĂREREA MEA!

19 martie, 2010

NARCISISMUL ȘI MAFIOTISMUL

(primăvară politică românească)

În politica românească se manifestă în această primăvară, parcă și mai pregnant decât în alte sezoane politice, o augmentare a demersurilor de partid exprimate prin cele două tendințe clar decelabile de către populație:

- narcisismul politic al partidelor din Opoziție;
- mafiotismul partidului de guvernământ și al aliaților săi.

Sigur că și "narcisismul" și "mafiotismul" sunt termeni generici, care nu reușesc să cuprindă complexitatea realității ci o simplifică intenționat, pentru a-i dezvălui nucleul ascuns în adânc.

Mă așteptam și ne așteptam cu toții ca după alegerile prezidențiale, în care succesul real al Opoziției a fost evident prin cucerirea a jumătate din electoratul dinamic al României, mă așteptam deci să se continue acest trend ascendent, prin eforturile coerente și prin demersurile active ale principalelor partide de opoziție, PSD și PNL.

Ce constatăm însă este o regretabilă retragere într-un autism politic inadvertent și un narcisism impardonabil. Sigur că Puterea face eforturi de a dispersa susținătorii acelui trend care s-a manifestat în decembrie 2009, dar nu văd nici un fel de acțiune de marcă ori vreo concertare a eforturilor celor două partide.

Cât despre mafiotismul PDL, acesta nu mai este demult deja vreun secret pentru nici un român cât de cât lucid, însă ceea ce mă frappează, până la a mă deconcerta, este reapariția în forță a unui

discurs demagogic și cinic parcă mai intens decât în epoca Ceaușescu. Adică sfidarea realității dramatice din țară și contracararea ei nu cu măsuri anti-criză ci cu o mitralieră de minciuni iresponsabile! Mafiotizarea continuă să escaladeze, magnații români, mogulii atât de dragi domnului Băsescu, au devenit cu toții portocalii și prosperă continuu, în timp ce restul românilor se prăbușesc în sărăcie.

Ce se va întâmpla mai departe? Mă tem că portocalizarea României seamănă cu procesul de bolșevizare și s-a putea să devină o nouă prăpastie politică în istoria țării!

Ce putem face?

Ori ne facem cu toții portocalii și devenim pioni(eri) ai acestei Puteri atotstăpânitoare, ori reușim să facem ceva cu adevărat pozitiv și constructiv, măcar pentru acea jumătate din electorat, care a avut curajul de a spune NU acestei direcții politice profund pernicioase!

Celor care au urechi de auzit, să audă!

29 aprilie, 2010

ROMÂNIA F(M)URIBUNDĂ

Cândva se spunea : "cine nu are bătrâni, să-i cumpere"! Se pare că Traian Băsescu nu a aflat că unul dintre principiile morale fundamentale este respectul față de părinți, pentru că îi aruncă în mizerie tocmai pe părinții noștri și pe părinții părinților noștri.

Numai un scelerat se poartă așa! Asta la nivel de individ obișnuit, dar ca cel mai înalt demnitar al țării să declare senin că sacrifica bătrânii și copiii, asta este deja altceva!

MĂ TEM CĂ ESTE UN GENOCID DECLARAT, la fel de cinic cum era și ARBEIT MACHT FREI- munca te face liber, de pe poarta lagărului de la Auschwitz.

România în întregul ei se transformă într-un lagăr al sărăciei pentru noi toți și într-un declarat lagăr al morții pentru pensionari, pentru acei oameni bătrâni pe care această Putere Portocalie a lui Traian Băsescu îi necinstește cu atâta sfruntată nerușinare!

Astăzi s-a urlat furibund JOS BĂSESCU și au fost arse pozele cu deja celebrul Pirat. Ba chiar, cineva din mulțime, un bătrân furios, a strigat în disperare: "DAȚI-MI O PUȘCĂ, SĂ-I ÎMPUȘC PE ĂȘTIA CU MÂNA MEA!" În sfârșit se mișcă ceva în țara asta!

România muribundă poate reînvia în România furibundă!

13 mai, 2010

MODELE DE LIDERI

Mulți m-au întrebat de ce eu, care sunt poetă, mi-am dat doctoratul cu o teză de leadership. Le răspund că Arta și Puterea sunt pentru mine domenii de Pasiune, primul, și Interes, al doilea, dar care răspund unor propensiuni majore ale personalității mele. Mă interesează și modelele de lideri, pentru că un artist are puterea de a transcende concretul mărunț și de a decela arhetipul, patternul, cum îmi place mie să spun.

În istoria României au existat, după părerea mea, două tipuri fundamentale de LIDERI SUPREMI:

1. LIDERUL CHARISMATIC/EROIC
2. LIDERUL PARANOIC/EROTIC.

Să nu vă surprindă prea mult atributul "erotic" care apare în denumirea celui de-al doilea tip de lider, pentru că, dacă pentru primul model aproape că nu e nevoie să vă dau eu lista calităților, pentru al doilea tip de lider este nevoie de lămuriri suplimentare. Și anume: liderul paranoic/erotic nu are autoritate reală, ci și-o construiește artificial prin crize create de el însuși. A se vedea Carol al II-lea sau Traian Băsescu. Ambii lideri menționați au avut neapărată nevoie de câte o amantă mai mult sau mai puțin oficială, care să le susțină faima virilă, dar care le intoxică rațiunea și așa puțină!

Râdeți, dacă vreți, dar nu e cazul, pentru că acest model este extrem de periculos pentru societate și pune într-o situație de maximă urgență însăși existența statală/națională!

Vă las să reflectați și să îmi spuneți ce credeți!

LATE EDIT:

Trebuie să adaug, la sugestia inteligentă a unui prieten blogger, SuKaRiT, și modelul FARISEU/FRAUDULOS, care este super răspândit printre liderii mai mărunței, de la primul ministru la cine știe ce primar găinar!

13 aprilie, 2010

SOMNUL RAȚIUNII

Abia acum îmi dau seama cât de potrivit este imnul național cu destinul național al românilor. "Deșteaptă-te, române/ Din somnul cel de moarte!" este o chemare la rațiune, la trezirea inteligenței, la deșteptarea demnității. 'Somnul rațiunii naște monștri' – spunea Goya în titlul la gravura aceea lascivă, cu monstrulețul ghemuit pe sânii unei frumoase adormite. Monștrii născuți de somnul rațiunii sunt în România cei care vampirizează acum acest popor, iar poporul mai cere, mai vrea să fie jefuit și chinuit, bătut și umilit, scuipat și îngenunchat.

Mai vrea și mai cere! Și o să i se mai dea! Va sta Băsea până la moarte cocoțat pe România, cum stă Dracu-n Iad cu furca-nfiptă-n spatele vreunui nenorocit! Va mai sta Udrea la scos ochii proastelor cu țoalele ei scumpe, chiar dacă le poartă ca o țoapă! Va mai sta Videanu umflat ca un bideu și toată șleahta de jefuitori profesioniști! Și poporul o să-i mai voteze, pentru că poporul ăsta e degenerat sau imbecilizat și are voluptatea sărăciei, a minciunii și a disprețului.

Să stea! Să moară pensionarii de foame și profesorii să cerșească! N-au decât, ca să vadă că prostia costă. Să stea să-i scuipe-n gură golani ăștia! Să mănânce pietre poporul ăsta smintit și blestemat, care-și urăște elita adevărată dar suportă pleava cocoțată pe scaunele de domni! Să piară acest neam nevrednic și fără rațiune! ROMÂNIA ÎNSĂ VA REZISTA!

5 iunie, 2010

PAIAȚA POLITICĂ

Chiar vreți să știți ce este o paiață politică? Ei bine, este un ins care se agită tot timpul, acționând dezarticulat atunci când nu este clar distructiv, care nu lasă să se închege nici un fel de coerență politică ori de direcție strategică, pentru că orice fel de realizare ori evoluție pozitivă pe care ar putea-o înregistra țara ar fi resimțită de paiața politică drept o ofensă directă la adresa statutului său de vedetă.

Dacă ați recunoscut pe cineva, să îmi spuneți și mie, pentru că eu aici nu fac decât să teoretizez! Paiaței politice îi place să umple scena cu agitația sa stupidă, cu figura sa, care de cele mai multe ori este ori de estropiat ori de hidrocefal. Gestică sa este dezordonată, retorica sa este agramată, distorsionată ori fals documentată, iar acțiunea sa este aceea de intrigant, de ruinător al demersurilor altora, de abuz, de distrugere și răzbunare.

Paiațele politice sunt modelele cele mai nocive și mai nemeritorii, oameni falși și cu apetit dictatorial ori chiar criminal, înși care își elimină și dușmanii și aliații cu aceeași lipsă de scrupule, toate acțiunile lor fiind supuse doar scopurilor personale, acumulării de averi ilicite și uzurpării autorității altora, pentru a-și adăuga lor înșile alte și alte merite și onoruri la care nu ar avea în nici un fel dreptul.

Paiața politică se umflă din vampirizarea celorlalți, iar demagogia nerușinată pe care o practică e menită să îi facă o imagine de generos și incoruptibil, când el de fapt este exact

inversul a ceea ce vrea să pară. Cei mai mari capi ai mafiilor politice sunt tocmai asemenea paiațe care rânjesc încontinuu, bătând-și joc și de bunul simț comun, dar și de morala ori etica elitelor autentice. Îl doare-n cot pe insul-paiață de ceea ce cred ori simt alții, căci ceea ce îl interesează este doar atingerea propriilor scopuri, care sunt, practic fără excepție, distructive și pernicioase.

Paiațele politice pot fi recunoscute cu ușurință, mai ales după râsul lor de neconfundat, după ușurința cu care mint ori propagă minciuni, dar și de nerușinarea cu care nu-și recunosc vina sau retractează, fără nici un fel de remușcare, ceea ce au spus în mod iresponsabil, lăsând să planeze asupra altora suspiciunea sau blamul.

Chiar mă întreb dacă paiața politică este o ființă umană. O fi om sau alt tip de animal, pe care știința încă nu vrea să îl omologheze? Oricum, științele politice ar trebui să țină seama de această specie sinistră, măcar pentru a ajuta societatea în întregul ei să conștientizeze acest pericol și să se vaccineze împotriva veninului letal pe care îl secretă, în joacă ori în bătaie de joc, această oribilă paiață!

8 decembrie, 2007

CRIZE ȘI CATASTROFE – destin sau scenariu ?

Ce se întâmplă acum în politica românească?

Ce pot să spun? Ce oripilată sunt?

Ce caracter distructiv are acest circ? Cine are interesul de a destabiliza permanent echilibrul politic al acestei țări? Și de ce?

E un interes personal sau e un alt tip de interes, care presupune ceva mult mai nociv?

Exact acum, când suntem într-o cursă contra cronometru pentru organizarea Summit-ului NATO la București, șeful Statului declanșează o criză de proporții și cu niște consecințe încă greu de anticipat, dar cu siguranță nu doar negative ci posibil catastrofale.

Care ar putea fi rațiunea ascunsă a acestui nou scandal? Să fie oare președintele un ageamiu? Un naiv care e mai preocupat de avionașe, vaporeșe și de joculețul lui de-a securității și procurorii? Sau e mult mai gravă situația? Nu cumva modelul de lider acestui om politic se sprijină prea mult pe serviciile secrete, acolo unde a reactivat mulți securiști bolșevici pe care i-a folosit în timpul crizei ostaticilor?

Dar dacă acesta este modelul de lider al domnului președinte, știți ce presupune asta? Vreți să vă citez din studiile de leadership care au analizat acest model, eminamente distructiv?

Citiți și spuneți-mi dacă recunoașteți aceste trăsături, pentru că, dacă le putem regăsi la modelul întruchipat de președintele nostru, atunci nu cred că e bine deloc.

„În cadrul unui astfel de model de leadership „viciat” de dependența de crize, puterea politică se sprijină enorm pe puterea serviciilor de informații, pe care le manipulează în scopuri improprii, ilegale și imorale.

O astfel de relație strânsă între puterea politică și puterea acestor servicii nu aduce însă liderului care mizează pe ea nici siguranță, nici imunitate, nici garanția unei perpetuări a unui contract ce se dovedește de cele mai multe ori a fi extrem de volatil și de periculos.

Această relație nu se supune regulilor unei dinamici firești, pentru că susținerea reciprocă se bazează pe manipulare și pe un raport tensionat pentru supremație, din care niciodată liderul nu a ieșit în profit, decât pentru o perioadă limitată de timp.

Această relație, pe care liderul mizează prea mult, poate produce în timp o ruptură între liderul politic care o adoptă și restul societății, ruptură care se adâncește din ce în ce mai mult, până când puterea informațiilor nu mai susține puterea politică, devenită periculoasă pentru securitatea națională, și serviciile secrete își pot face un titlu de glorie din ajutorul pe care îl dau forțelor ce doresc înlăturarea de la putere a liderului prea corupt, ori prea îmbătat de putere și devenit indezirabil pentru întreaga națiune.

Nimeni și nimic nu mai poate opri atunci căderea liderului ce se credea atotputernic, și care, conducând din criză în criză, devine atât de schizoid încât pare să participe la propria sa anihilare.

În strategia de criză a liderului pe care îl vedem ca fiind un model negativ nu sunt cuprinse neapărat și alternative pentru salvarea sa în caz de eșec politic, pentru că acest model de lider nu are capacitatea de a prevedea un eșec obiectiv ori o cădere personală.

Unele dintre simptomele puterii paranoice se regăsesc la lideri care nu suportă existența opoziției și care pregătesc minuțios „execuția” politică a adversarilor, ori la liderii care suferă de o megalomanie împinsă până la limite inacceptabile pe plan internațional, punând serios în pericol securitatea națională.

Liderul politic care mizează pe strategii de conducere vicioase, de tipul celei „de criză”, se poate simți în competiție cu puterea economică națională ori cu lideri ai altor importante instituții ale statului, ceea ce poate declanșa imediat mecanisme de represiune ori de răzbunare, mascate abil sub aparente crize, interpretate demagogic în favoarea liderului respectiv. Liderii de acest fel pot fi mari actori ai scenei politice, lideri cu charismă reală, dar desfigurați în fapt de lipsa de morală.”

12 ianuarie, 2008

NOI SUNTEM INVINCIBILI !

Cineva mi-a adus, acum mai mult timp, o carte extrem de interesantă: "Ghidul spionului român", din care am aflat o mulțime de informații, inclusiv despre unele personaje proeminente din România. O carte cu multe elemente discutabile, dar și cu altele, demne de reținut.

Ceea ce m-a impresionat în mod special a fost să descopar că cei mai tari agenți sunt agenții recrutați pe baza propriilor lor convingeri, sau folosiți, nu neapărat recrutați. Din această categorie pot face parte inclusiv mari personalități intelectuale.

De atunci înțeleg ce greu este de învins cineva care acționează din propria conștiință. Poate fi chiar imbatabil. Așa încât agenții ăștia care au umplut acum bloggmosfera și care sunt aici cu misiunea de a bruia în cel mai bun caz, dar mai ales pentru a macula și defăima adversarii politici, nu mă impresionează deloc.

Ei toți sunt un fel de maculatură. Și, ce e mai rău, este că și intelectualii portocalii sunt tot maculatură, pentru că nu am văzut pe nici unul care să acționeze în virtutea propriei conștiințe. Dimpotrivă, faptul că acționează contra cost exclude orice fel de convingere.

Numai partea stângă și de centru-stânga a scenei politice se bucură de sprijinul unor personalități care acționează în nume propriu și din proprie convingere. Noi suntem invincibili, pentru că avem idealuri în care credem cu toată puterea noastră lăuntrică.

Ceilalți..... sunt doar la ordin!

20 aprilie, 2008

Cuprins

5	Confesiune
7	Eseuri politice
9	Mărturisire
12	România în anul 2000
16	Complexul de "retardare"
22	România și "jocul" istoriei
25	Idealul și istoria (iluzie și realitate)
28	Dogmatism și intoleranță
30	Între fatalism și optimism
33	Credința ca formă de supraviețuire
37	Nevoia de rațiune
40	Suntem carpatici nu balcanici
44	Omul politic și piramida umană
45	Portret politic
46	Iubirea de țară
47	Însemnări
49	De ce nu avem eroi ?
50	Arta și puterea
53	Ce viitor are România ?
55	Ce cred eu despre liderii charismatici
56	Vreau fapte, nu vorbe !
59	Stresul lor și stresul nostru
61	Compasiunea mea pentru proști
63	De ce-i iubește lumea pe liderii inclulți ?
65	Vacanță plicticoasă
67	Punctul vulnerabil
69	Cum vom fi reprezentați în Europa ?
71	Chemarea tinerilor din virtual

- 73 Președinte – O funcție anacronică ?
- 75 11 septembrie 2001 – Tragic început de New Age
- 77 Țara oamenilor fără cuvânt
- 78 București-ul meu (leapșă)
- 81 Cum susținem inteligența ?
- 83 Exasperare
- 85 Toamna se coace politica
- 87 Viziune vs. Agresiune
- 89 Măscăricii și jongleurii
- 91 Europa în ceață
- 93 Sufletul și cultura
- 96 România mea ideală (anti-leapșă)
- 99 Am nevoie de frumusețe
- 101 Schizofrenia din România
- 103 Răspunsuri – (modele de leadership)
- 106 De ce ne auzim doar propriul ecou ?
- 108 Trebuie să schimbăm realitatea românească
- 109 Putere și autoritate politică
- 113 Liderii NATO și liderul Rusiei
- 115 Stânga vs. Dreapta sau Confesiunea mea politică
- 117 Fenomenul Emo și politica românească
- 119 Rromii = Țigani europeni
- 121 Maculanta realitate rul
- 123 Să ne salvăm demnitatea !
- 124 "Bășica" politică
- 125 Românii și Europa liberă !
- 126 Moarte și cenușă
- 127 Va te faire eduquer, imbecile français !

- 128 OCTAVIAN PALER, o instituție a adevărului national
129 Camera de blog
131 Muntele meu
132 Moda balurilor de caritate
135 Fete, femei, fiice, iubite, soții, mame
137 Răspunsuri – (despre strategie)
141 Trist sfârșit de Crăciun
142 La mulți ani, România !
144 Noul Ierusalim
151 **Portrete**
153 Omuloiu' cu mătuioiu'
155 Lider = comandant ?
157 Românii și modelul învingătorului
160 Votul nu este un act de iubire
162 Jurnaliștii Anti sunt mai buni decât cei Pro
165 Afirmație prin negație sau Afirmare prin negare
167 Proletcultismul S.A.R.
169 Un Crin aproape regal !
171 Imbecilitate politică
172 BORDEL-eza politică din România
173 Narcisismul și mafiotismul
175 România f(m)uribundă
176 Modele de lideri
178 Somnul rațiunii
179 Paiața politică
181 Crize și catastrofe – destin sau scenariu ?
184 Noi suntem invincibili !

Maria Barbu - Cărți publicate sau în curs de apariție

Volume de poezie:

- "**Cântec mut**" – poeme (Editura Studio Plan – 1994)
- "**Anotimpurile inimii**" – poeme (Editura Semne – 1997)
- "**Exercițiu spiritual**" – poeme (Editura Semne – 1997)
- "**Sunt fiica Regelui David**" – antologie de poezie (Ed.Orion – 2003)
- "**Între virtual și real**" – poeme postume (editura ARHIBOOK – 2018)
- "**Sinele ascuns**" – poeme postume (editura ARHIBOOK – 2018)
- "**Poeme magice**" – poeme postume (editura ARHIBOOK – 2018)

Alte scrieri publicate de Maria Barbu:

- "**ROMÂNIA în pragul mileniului III, Renașterea optimismului**"
- portrete și dialoguri politice (Editura MondoMedia – 2000)
- "**Postmodernismul, liderii și crizele**"
– leadership / prima parte a tezei de doctorat (Editura Militară – 2007)
- "**SEMIOTICA ARHITECTURII sau Arhitectura ca filosofie a Libertății**"
– eseu despre arhitectură (Editura Capitel, 2012)

Cărți ale autoarei în pregătire la Editura ARHIBOOK

- "**PARABOLE – Despre dragoste și putere**" – proză scurtă
- "**Iubirea și puterea.Vol.I: Iubirea puterii**" – eseuri și însemnări
- "**Iubirea și puterea.Vol.II: Puterea Iubirii**" – eseuri și însemnări
- "**Elena**" – cine-roman
- "**ARHITECTURA EUROPEANĂ, politica, securitate, identitate**"
– leadership / a doua parte a tezei de doctorat
- "**Poetica arhitecturii și alte eseuri despre arhitectură**"
- "**Semiotica arhitecturii**" – re-editare în colecția IDEE & FORMĂ

Înainte de orice, vreau să mărturisesc credința mea în Dumnezeu Tatăl, dar și în Fiul Său, Iisus Cristos! Sunt botezată în ritul creștin ortodox și nu mă voi dezice niciodată de asta!

Mărturisesc deasemenea pasiunea mea pentru filosofia idealistă și pentru misticii de toate felurile: iudaici, creștini, budhisti și chiar musulmani. Mă pasionează simbolistica religioasă, politică, masonică.

Cred în inițiativa și politica liberală, dar pentru cei sărmani cred că e mai bună doctrina social-liberală.

Consider că nu trebuie să cer voie de la nimeni ca să cred în ceva. Faptul că cineva este sau nu de acord cu credințele și ideile mele nu mă interesează.

Mărturisesc că sunt și voi fi etern Poetă.

Mărturisesc deasemenea pasiunea mea pentru latinitate și pentru măreția imperială a urmașilor românilor, printre care ne numărăm și noi.

Iubesc națiunea română cu pasiune și România, în ciuda teribilei dezamăgiri pe care mi-o pot provoca cei mai mulți dintre contemporani. Sunt foarte puțini oamenii pe care îi pretuiesc, dar cei care mi-au cucerit admirația și respectul nu le vor pierde niciodată.

Cred cu tărie în loialitate și nu mă voi abate niciodată de la principiile morale care mă conduc în viață.

Maria Barbu

IUBIRE și PUTERE. IUBIREA PUTERII

ISBN 987-606-94571-0-8

9 786069 457108